- 10 -

YUNUS SÛRESİ

Mushaf'ımızdaki sıralamaya göre 10, nüzûl sıralamasına göre 51, miûn kısmının birinci sûreler grubunun birinci sûresi olan Yunus sûresinin âyet sayısı 109 olup Mekke'de nâzil olmuştur.

“Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla”

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur. Salât ve selâm Allah’ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Kulluk kitabımızın 10. sırasında yer almış Mekkî bir sûreyle karşı karşıyayız. Sûrenin iniş dönemiyle alâkalı elimizde kesin bir bilgi olmamakla beraber muhtevasından anlıyoruz ki Mekke döneminin sonlarına doğru inmiş bir sûredir. Mekke’li müşriklerin Resulullah efendimize ve beraberindeki bir avuç müslümanın varlığına tahammüllerinin kalmadığı ve artık Mekkeli müşriklerin adam olma ümidinin de sıfıra indiği bir dönemde Rabbimizin bu sûresini gönderdiğini sûrenin muhtevasından anlıyoruz.

Karakter olarak birbirlerine benzeyen öteki Mekkî sûrelerde olduğu gibi bu sûrede de Rabbimiz insanları risâleti kabule dâvet eder. Risâlet konusunda şüpheleri olan ve Rasulullah efendimize si-hirbaz demeye çalışan insanlara karşı deliller getirerek onun böyle bir şeyle uzaktan ve yakından hiç bir ilgisinin olmadığını vurgular. Âhirete iman konusu, Rabbimizin rubûbiyet ve ulûhiyet konusu ve daha başka konuların en güzel biçimde anlatıldığı sûrenin âyetlerini inşallah tek tek tanımaya çalışacağız.

1. “Elif, Lam, Ra. İşte bunlar hikmetli Kitabın âyetleridir.”

Kur’an-ı Kerîmde ³h7! ile başlayan ilk sûre bu sûredir. Bundan sonra bu sûreyi takip eden Hûd sûresi, Yusuf sûresi, Ra’d sûresi, İbrahim ve Hicir sûreleri de Mekkî sûrelerdir ve hepsi de aynı karakteristik özellikleri taşımaktadırlar.

Sûre huruf-ı mukatta ile başlar. Huruf-ı mukatta kesik, kesik okunan harfler demektir. Bu harfler Kur’an-ı Kerîmde altı sûrenin başında gelen ve o sûrelere ait birer âyettirler.

Bu âyetler Kur'an'ın müteşabih âyetlerindendir. Biliyoruz ki Kur'an-ı Kerîmde muhkem ve müteşabih âyetler vardır. Muhkem âyetler en genel tarifiyle okuyucu tarafından ilk okunuşta mânâsı anlaşılabilen, bizim beş duyumumuza hitap eden ve bizden imanla birlikte amel isteyen âyetlerdir. Meselâ namazı kılın, zekatı verin âyetleri muhkem âyetlerdir ve bizden hem iman hem de amel isteyen âyetlerdir. Yâni biz hem namazın farz olduğuna inanacağız, hem de namazı bizzat kılacağız.

Kur'an-ı Kerîmdeki müteşabih âyetler ise ilk okuyuşta mânâsı anlaşılamayan, duyularımızla kavrama imkânımızın olmadığı ancak muhkemlerle anlayıp, çerçevesini çizebileceğimiz âyetlerdir ki bunlar bizden amel istemez, sadece iman ister. Sırat, Haşr, Neşr, cennet, cehennem, ruh, melek, cin, şeytan vahiy, arş, kürsi, semavat, yedul-lah gibi konuları anlatan âyetlerdir. "Elif lâm mîm" "Yâsîn", "Tâhâ" ve "Hâmîm" gibi âyetler müteşabih âyetlerdir. Bunların ne olduklarını, ne anlama geldiklerini biz bilemeyiz, hiç kimse de bilemez. Sadece bunların Allah'tan gelme birer âyet olduklarına öylece inanırız. Zaten az evvel de ifade ettiğim gibi bu âyetler bizden amel de istemez, bizden sadece iman ister. Yâni biz inanıyoruz ki bu âyetler Allah'tan gelmiş birer âyettir.

1: Sûrelerin başında gelen bu âyetler Kur'an'a dikkat çekmedir demişler. Rabbimiz o güne kadar insanların Kur'an'ın muhataplarının alışık olmadıkları bir ifadeyle söze başlayarak onların dikkatlerini kitap üzerine çekmek istemiştir deniyor. Allah buyuruyor ki sanki bu âyetleriyle: Kullarım! Dinleyin şu anda Allah konuşuyor! Bunu kendi sözlerinize benzetmeyin! Şu anda içinizden birisi konuşmuyor! Şu anda Peygamber de konuşmuyor! Bu Benim sözümdür! Şu anda Rabbiniz konuşuyor! Gelin bunu Benim sözüm olarak dinleyin! buyurarak kitabına ve kitabının önemine dikkat çekiyor Rabbimiz.

Gelin ey insanlar, ey kullarım şu anda Allah konuşuyor! Bu söz, insan sözüne benzemez bu! âlim sözü, fazıl sözü, filozof sözü, psikolog sözü, sosyolog sözü, amir sözü, müdür sözü, baba ana sözü gibi dinlemeyin bunu! Sakın ha Benim sözümü içinizden birinin sözüne benzetmeyin! İçinizden birinin sözünü dinleyip de çöpe attığınız gibi, ya da kulak ardı yaptığınız gibi Benim sözümü de öylesine dinlemeye kalkışmayın! Şu anda Ben konuşuyorum! Bu söz Allah sözüdür! Ben konuşuyor olarak dinleyin ve gereğini yerine getirin! diyor sanki daha sözlerinin başında Rabbimiz. İşte insanlar bu söze daha bir ciddi kulak versinler daha bir ciddi dinlesinler diye böyle bir dikkat çekmedir denmiş.

2: İkinci olarak: Bakıyoruz sûre başlarında gelen bu tür âyetlerden sonra Kur'an-ı Kerîmde genellikle Kur'an'a dikkat çekilmektedir. Bakıyoruz bu âyetlerden sonra Rabbimiz hep Kur'an'a dikkat çekiyor. Bu âyetlerden sonra kitabın gündeme geldiğini görmekteyiz. Öyleyse sûre başlarındaki bu âyetlerle

Rabbimiz Kur'an'la alâkalı tüm insanlığa meydan okuyor demektir. Buyuruyor ki Rabbimiz: Elif Lam Ra, Elif lâm Mîm, Yâsîn, Hâ Mîm. Ey insanlar! İşte elinizdeki Kur'an bu harflerden meydana gelmiştir. Sizler bu harfleri tanıyorsunuz, okuyorsunuz yazıyorsunuz. Bu harfler ellerinde olan sizler, bu harfleri okuyan, yazan sizler, bu harfleri tanıyan sizler haydi gücünüz yetiyorsa bu kitabın bir benzerini meydana getirin! Kur'an gibi bir kitap ortaya koyun bakalım! diye tüm insanlığa bununla Rabbimiz meydan okuyor denilmiş.

3: Bir üçüncüsü de bu harflerle Kur'an'ın Allah'tan geldiği beyan ediliyor denmiş. Yâni bu kitap her hangi bir insan sözü değil, insan kaynaklı bir kitap değil Allah kaynaklı bir kitaptır mesajını ulaştırma adına Rabbimiz sûrelerin başında böylece hitabı uygun bulmuştur deniyor. Ama en güzeli mânâsını bilmesek de bunlar aynen öteki âyetler gibi Allah'tan gelmiş birer âyettir diyoruz ve öylece iman ediyoruz.

Demek ki bizler şu anda Hakîm bir kitabın âyetleriyle karşı karşıyayız. Hakîm bir Allah'tan, hikmetin ve bilginin kaynağı olan bir Allah'tan gelmiş Hakîm bir kitabın âyetleridir bunlar. Rabbimiz kendisi Hakîm, hikmet sahibi, her şeyi bilen olduğu gibi bu kitabı da hikmet sahibidir. Bu kitabı da mahza hikmettir, hikmet doludur.

Sûrenin hemen başında Rabbimizin kendisinin ve kendisinden gelen bu âyetlerin hakim olduğunu anlatması bize şu mesajı vermektedir: Kullarım bu kitap Hakîm olan bir Allah'tan gelme Hakîm bir kitaptır. Eğer sizler gerçek hikmete, gerçek bilgiye ulaşmak istiyor-sanız, eğer nîmet ehli olmak, hakim olmak istiyorsanız, yeryüzünde hiç bir varlığın ulaşamayacağı yaratılış bilgisine, Allah bilgisine, kulluk bilgisine ulaşmak istiyorsanız Hakîm olan Rabbinizden size gelen bu kitapla beraber olmak zorundasınız. Hikmetin, bilginin kaynağından gelen bu kitabı tanımak zorundasınız. Hakîm olan Allah'ın hikmet dolu âyetlerine kulak vermek zorundasınız. Tüm hayatınızda bu kitabı hareket noktası kabul etmek zorundasınız. Bunun dışında âlim olabilmek için, hakim olabilmek için, bilgin, bilge olabilmek için baş vuracağınız bir yol, bir usul yoktur buyuruyor. Bizi kitabıyla birlikte olmaya çağırıyor.

Allah'ın kitabından haberdar olmayan insanların cehaletten kurtulmaları kesinlikle mümkün değildir. Dün de, bugün de, yarın da yeryüzünün en âlim insanları müslümanlardır. Evet bu kitabı bilenler âlimdir, bu kitapla beraber olanlar bilgindir. Bu kitaptan haberdar olanlar hikmet sahibidirler. Kur'an-ı Kerîmdeki bu tür âyetlerin anlamı budur. Yâni bunu bilenler âlimdir, bundan haberdar olanlar fakihtir, bununla beraber olanlar akıllıdır gibi.

Ama Allah'ın kitabından, Allah'ın yeryüzü için gönderdiği hayat programından habersiz bir hayat yaşayanlar cahildir. Kâfirler ve müşrikler

yeryüzünün en cahil, en akılsız insanlarıdırlar. Çünkü Kur'an'ın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki gerçek bilgi vahiydir. Gerçek bilgi Allah'ın bildirdiği bilgidir. Allah bilgisine sahip olan, vahiy bilgisinden haberdar olan kişi âlimdir. Yâni ilim müslümana aittir. Kur'an'ı ve sünneti tanıyan kişi, vahiyden haberdar olan kişi dünyanın en âlim kişisidir. Vahiyden habersiz yaşayan insanlar cahildirler, bilgisizdirler ve hem dünyalarını hem de âhiretlerini berbat etmiş insanlardır. Kitap ve sünnetten habersiz yaşayan kimseler zâlimlerdir ve Allah asla za-limlere yol gösterecek değildir. Onlar dünyada da âhirette de kaybetmiş kendilerini kötüye harcamış, hayatlarını boşa harcamış kimselerdir.

Tüm dünya şahittir ki Kur'an'ın yeryüzünü şereflendirdiği ilk dönemde yeryüzünün en cahil toplumu Kur'an sayesinde yeryüzünün en âlimleri olmuştur. Dünyanın en bedevi insanlarını bu kitap dünyanın âlimi yaptı, dünyanın en hakimi yaptı, dünyanın en âdil yöneti-cileri, dünyanın en örnek insanları yaptı. Sadece dünyanın değil âhi-retin de en âlimi yaptı bu kitap onları. Yaratılış bilgisinin, Allah bil-gisinin, kulluk bilgisinin vs aklınıza gelebilecek her bilginin en âlimi yaptı bu kitap onları.

Öyleyse bunu, bu değişmez gerçeği tüm insanlığa ilân ederek diyorum ki ey insanlar! Ey Allah kulları! Gelin durumunuz, konumunuz ne olursa olsun, makamınız konumunuz koltuğunuz, renginiz cinsiyetiniz, diplomanız, kariyeriniz, tahsiliniz diplomanız ne olursa olsun gelin Hakîm olan Allah'ın Hakîm olan kitabına yönelelim. Hikmete ulaşma yolumuz her zaman açıktır. Rabbimiz tüm kullarının önüne böyle bir rahmet kapısı açmıştır. Rabbimizin açtığı bu rahmet kapısından istifade etmesini bilelim ve yeryüzünde hiç bir kaynağın sunamayacağı, hiç bir Üniversitenin sağlayamayacağı, hiç bir müessesenin veremeyeceği en üstün bilgilerle, hikmet ve kulluk bilinciyle donanıp dünyanın ve âhiretin en âlimleri olma imkânını elde edelim.

Veya bir başka mânâyla muhkem bir kitabın âyetleridir bu âyetler. Semavat gibi, yıldızlar gibi tahkim edilmiş, Allah tarafından sağlamlaştırılmış, asla birileri tarafından yıkılamayacak muhkem varlıklar gibi bu kitabın âyetleri de tahkim edilmiş, sağlamlaştırılmıştır. Hiç kimse ona müdahale edemez, hiç kimse onu iptal edemez, hiç kimse onun âyetlerini kaldıramaz, hiç kimse onun yasalarını iptal edecek, ondan daha muhkem, ondan daha güzel bir yasa koyamaz. Böyle Allah tarafından tahkim edilmiş sağlamlaştırılmış kalpte olan kabulde olan, Levh-i Mahfuzdan dünyaya yansıyan bir kitabın âyetleridir bunlar.

Veya bir başka mânâsıyla hayata hakim olan, hayata hükmeden, hayatın tümünde söz sahibi olan bir kitabın âyetleridir bunlar. Zira Kur'an hangi konuda ne diyorsa bu değişmeyen bir yasadır. İyi-kötü konusunda, hayır-şer konusunda, hak-bâtıl konusunda, adâlet-zulüm konusunda, iman-küfür konusunda, cennet cehennem konusunda, hayat-ölüm konusunda tek hakim, tek kıstas bu kitaptır. Kâinatta neler olacağı, insanların başlarına nelerin geleceği konularında bu kitap

ne demişse, nelerden haber vermişse onlar mutlaka gerçekleşecektir. Çünkü bu kitap hayatın sahibi ve hayatı programlayan bir makamdan gelmektedir. Bilgi kendisinden olan, bilginin kaynağı olan bir Allah'tan gelme bir kitaptır bu. İşte böyle sözü söz olan, dediği de-dik olan ve hayata hakim olan bir kitaptır bu kitap.

Aynı zamanda zaman içinde değeri, hükümleri, yasaları pör-süyüp, eskiyip, aşınıp değerini kaybetmeyecek bir kitaptır bu kitap. Çünkü bu kitabın yasaları zaman ve mekânla sınırlı değildir. Zama-nın kendisini eskitemeyeceği, üzerinden yağmurlar, karlar, boralar geçse de tek yasasına, tek harfine bile halel getiremeyeceği, asla hiç bir gücün ezip bozamayacağı kalpte olan, kabulde olan, Levh-i Mahfuzdan dünya âlemine yansıyan bir yazgının âyetleridir bunlar. Kıyâmete kadar eskimeden tüm insanlığın problemlerini çözebilecek bir kitabın âyetleridir bunlar buyurarak kitabını ortaya koyduktan sonra bakın şöyle buyuruyor:

2. "İçlerinden birine, "İnsanları uyar ve inananlara, Rab'leri katında yüksek makamlar olduğunu müjdele" diye vahy ettiğimiz, insanların tuhafına mı gitti ki, kâfirler: "Bu apaçık bir büyücüdür" dediler?"

Evet kendi içlerinden, kendilerinden olan bir kişiye onları uyarmak üzere vahiy göndermemiz çok tuhaf mı geldi onlara? Acayiplerine mi gitti bu durum?

Mekke müşriklerinin tuhaflarına giden, bir türlü kabullenemedikleri hususlar şunlardı:

a: Allah nasıl olur da vahiy gönderebilir? Nasıl olur da Allah bizim hayatımıza karışabilir?

b: Allah nasıl olur da yeryüzündeki insanlardan bizim gibi birini elçi seçip, onu muhatap kabul edip de, ona kendi bilgisinden aktarabilir? Nasıl olur da bir beşere bizim hayatımıza karışmak üzere vahiy gönderebilir? Nasıl olur da bir Meleği değil de böyle bizim gibi bir beşeri görevlendirebilir? Nasıl olur da böyle bizim gibi bir beşerle konuşabilir?

c: Allah nasıl oluyor da bizim içimizden malı, mülkü, makamı, koltuğu, serveti samanı olmayan sıradan bir insana vahiy gönderiyor? Allah bu iş için Ebu Talip'in yetiminden başkasını bulamamış mı? İşte bu insanların tuhaflarına giden hususlar bunlardı. Bir türlü akıllarına sığdıramıyorlardı bunları?

d: Bir de peygambere gelen Kur'an âyetlerinin ortaya koyduğu ölüm ötesi hayatın varlığına taaccüp ediyorlardı. Nasıl olur da öldükten sonra tekrar dirilebiliriz? Nasıl olur da yaşadığımız bu hayatın ötesinde bir hesap, kitap olabilir? diyorlar ve âhiretin varlığını reddetmeye çalışıyorlardı.

Tabii kendi içlerinden seçilen peygamberi reddederlerken bi-rinci dertleri Allah'ın vahiy göndererek, hayat programı göndererek hayatlarına karışmasını reddetmekti. Allah böyle içimizden bir beşeri elçi seçerek, kitap göndererek, vahiy göndererek bizim hayatımıza karışmasın demeye çalışıyorlardı. İşte şaşkınlıkları da buradan kaynaklanıyordu aslında.

Halbuki bunda şaşılacak hiç bir şey yoktu. Bu dünyayı kuran, bu dünyayı yaratan ve kendilerini yoktan var eden Allah'ın onların içlerinden birini sözcü olarak seçip, onları uyarmak üzere vahiy gön-dermesinden daha normal bir şey yoktur. İnsanın yaratıcısının onun hayatına karışmasından, kulunun hayatını düzenleyecek hayat programı göndermesinden daha normal ne olabilirdi? Kendilerini yaratan Rab'lerinin onların hayatlarını düzenlemek üzere belli yasalar göndermesi hiç de garip kabul edilecek bir şey değildir. Aksine asıl şaşılacak şey Onun yarattığı kullarına kulluk programı göndermeyerek onları ne yapacaklarını, nasıl yaşayacaklarını bilmez şaşkın bir vaziyette bırakmasıdır.

Biz kimiz? Biz neyiz? Nereden geldik? Kim getirdi bizi bu âleme? Ne için geldik buraya? Öncemiz neydi? Sonramız ne olacak? Bundan sonra nereye gideceğiz? Bu kâinat nedir? Bu kâinat içinde benim konumum nedir? Rabbimizin bizleri bütün bu soruları cevaplayamaz bir vaziyette sancılar içinde bırakması asıl şaşılacak bir du-rumdu. Ama Rabbimiz öyle merhametlidir ki; bize merhametinin ge-reği peygamberler ve kitaplar göndererek, bize kulluk programları indirerek bizi böyle bir kaostan kurtarmıştır, böyle bir belirginsizlikten kurtarmıştır. Onun içindir ki Onun bize bu konularda bilgi göndermesine değil de göndermemesine şaşmak lâzımdı.

İkinci hususa, yâni Allah'ın insanlardan birisini seçip ona vahiy ulaştırmasına gelince: Daha önce de Nuh toplumunun içinden bir Nuh (a.s)'ı, bir Âd toplumu içinden Hûd (a.s)ı, bir Semûd toplumu içinden Sâlih (a.s)'ı, İsrâil oğullarından Musâ (a.s)'ı da peygamber olarak seçen ve onlara kendilerinin de bildiği gibi bilgisinden aktaran, vahiy gönderen, hayat programı gönderen Allah değil miydi? Bunu bilmi-yorlar mıydı? Muhammed (a.s)'ı seçip onların hayatlarına karışmak, onların hayatlarını düzenlemek üzere vahiy göndermesine niye şaşırıyorlar? Bundan daha normal, bundan daha tabii ne var da?

Eğer niye içimizden başka birine değil de Muhammed (a.s) a diye bir dertleri varsa ve böylece Allah'a akıl vermeye, yol göstermeye çalışıyorlarsa bilsinler ki Allah kimsenin etkisi altında olmayandır. Allah dilediğini seçer, dilediğine vahiy gönderir, dilediği zamanda gönderir, dilediği âyetleri, dilediği hükümleri, dilediği miktarda ve dilediği zaman dilimi içinde gönderir. Ve işte bu dileğiyle âhir zaman peygamberi olarak Hz. Muhammed (a.s)'ı seçmiş ve onunla

da peygamberlik mührünü tamamlamıştır. Bundan sonra artık kıyâmete kadar hiç kimseye vahy etmeyeceğini bildirmiştir.

Bu konuda ve her konuda Allah'ı hiç kimse zorlayamaz. Ya Rabbi bu peygamberliği niye filanlara vermedin de falanlara verdin? Niye iki şehirden iki büyüğe vermedin de Abdullah'ın oğlu Muham-med'e verdin bu görevi? Neden İsrâil oğullarından birine vermedin de Kureyş'ten birine verdin ya Rabbi? Neden Türklerden seçmedin de Araplardan seçtin ya Rabbi? diye hiç kimsenin Allah'a hesap sorma, Allah'ı yönlendirme ve Ona akıl verme hakkı yoktur. O dilediğini yapar.

Aslında demin de ifade ettiğim gibi alçakların tüm bu itirazlarının altında yatan sebep Allah'ı hayatlarına karıştırmak istemiyor olmalarıdır. İstiyorlardı ki Allah hayatlarına karışmasın. İstiyorlardı ki Allah onlara arzularını, emirlerini, yasaklarını bildirmesin. İstiyorlardı ki bildikleri gibi keyiflerinin istediği gibi bir hayat yaşasınlar. Kendilerini yaratan, kendilerine ve tüm kâinatta egemen olan, hayatın da ölümün de sahibi olan, karşı gelinmez bir güç ve kuvvetin sahibi olan, göktekilerin ve yerdekilerin boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olan Allah'ın arzularını duydukları zaman iştahları kaçacak, işledikleri bir kısım günahları yapamayacaklar da onun için reddetmeye çalışıyorlardı. Hayatlarının değişeceğinden hayatlarına bir takım kayıtlar geleceğinden korktukları için duymamaya çalışıyorlardı.

Tamam Allah yücedir, Allah büyüktür, severiz sayarız; ama olduğu yerde dursun, O gökleriyle ilgilensin, diğer varlıklarıyla diğer mülküyle ilgilensin ama bizim hayatımıza karışmasın. Böyle içimizden bir peygamber seçerek arzularını emirlerini bize bildirmesin. O zaman dinlesek olmayacak, dinlemesek olmayacak, uysak olmayacak, uymasak olmayacak, iyisi mi reddedelim olsun bitsin diyorlardı. Tüm bu çabalarının altında yatan sebep aslında işte buydu.

Eğer Allah niye bir Meleğe değil de bir beşere vahy ediyor di-yorsanız, buna taaccüp ediyorsanız bunda taaccüp edilecek bir şey yoktur. Aslında Allah'ın size, sizin cinsinizden, sizin içinizden, sizin örnek alabileceğiniz bir beşer göndermesi bir melek göndermesinden daha mantıklı, daha uygundur.

En'âm'dan da öğreniyoruz ki Eğer onların istedikleri gibi kendilerine elçi olarak bir beşer değil de bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olurdu, defterleri dürülmüş olurdu. Artık kendilerine göz açacak zaman bile verilmezdi. Yâni eğer onlara bir melek gelseydi göz açacak kadar bile zaman verilmezdi. Çünkü onlar gerçekten bir melek görselerdi onun dehşetinden o anda işleri biter, canları çıkardı.

Bakıyoruz günümüz kâfirlerinin de istedikleri budur. Bu adamlar günümüzde olduğu gibi aslında Allah'a inanan insanlardı. Göklerin ve yerin

yaratıcısı olarak Allah'a inanıyorlardı ama hayata karışıcı olarak Allah'a inanmıyorlardı. Allah'ı hayatlarına karıştırmak istemi-yorlardı. Allah'ın onların hayatlarına karışmak üzere gönderdiği vahyin gerçek olup olmadığına dair delil istiyorlardı. Allah'ın hayata karışma konusunda odak nokta seçtiği elçisinden şüphe ediyorlardı. Halbuki onlar çocukluğundan beri bu elçiyi tanıyorlardı. Ona Mu-hammed'ül Emin lakabını kendileri vermişlerdi. Ona inanmıyorlar da yanında bir Meleğin indirilmesini istiyorlardı.

Halbuki yeryüzünde insanlığın tarihinin başlangıcından beri Allah'ın değişmeyen bir yasası vardı. Allah insan hayatına karışma konusunda tarih boyunca hep insanlardan elçi seçmişti. Melekler ise her zaman ya o elçilere vahiy getirmek ya da Allah'ın insanları yok etmek, toplumları helâk etme emrini yerine getirmek üzere inmişlerdi. Halbuki Meleğin gelmesiyle iş bitmiş olacaktı. Meleğin gelmesiyle defterleri dürülmüş olacaktı. Bundan sonra artık hiç bir tevbe imkânı, hiç bir mühletin gözetilmesi söz konusu olamayacaktı. Ne oluyor? Bunu mu istiyorlar? Şu anda Allah'ın rahmeti gereği onlara mühlet tanıdığının, tevbe imkânı verdiğinin farkında değil mi bu adamlar? Bakın Furkân sûresinde buyurur ki Rabbimiz:

"Melekleri görecekleri gün, o gün günâhkârlara hiç bir sevinç haberi yoktur. Ve: "size sevinmek yasak!" diyeceklerdir."
(Furkân 22)

Evet bunlar bir melek gelsin istiyorlar. Tabiat üstü bir şeyler bekliyorlar iman etmek için. Yâni iman etmekten başka seçenek bırakmayacak biçimde kendilerini zorlayacak harikulade bir şeyler isti-yorlar. Eh öyle olunca da imanın bir kıymeti kalmıyor ki zaten. Gayb, gayb olarak devam ettiği sürece imtihan söz konusudur ve bu imtihan devam etmektedir. Ama gayb apaçık görülür olduğu zaman imtihan bitmiş ve bu imtihan sonuçlarının okunduğu âhiret başlamış olacaktır. Allah onun için melek göndermiyor. Yâni Allah imtihan dönemi bitmeden önce sizi imtihan etmek istiyor bu sizin için bir rahmetin tecelli-sidir.

Rabbinizin böyle içinizden birine vahy etmesine taaccüp mü ediyorsunuz? Ki o peygambere:
İnsanları uyarsın ve iman edenlere de müjdeler versin diye biz vahy ettik. İnsanları yaşadıkları hayatta o hayata karışmak üzere Rab'leri tarafından gönderilmiş hayat programına, kulluk programına, hayatın sahibinin gönderdiği yasalara uymaları, bu yasalar istikâmetinde bir hayat yaşamaları konusunda uyarması ve Rab'lerinin hayat programına karşı gelen veya ondan habersiz bir hayat yaşayan kimseleri cehennemle uyarması ve Rab'lerinin istediği şekilde

yaşayan mü'minleri de cennetle müjdelemesi için Biz o peygambere vahy ediyoruz.

Demek ki peygamberin iki görevi var. Birisi uyarmak, diğeri de müjdelemek. Müjde mü'minlere uyarı da tüm insanlığa mahsustur. Ama unutmayalım ki Rasulullah efendimize indirilen bu kitabın uyarısı sadece kâfirlere değildir. Yâni zaman zaman bu uyarının bize de dön-dürüldüğünü gördüğümüzde sakın yadırgamayalım, sakın kendimizi uyarının dışında tutmayalım. Ne oluyor! Ben müslümanım! Ben iman etmişim! Ben âlimim! Ben hocayım! Ben bu işin ilmini yapmışım! Ben müftüyüm! Ben şu kadar haccetmişim diyerek bizi kitapla uyaran bir müslümanın uyarısını göz ardı ederek kitaba ters düşen tavrımızı düzeltme hususunda inatçı olmayalım. Evet bu kitap kıyâmete kadar tüm insanlığı uyarmaya devam edecektir. Bu kitabın uyarısını herkes kendisine yapılmış bir uyarı kabul etmek zorundadır. Mü'min de kâfir de bu kitabın uyarısıyla uyarılmak zorundadır.

Hiç birimizin ne âlimimiz ne cahilimiz, ne hocamız ne hacımız, ne amirimiz ne memurumuz, ne zenginimiz ne fakirimiz, ne güçlümüz ne zayıfımız, ne kadınımız ne erkeğimiz hiç birimizin ben yolumu bulmuşum, benim bu kitabın uyarısına ihtiyacım yok demeye hakkı yoktur. Yeryüzünün en şerefli insanları olan peygamberler bile Allah'tan gelen bu uyarılara kulak vermişler, Allah'tan gelen bu âyetlerle hayatlarını düzenlemişlerse artık bu konuda hiç birimizin kendisini bu kitabın uyarısından müstağnî görmesi mümkün değildir.

Evet demek ki bu kitap tüm insanlığı uyarmak ve mü'minlere de müjdeler vermek için gelmiştir. Peki acaba mü'minlere müjdenin konusu neymiş? Neyle müjdeliyor Rabbimiz mü'minleri? Kim ki bu kitapla beraber olur, gecesinde gündüzünde bu kitapla hareket eder, hayatını bu kitapla düzenler, bu kitabı tanıyıp bu kitabın istediği bir hayatı, Allah'ın kendisinden istediği bir hayatı yaşarsa:

Onlar için Rab'leri katında doğruluk makamları ***"kademe sıdkın"*** vardır. Anlayabildiğimiz kadarıyla bu "Kademe Sıdkın" ifadesinin bir kaç mânâsı vardır:

a: Kadem, kıdem önde olmak, benzerlerini geçmiş olmak demektir. Bu adam şunlara göre daha kıdemli deriz ya. İşte o mü'minler hem dünyada, hem de âhirette insanların en kıdemlisi olacaklardır. Dünyada kitap hikmetine, peygamber hikmetine sahip olmaları bakımından, vahiy bilgisine, varlık bilgisine sahip olmaları bakımından tüm insanlardan kıdemlidir onlar. Levh-i Mahfuzda liste başıdır onlar. Kıyam günü kabirlerinden ilk kaldırılanlardır onlar, Cennete ilk girecek olanlardır onlar. Her bakımdan hem dünyada hem de âhirette kıdemlidir o mü'minler.

b: Veya onların önceden takdim ettikleri sâlih amelleri sebebiyle, Rab'lerine sundukları mal ve can karzları sebebiyle, önceden gönderdikleri hasenatları sebebiyle onlar için Rab'leri katında çok yüce dereceler vardır. Tabii Rab'leri katında bir dereceden söz edilince, birilerinin önünde olma, birilerini geçme söz konusu olunca, elbette bu yarışta ileri geçmenin ölçüleri de Allah ölçüleri olacaktır. Birileri parada öne geçme, birileri makamda, mansıpta öne geçmeyi hedefleyebilir. Ama Allah ölçülerinde bunların hiç birisinin bir değeri yoktur. Onun katında değerli olan Onun belirlediği yasalar çerçevesinde değerli olanlardır.

c: Rasulullah efendimizin Rabbine ve Onun rızasına yakınlığıdır. Kâinatın efendisinin Rabbine yakınlığı sebebiyle onun şefaatine o mü'minler lâyık olacaklardır demek olacaktır mânâ. Böylece anlıyo-ruz ki Rab'lerinden şerefli bir elçiye vahiy gönderilmesi aslında kendilerini cennete ulaştıracak bir rahmet kapısının açılışı ve Rab'leri katında kendilerine şefaat edecek, bu konuda mü'minleri kurtarmak üzere ileri atılacak, öne geçecek ***kadem-i sıdk*** bir elçinin gönderilişi anlamına gelmektedir ama bu insanlar bu nîmete karşı nankörlük ediyorlar ve onu taaccüple karşılıyorlar diyor Rabbimiz. Yâni kendilerini kurtarmak üzere kendilerine gönderilen bu elçinin gelişine, kendilerine böyle bir rahmet kapısının açılışına memnun olmuyorlar.

Kâfirler dediler ki gerçekten bu apaçık bir sihirdir veya bu apaçık bir sihirbazdır. Yâni gerek peygamber ve gerekse onun okuduğu âyetler karşısında hayret ve dehşete kapılan kâfirler onun karşısında âcizliklerini de itiraf adına diyorlar ki bu ancak açık bir sihirbazdır, bilgiç bir sihirbazdır, profesyonel bir sihirbazdır. Tabii Kur'an karşısında, peygamber karşısında kâfirlerin yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Vahiy karşısında ne yapacaklarını bilemeyen bu insanlar iftiraya sarılarak peygamberi de onun getirdiği vahyi de reddediverdiler. Kâfirler biliyorlardı ki o bir sihirbaz değildir. Biliyorlardı ki bu kitabın âyetleri bugüne kadar hiç bir sihirbaz tarafından söylenememiş sözlerdi ama sıkışınca ne yapsınlar başka diyecek bir şey bulamadılar ve öyle deyiverdiler.

Allah'ın Resûlü onlara Allah âyetlerini arz edince Mekkeli müşrikler kesinlikle bunun insan sözü olmadığını, olamayacağını insan üstü harikulade bir söz olduğunu anlıyorlardı. Çünkü o güne kadar pek çok hatip, pek çok şair görmüşlerdi. Onlardan hangisi söyleyebilmişti bunu? Hiç birisinin böyle sözleri söyleyebilmesi mümkün değildi. Kendi içlerinden birisi olan Muhammed bin Abdullah'ın böyle bir sözü söylemesi de mümkün değildi. Çünkü aralarında doğup bü-yümüştü. Çocukluğundan beri tanıyorlardı onu. Kur'an'ın kesinlikle bir insan sözü olmadığını biliyorlardı ama onu reddetmeye de karar-lıydılar ve onun için de söyleyebilecekleri bir tek şey kalmıştı o da bu bir sihirden başkası değildir.

Kur'an-ı Kerîme şiir dediler, sihir dediler, evvelkilerin masalları dediler, insan sözünden başkası değildir bu dediler. Dediler ama bu-na kendileri de inanmadılar. Çünkü eğer Kur'an şiirse o zaman on-dan bu kadar korkmanın anlamı ne? Piyasada yığınlarla şiir söyleyip duran insan vardı. Buların hangisinin arkasına bu kadar insan düşmüştü? Yok eğer Kur'an sihirse ve onu size getiren Peygamber bir sihirbazsa, eh piyasada bu kadar sihirbaz var, bunlardan hangisinden bu kadar korkulmuş? Hangisine karşı bu kadar tedbir alınmış? Bırakın eğer o bir sihirbazsa piyasada bir sihirbaz daha dolaşsın. Kesinlikle biliyorlardı ki o bir sihirbaz değil. Bunu içlerinden en bilginleri, en düşünürleri itiraf ediyor ve bırakalım onu kendi haline eğer Araplara galip gelirse bu zafer bu şeref bizim olur, yok eğer o bir peygamber değil de mağlup olacak olursa ondan kurtuluruz diyorlardı.

Evet dediler ki bu bir sihirdir ve peygamber de bir sihirbazdır. Peki şimdiye kadar hangi sihirbaz bunları gösterebilmişti? Hangi sihirbaz bu sözleri söyleyebilmiş? Meselâ Hz. Musâ'yı düşünün ona da sihirbaz demişlerdi. Hangi sihirbaz becerebilirdi bunu? Hangi sihirbaz kendisine mutlak ceza verecek olan yeryüzünün en zâlim ve en güçlü ordusuna sahip olan bir kralın sarayına böyle bir cesaretle girebilmişti bugüne kadar? Ve şimdi böyle zâlim bir idarecinin karşısında hangi sihirbaz bir asayı yılan haline getirebilirdi? hangi sihirbaz bir el çabukluğuyla, biz göz işaretiyle koskoca bir ülkeyi açlık ve felâkete sürükleyebilirdi? Hangi sihirbaz bir ülkenin tamamının evlerine kurbağalar, çekirgeler, bitler doldurabilirdi? Hangi sihirbaz tüm suları kan haline getirebilirdi?

Evet bugüne kadar hangi sihirbaz becerebilmişti bütün bunları? Hattâ Mü'min sûresinde anlatılır Allah'ın bu güçlü elçisine karşı şöyle diyordu: Sen bizi sihrinle yurdumuzdan çıkarmaya, bizim dinimizi değiştirmeye ve Mısırın yönetimini eline geçirmeye mi geldin? Oysa kesinlikle biliyorlardı ki o güne kadar hiç bir sihirbazın sihir gücüyle bir memleketi fethettiği görülmemişti. Sihirbazlar sadece kendisinden mükâfatlar alabilmek o güne kadar onun ayaklarını öpmekten başka bir şey yapmamışlardı bunu çok iyi biliyorlardı. Onun içindir ki Firavunun hem sen bir sihirbazsın demesi hem de arkasından sen benim krallığımı ele geçirmek istiyorsun demesi onun kafasının ne denli karıştığını göstermektedir.

Gerek o günkü Firavunun ve gerekse bugünkü Mekke müşriklerinin, gerekse yirminci asrın kâfirlerinin, ateistlerinin peygambere sihirbaz, peygamberin getirdiği âyetlere de sihir diyen bu insanların bu çifte standartları onun bir sihirbaz değil tüm bunları Allah desteğiyle gösteren bir peygamber olduğunu anladıklarını; ama saltanatlarının, statülerinin yok olmasından endişe ettikleri için, hayatlarının değişeceğinden, keyiflerinin kaçacağından,

zevklerinin kaçıp bir kısım günahları işleyemeyeceklerinden ötürü onu reddetmeye çalıştıklarını göstermektedir.

3. "Doğrusu sizin Rabbiniz gökleri ve yeri altı günde yaratıp sonra arşa hükmeden, işi düzenleyen Allah'tır, izni olmadan kimse şefaat edemez. İşte Rabbin olan Allah budur. Ona kulluk edin. Nasihat dinlemez misiniz?"

O Allah, size kitap gönderen, size elçiler göndererek sizin cennet yollarınızı açan, gönderdiği kitapları ve elçileri vasıtasıyla kâfirleri cehennemle uyaran, mü'minleri de cennet ve rahmetle müjdeleyen Allah, sizin Rabbiniz olan Allah gökleri ve yeri altı günde yaratmıştır.

Rabbiniz olan, tüm kâinatın Rabbi olan sizin hayatınızı düzenleme gücüne, bilgisine ve hikmetine sahip olan, sizin üzerinizde hâkimiyet, otorite ve yetki sahibi olan Allah, sizin üzerinizde Kahhâr olan Allah, gökler ve yeryüzünü altı günde yaratmıştır sonra da arşı istivâ etmiştir.

Bu altı gün nasıl bir gündür bunu bilmiyoruz. Yâni şu bizim bildiğimiz 24 saatlik bir gün değildir bu. Çünkü Rabbimizin gökler ve yeri yarattığı o dönem ne gün vardı, ne de güneş. Çünkü bizim şu anda bir gün dediğimiz zaman dilimi dünyanın kendi çevresinde dö-nüşüyle alâkalı bir zaman dilimidir. Kur'an-ı Kerîmde başka gün tabirlerini de görüyoruz. Yaratılış günü, melek günü, dünya günü, âhiret günü, sürur ve azap günleri gibi. Bunların ne demek olduklarını bil-miyoruz. Allah katında malum olan bugünlerin ne demek olduğunu anlamasak da inanıyoruz ki Rabbimiz gökleri ve yeri altı günde yaratmıştır.

Burada bir de sadece göklerin ve yerin yaratılışından söz edilmektedir. Halbuki kâinatın tümünün yaratılmasıyla onun bir parçasının yaratılması arasında Allah için her hangi bir fark yoktur. Çünkü Allah için bir zerrenin yaratılışıyla kâinatın gerçeği aynıdır. Evet yaratan var eden Allah'tır. Sizler ve her şey varlığınızı Allah'a muhtaçsınız. Hayatın kaynağı Allah'tır. Hayatın sahibi O olduğu gibi sonunda onu alacak olan da Odur.

İşte böyle güçlü bir Allah'tan geliyor bu kitap ve bu peygamber.
Gökleri ve yeri yaratmış sonra da:
Arşa istivâ etmiştir. Tüm kâinatı, tüm mevcudatı, tüm mülkünü hâkimiyeti altına, egemenliği altına almıştır. Canlı ve cansız tüm mev-cudatı kendi saltanatı altına almıştır. İşlerini de O tedbir edip düzen-liyor. Tüm mevcudatı O yönetiyor. Her şeyin melekûtunu, mülkiyetini elinde tutuyor.

Tedbir bir işin istenilen sonuca ulaşması konusunda o işin önünü ardını, başını sonunu, nasıl başlayıp nereye varacağını bilerek gözetmek, takdir etmek, idare etmek demektir. Tedbir belli bir hikmete ve bilgiye uygun olarak işleri

yaratmak, takdir etmek demektir. Allah, müdebbirdir ve aynı zamanda kayyımdır.

Kayyum ise, sürekli insanları ve tüm varlıkları görüp gözeten, güç ve kuvvetiyle onları sevk eden, hareket ettiren, hareketlerini yaratan ve koruyandır. Evet Allah Kayyum dur. Yâni kendi zatı ile kaimdir. Varlığı kendisindendir. Varlığı konusunda başkalarına muhtaç değildir. Başkaları ise onunla kaimdir.

Tüm varlıklar var olabilmek için ona muhtaçtırlar. Var olabilmek için ve varlıklarını sürdürebilmek için her şey Ona muhtaçtır. Evet kayyum her an tüm varlıklar âlemini idare eden ve ayakta tutan demektir.

"***Yeryüzünde yaşayan bütün canlıların rızkı ancak Allah'a aittir. O, canlıları babalarının sulbünden kararlaşmış ve anaların rahminde kararlaşmakta iken de bilir. Her şey apaçık bir Kitaptadır."***
(Hûd 6)

Evet tüm varlıkların yaratıcısı ve idarecisi olan Allah, kâinattaki tüm varlıkların yerlerini, rızıklarını, nerede olduklarını, nasıl bir hayat yaşadıklarını neye muhtaç olduklarını, nasıl bir hayat programı izlemeleri gerektiğini bilen Odur, belirleyen Odur.

Bu âyet-i kerîme Rabbimizin rubûbiyetini gündeme getiren bir âyet-i kerîmedir. Dikkat ederseniz âyet-i kerîmede önce yaratmadan söz ediliyor. Göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Rabbimiz kendisini or-taya koyduktan sonra, rubûbiyetini ortaya koyuyor. Çünkü insanlar Allah'ın ulûhiyyetini tanıyor ve kabul ediyorlardı. Yâni yaratıcı ve İlâh olarak bildikleri tanıdıkları bu Allah'ın rubûbiyetini, yâni hayata karışmasını reddediyorlardı. Hayatlarına karışacak başka Rab'ler, başka ilâhların varlığını iddia ediyorlardı. Halbuki Rab olanın, ilâh olanın yaratıcı olması gerekecekti. Yaratıcı olmayanın ulûhiyet ve rubûbiyet konusunda söz hakkı da olmamalıydı. Hiç bir şey yaratmayan hattâ bırakın kendisi dışında bir şeyler yaratmasını kendisini bile yaratmaktan âciz olan, kendisi de Allah'ın yaratmasına muhtaç olan âciz varlıkların asla rab olamayacakları ilâh olamayacakları ortaya konulmak-tadır.

Madem ki yaratıcı Odur, madem ki gökleri ve yeri, göktekileri ve yerdekileri yaratan Odur, madem ki mutlak güç ve kudret sahibi Odur, madem ki göklerde ve yerlerde ne varsa hepsinin kendisine boyun büktüğü, arzu ve yasalarına teslim olduğu varlık Allah'tır öy-leyse; ey insanlar: Siz de Ona boyun bükmek, siz de Onun belirlediği yasalar istikâmetinde bir hayat yaşamak ve kulluğunuzu sadece Ona yapmak zorundasınız. Tüm hayatınızda sadece Onu dinlemek zorundasınız.

Üstelik dünyayı yaratıp da böyle köşesine çekilmeyen, sizi yaratıp da sizinle ilgilenmeyen, sizi kendi halinize bırakan bir Rab değildir O. Benim işim buraya kadardı, dünyanızı ve sizi yarattım işim bitti. Bundan sonra artık ne dünyanızla ne de sizinle ilgilenmiyorum. Ne haliniz varsa görün, nasıl isterseniz öylece yaşayın, keyfinize gö-re, bildiğinize göre bir hayat yaşayın diyerek bizi kendi halimize terk eden bir Rab değil. Yaratıklarıyla sürekli diyalog halinde olan, yaratıklarının hayatını, işlerini tedbir edip düzenleyen, hayat veren, rızık veren, öldürecek ve yaptıklarımızdan bizi hesaba çekecek olan bir Rab.

Evet işte bu Allah arşı istivâ etmiştir. Arş bir kralın tahtına oturması demektir, ama böyle cismâni bir oturuş değil hükümdarlık sıfatıyla muttasıf olması demektir. Yâni hükümdarlığın, hâkimiyetin taht sayesinde değil tahtın hükümdar sayesinde ikâmesi anlatılır. Yâni ***"İsteva maal arş"*** değil ***"İsteva alel arş"***dır. Yâni Allah arşla beraber oldu değil, arştan üstün oldu, arşa hükmetti anlamınadır. Çünkü ***"İsteva"*** karar kılmak, tek düze olmak, yüksek olmak, yüce olmak, istila etmek, hâkimiyeti altına almak ve kaplamak anlamınadır.

Rabbimiz zaman ve mekândan münezzeh iken acaba bu âyetiyle neyi kast ediyor. Burada imanımız gereği diyebileceğimiz en doğru ve en güzel söz şudur: Rabbimiz bu âyetiyle neyi kast ettiyse odur. Bu konuda te'vile gerek de yoktur, imkânımız da yoktur. Çünkü bu tür âyetler müteşabih âyetlerdir ve bizim bu konularda bilgimiz olmadığı için aynen inanıyoruz. İnanıyoruz ki Rabbimiz arşı istivâ etmiştir. Ama bu istivânın ne demek olduğunu, keyfiyetinin ne olduğunu bilmiyoruz.

Birisi İmam Mâlik efendimize istivâdan sormuş, ***"keyfe"*** demiş. İmam Mâlik efendimiz bir müddet sustuktan sonra vücudundan müthiş bir ter boşanır ve der ki: ***"İstivâ malum, keyf ise gayri makuldür. Buna iman vacip, sual ise bidattir"*** der.

Bize yönelik olarak şu kadarını söyleyelim: Allah Haydir. Allah tüm kâinata hükmedendir. Allah tüm kâinatta sözü geçendir. Hıristiyanların dedikleri gibi Allah gökleri ve yeryüzünü altı günde yarattı da sonra yedinci günü yorulup dinlenmeye çekilmiş değildir. Aristo'nun ve Aristo yolunun yolcularının, demokratik kafaların dedikleri gibi dünyayı yaratmış sonra da ne haliniz varsa görün, nasıl isterseniz öylece yaşayın, ben dünyayla ilgilenmiyorum diyerek köşesine çekilmiş, dünya işini bize bırakmış değildir. Hayata karışandır Allah. Hayata hükmedendir Allah. Tüm kâinatta hükmü geçendir Allah. Çünkü yaratılış bitmemiştir. ***"Kün"*** emriyle her an yaratılış devam etmektedir. Şu anda yaratılanlar Allah tarafından yaratılmakta, şu anda da tüm eylemlerimizi yaratan Allah'tır.

Onun izni olmadan kim şefaat edebilir? O izin vermeden kimin şefaate yetkisi olabilir? Yukarıdaki âyetlerde gördük mülkün tamamı Allah'a aitken, göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ınken her şey ve herkes Allah'ın kulu iken, Allah'ın mülkü iken kimin böyle bir şeye cesareti olabilir? Kim böyle bir şeye teşebbüs edebilir? Allah'ı kim etkisi altına alabilir? Allah karşısında kim söz sahibi olabilir? Allah'a etki etmek, Allah'a bir şey yaptırmak şöyle dursun en çok sevdiği Peygamberler ve melekler bile Onun huzurunda ağızlarını bile açmaya cesaret edemezler.

Kur'an-ı Kerîm şefaat konusunu etraflı bir biçimde ele alıp anlatmıştır. Zira geçmişte ve günümüzde insanların sapmalarının en büyük sebeplerinden birisi bu şefaat meselesinin yanlış anlaşılmasıdır. Yahudilerin Hıristiyanların ve müşriklerin sapak noktasıdır bu şe-faat konusu. Geçmişte sapanlar bu yüzden sapmıştır.

Yahudiler Uzeyr Allah'ın oğludur dediler. Hıristiyanlar Îsâ Allah'ın oğludur dediler. Müşrikler de melekler Allah'ın kızlarıdır dediler.

Bunlar bu yaratıkların sıfatları konusunda hataya düştüler. Bunlara Allah'ın sıfatlarını vermeye kalktılar. Gerekenden fazla değer verdiler. Bunların yaptıkları işlerin başkaları tarafından yapılamayacağını, başkalarının yaptıklarını da bunların yapamayacağını iddia ettiler. Diğer yaratıklardan ayırdılar bunları. Bunların diğer varlıklardan daha çok Allah'a yakın olduklarını ya da Allah'ın bunlarla daha çok ilgilendiğini iddia ettiler.

Aslında bütün bu iddiaların altında yatan sebep Allah'a velîahtlar bulmak çabasıydı. Allah'a karşı torpilli varlıklar bulmak çabasıydı. İşledikleri günahlara kılıf bulmak çabasıydı. Îsâ Allah'ın oğludur! Uzeyr Allah'ın oğludur! Melekler Allah'ın kızlarıdır! derken Allah'a torpil yaptırma gayretine giriyorlardı. Bir varlığın hatırından çıkamayacağı, sözüne iş yapacağı varlık elbette onun en yakını oğlu ve kızı olabilirdi.

Allah'ı insan gibi farz etmenin yanılgısıydı bu. İnsanlara oğlu ya da kızı vasıtasıyla yaklaşılabildiğine göre Allah'a da bu yakınları vasıtasıyla yaklaşabileceklerini, ona karşı da şefaatçiler bulabileceklerini, torpil yaptırabileceklerini zannederek sapıp gittiler. Bugün de pek çok insan böyle düşünmektedir. Dünkülerin sapak noktası bugünkülerin de sapma konusu olmuş Allah korusun. Belki bir babaya oğlu, kızı veya bir yakını vasıtasıyla yaklaşmak mümkün olabilir. Ona tesir etmek, onu fikrinden vazgeçirmek mümkün olabilir belki ama yanıldıkları nokta Allah insan gibi değil ki. Allah baba gibi değil ki.

Allah katındaki şefaatin insanlar arasında cereyan eden şefaat gibi olduğunu düşünmek Allah'ı insan gibi düşünmek ve Allah'ın sıfatları

konusunda noksanlık izâfe etmektir ki bu şirktir ve Rabbimizi bundan tenzih ederiz.

Bir kere azaba lâyık olanlar için kesinlikle şefaat yoktur. Yâni kesinlikle ne kâfirler için, ne ehl-i kitap için, ne Yahudiler, ne Hıristiyanlar ne de müşrikler için şefaat söz konusu değildir. Bunlar istedikleri kadar kendileri hakkında şefaatte bulunacak varlıklar bulmaya çalışsınlar, istedikleri kadar filan Allah'ın oğludur, falan Allah'ın kızıdır desinler kesinlikle onlar için şefaat söz konusu değildir. Kur'an-ı Kerîmde bunu anlatan pek çok âyet vardır.

Mü'minler konusunda şefaate gelince bu kitap ve sünnetle caizdir ama, Kur'an'daki âyetlere baktığımız zaman bu şefaatin aslı da şudur: Yarın Allah huzurunda, Allah kullarına şefaatte bulunabilecek, şefaat edebilecek insanları Allah belirleyecektir. Bunu Allah'ın izni belirleyecektir. Allah'ın izin vermediği hiç bir kimse şefaat etme hakkını kendisinde bulamayacaktır. Meryem sûresinin 87. âyetinde Rabbimiz bu hususu anlatırken şöyle buyurur:

"Rahmânın katında ondan söz almış olan kimselerin dışında hiç kimse şefaate lâyık olamayacaktır."
(Meryem 87)

Yine Tâ-Hâ sûresinin 109. âyetinde şöyle buyurulur:

"O gün Rahmânın izin verdiği ve konuşmasına razı olduğu kimselerden başkasının şefaati fayda vermeyecektir."
(Tâhâ 109)

Bu ve benzeri âyetlerden anlıyoruz ki şefaat edecek olanları yarın Allah belirleyecektir. Allah'ın kendilerine şefaat izni verdiği insanlar ancak şefaat edebileceklerdir. Evet şefaat edicileri Allah belirleyecek, ama şurasını da asla unutmayalım ki şefaat edilecek olanları da yarın Allah belirleyecektir.

Yâni meselâ yarın Allah bana şefaat edebilme müsaadesini verse ben babama anama, kayınpederime, bacanağıma, arkadaşlarıma şefaat edemeyeceğim de Allah'ın şunlara, şunlara şefaat edebilirsin diye benim karşıma çıkardığı listede yazılı olanlara şefaat edebileceğim. Evet şefaat edecekleri de şefaat edilecekleri de yarın Allah belirleyecektir. Öyleyse bugünden birilerini şâfî makamında görüp onların ellerine eteklerine yapışmanın anlamı yoktur. Yarın bizi kurtarırlar diye Allah'a yapılması gereken kulluk birimlerinden bazılarını onlara yapmanın anlamı yoktur. Bilmiyoruz ki belki de bugün bizim şâfî makamında gördüklerimiz yarın şefaat ediciler olmak şöyle dursun belki de şefaat edileceklerin içinde bile yer almayabilirler.

Öyleyse unutmayalım ki şefaatin tamamı Allah'a aittir. Ve de kulluğun tamamı sadece Ona yapılmalıdır. Şefaat edecek ümidiyle kulluğu parçalayıp da Allah'tan başkalarına da kulluk yapmaya kalk-mayalım. Kulluğumuzu sadece Allah'a yapalım, sadece Allah'a gü-venelim, sadece Allah'a bel bağlayalım, sadece Ona dua edelim, sa-dece Ona sığınalım. O dilerse beni sana, seni bana şefaatçi kılar yeter ki biz Onu razı etmeye çalışalım.

Şefaat yetkisi bütünüyle Ona aittir. Çünkü O sizin Rabbinizdir.
İşte bu Allah sizin Rabbinizdir. Kur'an'ın tümünün anlattığı, tarih boyunca tüm peygamberlerin ortaya koyduğu Allah sizin Rab-binizdir. Rab makamında, ulûhiyet makamında, hayatınızın kanunlarını düzenleme konusunda Rabbiniz Odur. O her şeyin yaratıcısıdır. Varlığımızın sebebi odur. Hayatın kaynağı Odur. Göklerin yerin gecenin, gündüzün, meyvelerin, sebzelerin sahibi Odur. Malımızı, evimizi, ailemizi, çocuklarımızı, makamımızı, paramızı, pulumuzu, aklımızı, zekamızı, bilgimizi her şeyimizi yaratan Odur. Allah Hâlıktır o halde ,Ona kulluk edin. Madem ki her şeyinizi yaratan Odur, madem ki her şeyinizi veren Odur o halde sadece Onu dinleyin.

Zaten problem işte buradadır. Yaratıcı olarak herkes Allah'ı kabul ediyor da Rab olarak, hayata karışıcı olarak Onu kabule ya-naşmıyorlar. Meselâ müşrikler yaratıcı olarak, her şeyin var edicisi olarak, göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah'ı kabul ediyorlardı ama Rab olarak, hayata karışıcı ve kanun koyucu olarak Onu kabul etmi-yorlardı. Rızık verici olarak, yaratıklarının tümünü doyurucu olarak Allah'ı biliyorlar inanıyorlardı ama hayatı düzenleyici olarak Allah'a inanmıyorlardı. Yasa belirleyici olarak, hayata karışıcı olarak Allah'ı kabul etmiyorlardı.

Halbuki Rab; terbiye eden, efendi, mürebbi, mâlik sahip gibi anlamlara geldiği gibi yaratıcılık özelliği de söz konusudur. Rab top yekun varlıklar âleminin var edicisi ve var ettiklerinin hayat programını da tanzim edicisidir. Rab kula nasıl bir hayat yaşayacağını belirleme makamında olan varlıktır. Bundan dolayıdır ki Allah Resûlünün: Onlar Allah'ı bırakıp da Allah'ın kanunlarını, Allah'ın belirlediği helâl haram yasalarını bir kenara bırakıp da din adamlarının idarecilerinin helâl haram yasalarını kabul eden Hıristiyan ve Yahudiler için Allah'ı bıraktılar da din adamlarını Rab'ler edindiler hadisi bunu anlatır.

Demek ki Rab varlıklar dünyasının, melekler, cinler ve insanlar âleminin yaratıcısı ve yaratma yasasının koyucusudur.

Burada Allah'ınıza kul olun! demek yerine "Rabbinize kul olun!" denildiğine göre şöyle bir espriyi de hatırlayalım: Rab; yâni siz öyle bir Allah'a

kul olunki o sizin Rabbinizdir. Çünkü Rab demek hayata program çizen varlık demektir. Rab demek günlük hayat programını tespit eden demektir. Rab demek yap ve yapma! deme yetkisine sahip olan varlık demektir. Bakın buna yetkili olmaya hak kazandırıcı bir özelliği de var Allah'ın o da hem yaratıcı hem de İlâh olmasıdır.

Yâni başka çareniz yok sadece Onu dinlemek zorundasınız çünkü sizi yaratan Odur. Sizin her şeyinizi yaratan, yaratan Odur. Şu andaki hayatınızı size lütfeden Odur. Elinizi ayağınızı, aklınızı fikrinizi, gecenizi gündüzünüzü, paranızı, imkânınızı veren Odur. Minnet duyacağınız, karşısında eğileceğiniz, yasalarına boyun bükeceğiniz tek varlık Odur. Öyleyse sadece Ona kulluk edin. Sadece Onu razı etmeye çalışın. Sadece Onun istediği biçimde bir hayat yaşayın. sadece Onun arzularını gerçekleştirin.

Akıl etmez misiniz? Akıllarınızı kullanmaz mısınız? Madem ki tüm varlıkları, tüm kâinatı yaratan odur, madem ki sizi ve sizin olan her şeyi yoktan var eden Odur, madem ki yaratıcınız, rızık vericiniz, doyurucunuz, diriltici ve öldürücünüz olan bir Rable karşı karşıyasınız, madem ki şefaatin tümü de kendisine ait olan, egemenliğin, hâkimiyetin tamamı kendisine ait olan yaşadığınız bu hayatın sonunda kendisine hesap ödeyeceğiniz bir Allah'la karşı karşıyasınız öyleyse unutmayın ki kulluğunuz da sadece Ona olacaktır. Madem ki yaratıcı Odur, öyleyse unutmayın ki İlâh da Odur. Boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olması gereken minnet duyacağınız varlık da Odur. Sadece Onu dinleyecek ve sadece Onun istediği gibi yaşayacaksınız.

Ama siz bilirsiniz. İsterseniz Ona kulluktan kaçın. İsterseniz Onu bırakıp Onun kullarına kulluk yapmaya çalışın. İsterseniz Rab-binizi bırakıp içinizden bir kısım âciz varlıkları tanrılaştırıp onların yasaları istikâmetinde bir hayat yaşayın. Ama şunu asla unutmayın ki:

4. "Hepinizin dönüşü, Onadır. Allah'ın vaadi haktır. O, önce yaratır, sonra inanıp yararlı işler yapanların ve inkâr edenlerin hareketlerinin karşılığını adâletle vermek için tekrar diriltir. İnkârcılara, inkârlarından ötürü kızgın bir içecek ve can yakıcı azab vardır."

Dönüşünüz Onadır. Attığınız her adım, alıp verdiğiniz her nefes sizi Ona doğru götürmektedir. Yaşadığınız bu hayatın sonunda yaptıklarınızın hesabını vermek üzere Onun huzuruna gideceksiniz. Onun yargılamasıyla karşı karşıya geleceksiniz. Sizler şu anda Onun tarafından getirildiğiniz bu dünyada her an Ona doğru koşmaktasınız. Unutmayın ki Allah'ın vaadi haktır. Allah vaadinde asla hulf etmeyendir.

Allah ne demişse, ne vaadetmişse hepsi haktır. Öleceksiniz demişse, sonra dirilecek ve hesaba çekileceksiniz demişse haktır, doğrudur. Benim istediğim biçimde yaşayanlara cennet var demişse, Beni ve Benim istediğim kulluğu tanımadan yaşayanlar, Benden başkalarına kulluk yapanlar cehenneme gidecek demişse haktır doğrudur. Benim kitabım sayesinde insanlar izzet ve şeref kazanacaklar, Benim yasalarıma uygun yaşayanlar yeryüzüne hakim olacaklar, kendi hevâ ve heveslerini putlaştıranlar da yeryüzünde zelil bir hayatın sahibi olacaklar demişse haktır. Kâfirler cehenneme, mü'minler de cennete gidecekler demişse doğrudur. Allah ne demişse, nelerin ger-çekleşeceğini haber vermişse sonunda mutlaka onlar gerçekleşecektir. Bundan hiç kimsenin en ufak bir şüphesi olmasın.

O Allah, tüm mevcudatı yoktan var edendir. Yarattıklarını tekrar öldürüp diriltecek olan da Odur. Peki niye böyle yapacakmış Rab-bimiz? Yâni niye yaratmış insanları? Niye diriltecek öldürdükten sonra? Allah'a, Allah'ın istediği biçimde iman etmiş, Allah'tan gelenlere, Allah'ın istediği biçimde iman etmiş ve bu imanlarını sadece söz planında bırakmayarak hayatlarında görüntülemiş, imanlarının gereğini yapmış, yaşamış, pratize etmiş, imanlarından kaynaklanan bir hayat yaşamış mü'minleri adâletle mükâfatlandırmak için. Rabbimiz hakla adâletle mükâfat verecektir.

Çünkü Rabbimizin yaptığı her işinde adâlet vardır. Allah haktır, kendisi haktır, gökleri ve yeri, göktekileri ve yerdekileri yaratması haktır, bizi yaratması haktır, bize hayat programı olarak gönderdiği kitabı haktır, bize kulluk örneği olarak gönderdiği elçileri haktır, bizi öldürmesi haktır, öldükten sonra bizi yeniden diriltip hesaba çekmesi haktır ve yine Onun hak yasaları gereği mü'minlere karşı mükâfat vermesi, yaşadıkları müslümanca bir hayatın sonucu olarak onları cennetle ve rahmetle ödüllendirmesi de haktır.

Elbette adâlet bunu gerektirmektedir. Herkes nasıl yaşamışsa sonunda mükâfat veya ceza ona göre takdir edilecektir. Rabbimizin adâleti gereği herkes neye lâyıksa onu bulacak. Mü'min de kâfir de yaşadıkları bu hayatın sonunda Rabbimizin âdil hükmüyle karşı karşıya gelecektir. Kim neyi hak etmişse onu bulacaktır.

Demek ki bu dünyada Allah'ın istediği biçimde yaşamış mü'-minlere bu tür mükâfatlar vardır. Peki kâfirlere ne varmış öbür tarafta?

Kâfirlere gelince onlar için de Hamîm'den kaynar sudan bir içecek ve kâfirliklerinden dolayı da elem verici, acıklı bir azap vardır. Hamim kâfirlere cehennemde sunulacak içkidir. Kaynar su, maden eriyiği ya da kâfirlerin gözyaşlarıyla dolmuş havuzlardaki birikintidir ki onlara orada içirilecektir.

5. "Güneşi ışıklı ve ayı nûrlu yapan; yılların sayısını ve hesabı bilmeniz için aya konak yerleri düzenleyen O'dur. Allah bunları ancak gerçeğe göre yaratmıştır; bilen millete âyetleri uzun uzadıya açıklıyor."

Allah güneşi bir aydınlık olarak yarattı. Ayı da bir nûr olarak yarattı. Evet güneşimizi yaratan O, ayımızı yaratan O, yeryüzünü ya-ratan, gökleri yaratan, yerdekileri ve göktekileri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı yaratan, karanlıkları ve nûru yaratan, güneşi zıya, ayı nûr kılan ve tüm bunları bizim hizmetimize âmâde yapan Allah'tır. Öy-leyse hamd da Allah'a aittir. Övgü ve senâ Allah'a aittir. Övülmeye lâ-yık tek varlık Allah'tır. Kulluk edilmeye lâyık tek varlık Odur. Sözü dinlenmeye lâyık tek varlık Odur.

Böyle iken Allah'ı tanımayanlar başkalarına hamd etmeye çalışıyorlar. Başkalarını övmeye, başkalarına kulluk etmeye çalışıyorlar. Allah'ın yarattığı varlıkları yaratana denk tutmaya çalışıyorlar. Kimileri Allah'ın yarattığı maddeyi Allah yerine koyarak Allah'a denk tutuyorlar, aya, güneşe, yıldızlara veya maddeye tapınmaya çalışıyorlar. Ki-mileri Allah'ın yarattığı kulları Allah makamına oturtarak ona denk tu-tuyorlar, kimileri yeryüzünde Ona arkadaşlar izâfe ederek, ahbaplar izâfe ederek, vekiller ve yetkililer izâfe ederek, kimileri Allah'a çocuklar izâfe ederek, kimileri Allah'ın yarattığı ateşe, kimileri taşa toprağa, kimileri kadına, kimileri Allah makamına oturttukları insanlara, tâğut-lara tapınarak onları Allah'a denk tutmaya çalışıyorlar. Halbuki bunların hepsi birer yaratıktır. Hepsi de Allah'ın yarattığı kulu ve mülküdür.

Tüm bu semavat ve arzdakileri yarattığı için Allah hamd e lâyıktır. Gökleri ve yeri yarattığı için, insanı yarattığı için, göktekileri yerdekileri insanın hizmetine sunduğu için Allah hamd edilmeye lâyıktır. İşte böyle bir yaratıcı ilâh olmaya lâyıktır. İşte böyle bir yaratıcı kulluğa lâyık olandır. Yaratmayla ulûhiyet arasında böyle bir bağ kuruluyor ve sonra da deniliyor ki onlar bütün bunları yaratanın Allah olduğunu bile bile yine de Allah'a denk ilâhlar bulmaya çalışıyorlar. Allah'tan başkalarını da hayatlarında söz sahibi kabul edip onların sözlerini de dinlemeye, onların arzularını da gerçekleştirmeye, onların kanunlarını da uygulamaya çalışıyorlar.

Halbuki ilâh olanın, rab olanın, kendisine kulluk edilmesi gereken varlığın yaratıcı olması gerekir. Hani var mı Allah'tan başka böyle bir yaratıcı? Gökleri ve yeri yaratan başka birileri var mı? Ayı, güneşi, yıldızları, havayı, suyu yaratan başka birileri varsa tamam onlara da kulluk yapalım.

Belki de güneşin bir aydınlık ayın da bir nûr olarak ifade edilmesi ayın ışığını güneşten aldığını beyan içindir. Yâni ayda aslında ışık yoktur da ışığını güneşten almaktadır deniyor, bu ifade belki de buna işaret ediyor.

Ve ay için de menziller takdir ettik ki onunla senelerin ayların hesabını bilesiniz diye. Eğer Rabbimiz gecemizin zülüflerini aydınlatan aya, menziller, konaklar takdir buyurmasaydı biz bugün günlerimizin aylarımızın hesabını bilemezdik. Eğer Rabbimiz bize rahmetinin gereği tepemizin üzerine böyle bir

takvim yerleştirmeseydi zamanı nereden bilebilecektik? Rahmetinin gereği geceyi ve gündüzü yaratmasaydı, bizler hep gece karanlığında ya da gündüz aydınlığında olsaydık bu hayatı nasıl yaşayacaktık? İşlerimizi nasıl görecek, yolumuzu nasıl bulacak veya dinlenmemizi, uykumuzu nasıl gerçekleş-tirecektik? Ama rahmetiyle bizi yaratan Rabbimizin bizim bu dünyada düzenli bir hayat yaşayabilmemiz için gerekli her türlü ortamı da hazırlamıştır. Daha bizi yaratmadan bu dünyada bizim rahat etmemiz için tüm hayat standartlarını hazırlamıştır Rabbimiz. Yiyip içeceklerimizden tutun da zaman ayarlamamıza kadar hiç bir şeyimizi ihmal etmemiştir.

Hal böyleyken bütün bunları yaratan Rabbine karşı şu insan oğlu ne kadar da nankör davranıyor değil mi? Yaratılışı kendi elinde olmadığı halde, kendisine hayat için lâzım olan şeylerin hiç birisini kendisi yaratmadığı halde, ne varlığının ne de var edildiği hayatın dü-zenlenmesi konusunda kendisi söz sahibi olmadığı halde, ölümü ko-nusunda da en ufak bir söz hakkı olmadığı halde yine de kendisini bir şey zannedip Rabbine karşı kafa tutmaya kalkışmaktadır. Benim aklım var, benim anlayışım var, benim bilgim var, benim keyfim var, benim kimseye ihtiyacım yoktur. Ben kendi hayatımı kendim düzenleyebilirim. Ben hayatıma kimseyi karıştırmam. Benim hayatıma Allah karışamaz. Benim Allah'ın kitabına da, Onun hayat programına da, Onun elçisine de ihtiyacım yoktur diyen insan ne kadar da nankör, ne kadar da zavallı bir tavır sergilemektedir.

Halbuki bu hayata gelişi de kendi elinde değil gidişi de. Halbuki hayatın sahibi de ölümün sahibi de Allah'tır. İnsanın sahibi de mülkün sahibi de Allah'tır. Hayat onun elinde, memat Onun elinde, mülk Onun elinde, güç, kuvvet, saltanat Onun elindedir. Halbuki bizim hayatımızın düzenini koyan da Allatır. Hayatın değişmez yasalarını koyan da Odur.

Düşünün bir kere. Acıkmadan yaşayabiliyor muyuz? Susama-ya çare bulabiliyor musunuz? Üşümeye çare bulabiliyor musunuz? Ölüme çare bulabiliyor musunuz? Hayır bizler zaten fıtraten Allah ya-salarına boyun bükmüşüz. Öyleyse izdırari olarak boyun büküp teslim olduğumuz Allah yasalarına, ihtiyarî olarak da teslim olmak zorundayız. Yâni müslüman olmak ve Allah'ın istediği biçimde bir hayat yaşamak zorundayız.

Çünkü Allah bütün bu yarattıklarını boş yere, laf olsun diye yaratmamıştır. Yarattığı her şeyi hakla, hak olarak, hak yasalara bağlı olarak yaratmıştır. Ve bilen bir kavim için, anlayan bir toplum için, bu yaratılan âyetler üzerinde düşünen, kafa yoran, ibret almaya çalışan insanlar için bunların her birerinde ibretler vardır. Ancak bu âyetlerden bilenler ibret alacaklardır. Akıl sahipleri, akıllarını kullananlar ibret alacak ve onları yaratana kulluğa karar

vereceklerdir. Kâfirler zaten akılsızlardır. Zaten kâfirin aklı olsaydı müslüman olurdu.

6. "Gece ile gündüzün birbiri ardınca gelmesinde, Allah'ın göklerde ve yerde yarattıklarında, O'na karşı gelmekten sakınan kimseler için âyetler vardır."

Allahu Teâlânın gökleri ve yeri yaratmasında muttakiler için âyetler vardır. Muttakiler için, takva erleri için âyetler deliller vardır. Allah adına bir hayat yaşamak isteyen, Allah'la yol bulmak isteyen, yolunu Allah'a sorarak yaşamak isteyen, Allah'ın rızasını kazanmaya yönelmiş kimseler için âyetler vardır. Gözümüzün önünde görsel âyetler, kulağımızın dibinde metluv âyetler, semavat ve arzda bizi yaratıcıya götürecek, Allah'ın varlığına mihmandarlık yapacak pek çok âyetler vardır.

Bütün bu âyetlerle birlikte bir hayat yaşamak, bütün bu âyetler arasında onların delaletiyle bir hayat yaşamak, işte Allah'ın bizden istediği hayat budur. Allah'ın bizden istediği kulluk budur. Ama insanlardan kimileri bu âyetleri görmezden gelerek, Allah'ın âyetlerini örterek, örtbas ederek, Allah'ın âyetlerini gündemlerinden düşürerek, sadece dünyayı tercih ederek bir hayat yaşamadan yanalar. Allah'-tan ve Allah'ın hayat programından habersiz keyiflerinin istediği gibi bir hayat yaşamadan yanalar.

7,8. "Bizimle karşılaşmayı ummayan ve dünya hayatından hoşnut olup ona bağlananların ve âyetlerimizden habersiz bulunanların, işte bunların kazandıklarına karşılık varacakları yer cehennemdir."

Bizimle kavuşmayı ummayanlar, bizimle karşı karşıya gelecekleri randevu gününü hesaba katmayanlar, ölüm ötesini hesaba katmadan yaşayanlar, öldükten sonra dirilip hesaba çekileceklerini kabul etmeyenler, dünya hayatından razı olup onu tatminkâr bulanlar, dünyayla mutmain olup onun ötesinde âhirete bir meyil bir arzu duymayanlar, dünyayı ve dünya nîmetlerini yeterli bulup âhiret adına bir yatırımda bulunmayanlar.

Evet işte ancak bunlar bizim âyetlerimizden gafildirler diyor Rabbimiz. Evet işte Allah'ın âyetlerine karşı gaflet içinde olanlar bunlardır. Kim ki dünyayı yeterli bulur, kim ki dünyayı hedef bilir, dünya ve içindekilerden razı olur, onu tatminkâr bulur, onunla yetinmeyi dü-şünür, dünyayla mutlu olur ve dünyanın ötesindeki âhiret mutluluğunu, cennet nîmetlerini ve cennet saadetini arzu etmezse elbette bu kişi Allah'ın âyetlerinden gafil olacaktır. Benim için önemli olan dünyadır, dünyam iyi olsun da gerisi önemli değildir, dünyada ulaşayım da gerisi önemli değildir diyerek, dünyayı tatminkâr görerek tüm plan ve programını dünyayı kazanma adına yapan bir kişinin elbette Allah'ın âyetleriyle ilgilenmesi mümkün olmayacaktır.

Elbette Allah'ın âyetlerinden gafil olan bir kimse de dünya hayatını Allah'ın istediği gibi değil de kendi istediği biçimde değerlendirecek ve böylece o kişinin dünyası da âhireti de berbat olacaktır. Çünkü Allah'ın istediği biçimde yaşanmayan dünyanın Allah katında hiç bir değeri yoktur. İmtihan için geldiğimiz bu dünya hayatı Allah'ın istediği gibi değerlendirilir, Allah'ın belirlediği hayat programı istikâmetinde yaşanırsa bir değer ifade edecektir. Dünyayı Allah'ın istediği biçimde değerlendiren insanların dünya hayatları da güzel, âhiret ha-yatları da güzel demektir. O zaman mü'min dünyada da cennet hayatını yaşamış olacaktır. Ama dünyada Allah'ın programıyla değil de kendi hevâ ve hevesleriyle yaşayan ve yine kendi hevâ ve hevesleriyle dünyayı hedef bilen, onunla tatmin olan, onu yeterli gören, onun ötesindeki hayata hazırlık içinde olmayan kişi Allah'ın âyetlerinden habersiz, Allah'ın âyetlerine karşı gaflet içinde yaşayan kişi demektir.

İşte böylelerinin varacağı yer cehennemdir. Dünyada yaptıklarından dolayı, kazandıklarından dolayı onların gidecekleri yer cehennemdir, ateştir. Evet işte dünya hayatında dünyayı hedef bilen, dünyayı tercih edip âhireti ve âhiretteki mutlulukları mükâfatları hesaba katmadan bir hayat yaşayan, yaşadığımız hayat ancak işte bu dünya hayatıdır, bunun ötesinde başka bir hayat yoktur. Varsa da yoksa da hayat bu dünya hayatıdır, bu hayatın ötesinde ne dirilme vardır ne de hesap kitap diyerek hayatını dirilme de hesap kitap da yoktur inancına bina ederek yaşayan, dünyada ne bulmuşlarsa mal mülk, ev bark, dükkan tezgah, şan şöhret, yeme içme, giyinme kuşanma gibi onlardan razı olan, onlarla övünen insanların sonunda gidecekleri yer burasıdır.

İşte bunlar bizim âyetlerimizden gafildirler buyururken Rab-bimiz bu duruma düşmenin sebebini de aslında burada açıklamış oluyor. Allah'ın âyetlerinden gaflet. Allah'ın âyetlerinden habersizce bir hayat yaşamak. Allah'ın hayatımıza diktiği işaret levhâlârını örte-rek, Allah'ın yol gösterici uyarılarını gündemden düşürerek yaşanan bir hayatın sonucu elbette böyle olacaktır. Bir insan düşünün ki Allah tarafından dünyaya getiriliyor, dünyada kendisi için gerekli tüm ya-şam şartları hazırlanıyor, muhtaç olduğu tüm nîmetler cömertçe kendisine sunuluyor ve yine Allah tarafından geçici bir imtihan süresi için getirildiği bu dünyada nasıl bir hayat yaşayacağına dair kendisine bir hayat programı gönderiliyor, bu programın icrası konusunda kendisine örnek elçiler sunuluyor. Sonra da eğer böyle bir hayatı yaşarsan sonunda Rabbinin cenneti var, değilse sen bilirsin ateş seni bekliyor diye açık, açık uyarılıyor.

İşe bütün bunlara rağmen bir insan düşünün ki Allah'ın kendisine verdiği bu hayattan istifade ediyor, Allah'ın kendisine verdiği tüm nîmetleri kullanıyor ama Allah'ın kendisine gönderdiği vahyi reddediyor, bu hayatın yaşam kurallarını, hayatın katalogunu görmezden geliyor Allah'ın kendisine gönderdiği peygamberin hayat programını reddediyor ve kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya kalkışıyor. Kendi görüşlerine, kendi

heveslerine tapınarak bir hayat yaşamaya kalkışıyor. Şehvetleri varsa, kadın kız varsa, para pul varsa, şöhret, alkış varsa, yeme içme varsa tamam, bundan başkası bize lâzım değil diyorsa elbette onun gideceği yer de cehennemdir ateştir.

Rabbimizin bu uyarıları istikâmetinde kendimizi hesaba çekmek zorundayız. Acaba okuduğumuz bu âyetler çerçevesinde bizim yerimiz neresidir? Bu âyetler ışığında acaba bizim konumumuz nedir? Acaba yaşadığımız hayatta ne kadar dünyacıyız ne kadar âhiretçiyiz. Acaba yaşadığımız hayat gerçekten Allah'ın âyetlerinden kaynaklanan bir hayat mı, yoksa Allah'ın âyetlerinden gaflet içinde, onlardan habersizce bizim kendi hevâ ve heveslerimizden kaynaklanan bir hayat mı? bunu çok ciddi düşünmek zorundayız. Yâni acaba dünyamız için âhiretimizi fedâ etmiş, âhireti unutarak tüm plan ve programlarımızı dünya için mi yapıyoruz? bunu çok ciddi düşünmek zorundayız.

Elbette müslümanın hayatında da dünyayla ilgilenme vardır. Yeme, içme, giyinme, kuşanma, kazanma harcama gibi. Çünkü biz dünyada yaşıyoruz, dünya şartlarında yaşıyoruz. Ama müslüman hiç bir zaman dünyası için âhiretini fedâ eden insan değildir. Müslüman dünyasını Allah için, Allah'ın haber verdiği ebedî saadet yurdu âhiret için yaşayan insandır. Bunu hiç bir zaman unutmamalıyız. Onun içindir ki bu âyetler ışığında kendimizi hesaba çekmek zorundayız.

Acaba şu anda Allah'ın âyetleri bizim gündemimizde ne kadar yer işgal ediyor? Acaba gündemimizde ne kadar cennet var? cehennemi ne kadar düşünebiliyoruz? Gündemimizde dünya mı var yoksa bunlar mı? En çok dert edindiğimiz şey nedir? bunu ciddi ciddi düşünmek zorundayız. Eğer şu anda bizim dünyamızda bizim gündemlerimizde gerçekten âhiret hakimse, gerçekten cennet ve cehennem hakimse, yaşadığımız hayatta tüm eylemlerimizde, tüm tavırlarımızda, tüm amellerimizde hakim unsur bunlar ise o zaman biz hayata Allah'ın âyetleriyle bakabilecek, hayatı Allah'ın vahyiyle değerlendirecek, problemlerimizi Allah'ın âyetleriyle çözümleyecek ve Allah'ın bize lütfettiği bu dünya hayatını Allah'ın istediği biçimde değerlendirecek bir noktadayız demektir.

Ama bütün hemmimizle, bütün gayretimizle dünyaya yönel-miş, dünyanın peşine takılmış, dünyayla tatmin olmuş, daha fazla ka-zanma, daha fazla üretim, daha fazla ekonomi, daha fazla alkış, daha fazla makam, daha fazla koltuk ve şöhret peşine takılıp, dünyanın içine gömülüp âhireti hatırımıza bile getirmeyecek bir pisliğin içine düşmüşsek, o zaman bilelim ki biz Allah'ın âyetlerinden uzak, Allah'ın hayat programından habersiz bir hayatın içindeyiz demektir ki bu ha-yatın sonu cehennemdir.

Allah'a kulluğa, Allah'ın dinini, Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini tanıyarak iyi bir müslüman olmaya ayrılması gerek zamanın sadece para kazanmaya ayrıldığı bir hayat insanı cehennemden başka bir yere götürmez.

Allah'ın âyetleriyle birlikte olmayan, Allah'ın âyetlerinden habersiz yaşayan, toplumun empoze ettiği sahte âyetlerle, toplumun sunduğu sahte hedeflerle, sahte önderlerle, sahte peygamberlerle, şeytanla ve şeytan vahiyleriyle hareket eden bir kimsenin gideceği yer elbette şeytanların gidecekleri yer olacaktır.

Bundan sonraki âyetinde kendi âyetleriyle hareket eden, Allah'ın âyetlerini gündeminde canlı tutarak o âyetler istikâmetinde bir hayat yaşayan ve böylece dünya ve âhiret dengesini Kur'an, yâni tercihini Allah'ın istediği şekilde bir hayattan yana kullanan, ölüm öte-si hayatı hesaba katarak yaşayan mü'minlerin hem dünyada hem de âhirette kazanacakları mükâfatları mutlulukları anlatacak Rabbimiz bakın şöyle buyuruyor:

9. "İnananlar ve yararlı iş yapanları, imanlarına karşılık Rab'leri doğru yola eriştirir; nîmet cennetlerinde onların altlarından ırmaklar akar."

İman edenler Allah'a, Allah'ın istediği biçimde, iman edenler, Allah'tan gelenlere Allah'ın gönderdiği biçimde iman edenler, peygambere Allah'ın gönderdiği örnekliliği içinde iman edenler, kitaba Allah'ın istediği biçimde iman edenler. Evet inanılması gerekenlere Allah'ın istediği biçimde iman eden ve bu imanlarını sadece söz planında, iddia planında bırakmayarak hayatlarında görüntüleyenler, imanlarının pratiğini gerçekleştirip amele dönüştürenler, imanlarının nasıl pratize edileceği konusunda peygamberlerini adım adım takıp edenler.

Allah'a iman, Allah'ın istediği hayatı yaşamaya imandır. Kitaba iman, hayatı onunla düzenlemeye ve amellerini kitap kaynaklı yapmaya imandır. Peygambere iman, da onun hayatta örnekliliğine imandır.

Evet işte böyle iman edenler ve imanlarını amele dönüştürüp hayatlarında görüntüleyenler var ya işte bunlara imanları ve teslimiyetleri sebebiyle Rab'leri hidâyet edecek onlara dosdoğru yolunu gösterecektir.

Demek ki bir insan imanından da, küfründen de bizzat kendisi sorumludur. Yâni Rabbimiz insanları kendi iradeleriyle baş başa bırakmaktadır. İnsanlara iman ya da küfürden her hangi birisini tercih imkânı vermekte ve hür iradesiyle yapacağı bu tercihine göre onu sorumlu tutmaktadır.

Rabbimiz hiç kimseyi kendisine özgür bir irade vermedikçe sorumlu kılmıyor. Rabbimiz kullarına akıl vermiş, hayrı şerri birbirinden ayırt edecek temyiz vermiş, yâni hayır ve şer yollarını da göstermiş, peygamberler göndermiş, o peygamberleri vasıtasıyla yol gösterecek âyetler indirmiş sonra da insanlara şöyle buyurmuştur: Kullarım, ben size hayrı da şerri de, hakkı da bâtılı da, cenneti de cennet yolunu da cehennemi de cehenneme götürü yolları da gösterdim. Size bu ikisinden birisini tercih imkânı ve iradesi de verdim. Haydi buyurun bu özelliklerinizle ya kabul edin ya da reddedin. Artık bundan sonra hiç birinizin her hangi bir mâzeret ileri sürmeye hakkınız kalmamıştır.

Kâfirliği seçen, seçimini kâfirlikten yana kullanan insanın suçlusu başkası değil bizzat kendisidir. Hür iradesiyle de İslâm'ı seçen, seçimini Allah'a kulluktan yana kullanan kimsenin bu güzel sorumluluğu da kendisine aittir. Çünkü onu bizzat seçen kendisidir. Çünkü bir kimse hür iradesiyle İslâm'ı seçmedikçe, iradesini o istikâmette kullanıp gereğini yerine getirmedikçe Allah zorla onun İslâm'ını da onay-lamıyor.

Allah zorla hiç kimseyi müslüman yapmıyor. Zorla hiç kimseyi kâfir yapmadığı gibi müslüman da yapmıyor. Bir adam kendi gönlüyle kendi iradesiyle kâfirliği tercih edecek, Allah onun tercihini onaylayacak ve bu tercihine göre bir hayat yaşayacak ve sonunda bu tercihinin âkıbetine katlanacak. Veya adam kendi hür iradesiyle müslüman-lığı tercih edecek, Allah onun tercihini onaylayacak ve hayatını bu imana bina edecek ve sonunda bu tercihinin karşılığını görecektir ve kurtulacaktır.

Durum böyle olunca da ne kâfirlerin ne de müslümanların bugün kaderci bir anlayışa kapılarak benim bu tercihim ve bu tercihe bağlı olarak yaşadığım hayatımın suçlusu ben değilim bunun suçlusu kaderimdir, suçlusu Allah'tır diyerek tüm günâhlarından sıyrılması mümkün değildir. Bu felsefeye kapılarak insanların tüm pisliklerin-den, tüm rezaletlerinden sıyrılarak kendilerini temize çıkarma gayretleri Allah'tan ve Allah'ın âyetlerinden gafil bir şekilde kendi şeytani felsefelerinin ardına düşmelerinden, bilgisizce, mesnetsizce kendi hevâ ve heveslerini putlaştırmalarından kaynaklanmaktadır. İşte Allah'ın kitabında haber verdiğine göre Allah hiç kimsenin tercihinden, hareketlerinden sorumlu değildir.

Allah hiç bir kimseyi hiç bir tercihe zorlamamaktadır. Hiç bir kimseyi hiç bir harekete zorlamamaktadır. Aksine insanlar hür iradeleriyle iman ya da küfürden birini kendileri seçmektedirler. Binaenaleyh kendi hür iradesiyle küfrü tercih eden kâfirin cehenneme kadar yolu var diyoruz. Ama imanı, teslimiyeti ve cenneti tercih eden kullarına da Rabbim bu tercihlerine göre hidâyet etmektedir.

Onlar, o mü'minler bu tercihlerinden ve bu tercihlerine uygun olarak yaşadıkları müslümanca bir hayatlarından ötürü altlarından ırmaklar akan Naim cennetlerindedirler. Evet bu müslümanlar tercih ettikleri imanları sebebiyle ve bu imanlarından kaynaklanan yaşadıkları hayatları sebebiyle Naim cennetlerindedirler. Kâfirler küfre kullandıkları tercihleri sebebiyle cehennemde azabın içinde perişan olurlarken mü'minler de Naim cennetlerinde nîmetlerin içindedirler.

Böyle bir sonuca müracaat için zaman geç değildir. Her an buna müracaat edip sözleşme imzalayabilirsiniz. Gece veya gündüz ne zaman isterseniz. Siz tercihinizi bundan yana kullanmaya karar verdiğiniz anda bilesiniz ki Allah'ı yanı başınızda hazır bulacaksınız. Rabbiniz hemen sizi böyle bir anlaşmada taraf kabul edecek, sizin bir adım atmanıza o koşarak gelecek ve sizinle böyle bir akdi imzalayacak ve sonunda sizin için cennetinden razı olacaktır. Cennetini sizin için ayakkabınızın tokasından daha yakın kılacaktır.

Öyle bir cennet ki altlarından ırmaklar akmaktadır. Bal ırmak-ları, süt ırmakları, şarap ırmakları ve su ırmakları. Öyle bir cennet ki aradığınız her şey var. Öyle bir cennet ki sahibinin şanına lâyıktır, başka bir şey demeye gerek yoktur.

10. "Oradaki duaları: "Münezzehsin ey Allah'ım" dirlik temennileri: "Selâm size" ve dualarının sonu da: "Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun" dur."

Evet onların, o yaşadıkları hayatla hak ettikleri cennete girmiş ve Rab'lerinin kendileri için hazırladığı gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, akıl ve hayallerinden bile geçiremeyecekleri enva-ı çeşit devletlere ve nîmetlere ulaşmış o müslümanların oradaki duaları şöyleymiş bakın: ***"Sübhanekallahümme"*** Allah'ım seni tesbih ederim, seni tenzih ederim! Ya Rabbi sen noksan sıfatlardan münezzeh ve kemal sıfatlarla muttasıfsın! Sen mükemmelsin! Sen seni nasıl tanıtmışsan seni öylece kabul ederim. Dünyada seni böylece tesbih ediyor ve mükemmel kabul ediyordum şimdi cennette de aynen bu tesbihim devam ediyor ya Rabbi. Çünkü ben dünyadayken böyle yaşadım. Dünyamı senin istediğin biçimde değerlendirdim. Dünyada senin hayat programını program bildim. Dünyayla âhiretin arasını ayırmadım. Dünyayla tatmin olup, dünyayı tatminkâr bulup âhireti unutmadım. Ben hayat programımı bu cennet üzerine bina ettim. Ben buranın heyecanıyla yaşadım diyecekler.

Onların orada tahiyyeleri selâmdır. Yâni cennette mü'minler birbirleriyle karşılaştıkları ortamlarda da birbirlerine sözleri mukabeleleri sadece selâm olacaktır. Birbirlerine selâm diyecekler, selâmun aleyküm diyecekler,

birbirlerine selâm, selâmet ve esenlik dileyecek-ler. Çünkü Selâm Rabbimizin isimlerinden birisidir ve böylece mü'-minler birbirlerine Rab'lerini hatırlatacaklar, bu nîmetleri kendilerine veren Rab'lerine hamdi ve Rab'lerinin nîmetlerinin güzelliklerini hatırlatacaklardır. Dünyada iken tüm bu nîmetleri Rab'lerinden bilip Ona teşekkür adına kulluklar yapmışlardı, şimdi cennette de kendilerine gözlerinin görmediği, kulaklarının duymadığı, akıl ve hayallerinden bi-le geçiremedikleri enva-ı çeşit nîmet ve lütuflarda bulunan Rab'lerine karşı hamd ve kullukları devam etmektedir. Elbette dünyada selâm, selâmet İslâm ve teslimiyet içinde bir hayat yaşayan mü'minlerin yurdu, selâmet yurdu olan cennet olacaktır. Dünyada kişi nasıl bir hayat yaşamışsa sonunda bulacağı hayat da onun aynısı olacaktır.

İnsan şu anda nasıl bir hayat yaşıyorsa sonunda kavuşacağı hayat da onun aynısı olacaktır. Selâm, selâmet, emniyet ve teslimiyet içinde bir hayat yaşayan kişi sonunda selâmet yurdunda selâmet ve emniyet içinde bir hayata kavuşacaktır. Zaten şu anda mü'minler dünyada böyle bir hayat yaşıyorlar. Yâni şu anda mü'minler dünyada cennet hayatı yaşamaktadır, kâfirler de cehennemi yaşamaktadırlar. Nasıl?

Hem cehennemi bir hayat yaşıyorlar ve hem de dünya hayatından memnun oluyorlar. Tüm hedefleri dünya hayatıdır. Ama tüm hedefleri dünya olsa da görüyoruz ki bu adamların dünyasında da hayır yoktur. Gerçi dış görünüşleri itibariyle dünyayı hedefledikleri için dünyada gerçekten erişemedikleri bir şey yok gibi ama nihâyet şu andaki hayalarını görüyoruz ki kendi elleriyle dünyalarını da bozmuşlar, mekânik bir hayata gelmişler, robotlaşmışlar, duyguları bitmiştir. Hisleri hareketleri kaybolmuştur, sevmek, sevilmek, ağlamak, gülmek gibi tüm insanî duyguları bitmiştir. Fedâkârlık, cefakarlık duyguları bitmiştir. Yedirme, içirme, infak ve akrabalık bağları bitmiştir. Karılık, kocalık bağları bitmiştir. Babalık oğulluk bağları bitmiştir. Her şeyleri bitmiştir. Böyle bir hayatın içinde tüm dünya onların olsa ne olacak?

Şu anda aslında cehennemi yaşıyorlar, ama böyle bir hayat da onlara süslü geliyor. Bunu hayat zannediyorlar. Yâni çok rahat altlarından kaçırdıkları kadınlar, üstlerinden kaçırdıkları kocalar onların iç dünyalarında büyük ıstıraplar oluşturuyor, derin yaralar açıyor ama bunu sanki fevkalade güzel bir şeymiş gibi süslü görmeye çalışıyorlar ve her biri de bunu ortaya koymaktan hiç de sıkıntı duymuyorlar, çok rahat bir şekilde birbirlerini aşağıya indirebiliyorlar, çok rahat bir şekilde birbirlerini atlatabiliyorlar, rezil rüsva bir hayatı birlikte yaşıyorlar.

Meselâ bir adam cadde ortasında herkesin gözleri önünde açlıktan geberip gitse; necisin diyen olmuyor ama yine de bu hayat kendilerine süslü gösteriliyor. İşte böyle tüm gördükleri, oldum olası bir dünya hayatları var, yaşasınlar bakalım zaten bu adamlar geberir gebermez hepsi de cehenneme gidecekler.

Hakikaten acımak gerekiyor bu adamlara ama acımaya da hakkımız yok. Tümüyle sefaleti yaşıyorlar, ölür ölmez de cehenneme gidecekler, büyük bir azabın içinde bulacaklar kendilerini.

Ve dünyada ne görmüşlerse zevkleri de sefaları da eğlenceleri de hepsi bu kadar olacak. Lâkin işin garibi bu halleriyle bile müslü-manlara hep tepeden bakıyorlar alay ediyorlar. Ama sakın ha sakın siz müslümanlar onların alaylarından etkilenmeyin. Onlara acınacak bir zavallı gözüyle bakalım. Ve gerçekten ağlanacak durumda olanların kendilerinin olduğunu söyleyelim onlara ve hiç bir zaman en ufak bir şekilde bile olsa kalbimizden onlara benzemek duygusu geçirmeyelim. Hiç bir zaman onların yaşadığı hayatın özlemini çekmek gibi bir duruma düşmeyelim.

Çünkü ilim bizde, hikmet bizde, izzet ve şeref biz de, akıl ve feraset bizde, kitap bizde, hidâyet bizdedir. Bütün bunlara rağmen bunların, bu zavallıların bizim üzerimizde uyguladıkları propagandalar sonucu hemen hemen çoğumuzun da etkisinde kaldığı konular vardır. Bunu bitirmek zorundayız çünkü dünyada cehennemi yaşayan bu adamlara imrenebileceğimiz hiç bir şey yoktur.

Ama dünyada şu anda cennet hayatını yaşayan, dünyada Allah'ın istediği hayatı yaşayan, dünyada birbirleriyle selâmlaşan, bir-birlerine selâmı, İslâm'ı ve Allah'a teslimiyeti tavsiye eden mü'minler orada da bunu yaşayacaklar.

Ve bu mü'minlerin dâvâlarının sonu Âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Hamd sadece Allah'ın hakkıdır. Dünyadayken de zaten müslümanın ilk ve son işi, ilk ve son ve sözü buydu. Dünyada yasalarını uygulayarak Rabbine hamd ediyordu. Dünyada hatırını her şeyin ve herkesin hatırından üstün tutarak Rabbine hamd ediyordu. Dünyada Rabbinin istediği bi-çimde bir hayat yaşayarak Rabbine hamd ediyordu. Dünyada Rab-binin arzularından, Rabbinin emirlerinden razı olarak Ona hamd ediyordu. Dünyada bu böyle olduğu gibi öbür tarafta da böyle olacaktır.

Dünyada Rabbine hamd ederek yaşayan bir müslüman yaşadığı bu hayatın ilkelerini kendisine gösteren ve sonunda kendisini cennete ulaştıran Rabbine orada yine hamd edecektir. Elhamdülillah ki bu Allah kendisine dünyada cennetin yolunu göstermişti. Elhamdülillah ki dünyada kitaplar ve peygamberler göndermek sûretiyle hem cennete hem de cehenneme gidişin yollarını göstermişti Allah. Eğer Rabbimiz bize şu anda cennete gidişin yolunu usulünü bildirmeseydi biz nereden bilebilecektik onu? İşte mü'minlerin hamdleri orada da devam edecektir.

11. "İyiliği acele isteyen kimselere Allah fenalığı da çabucak verseydi, süreleri hemen bitmiş olurdu. Bizimle karşılaşmayı ummayanları, azgınlıkları içinde bocalayıp dururlarken bırakırız."

Âhireti, cenneti ve cennetteki mü'minlerin mükâfatlarını gündeme getirirken bakıyoruz ki birden bire Rabbimiz sözü dünyanın değerlendirilmesine çeviriverdi. Hayat da böyle değil mi? Bir bakıyorsunuz hayattasınız, yaşıyor, amel işliyorsunuz, bir de bakmışsınız ki ölüvermişsiniz. Bir bakıyorsunuz dünyadasınız, bir de bakıyorsunuz ki âhirettesiniz. Bir bakıyorsunuz namazdasınız, bir de bakıyorsunuz ki dükkanda müşterilerinizle karşı karşıyasınız. Bir bakıyorsunuz Ramazandasınız, bir de bakıyorsunuz ki sofranın başındasınız. Bir bakıyorsunuz çocuksunuz, bir de bakıyorsunuz ki evleniyorsunuz. Bir bakıyorsunuz bir başarıyla, bir nîmetle kucaklaşıyorsunuz, bir de bakıyorsunuz ki bir acıyı, bir başarısızlığı solukluyorsunuz. Bir bakıyorsunuz sabahtasınız, bir de bakıyorsunuz ki akşamı idrak ediyorsunuz. Bir bakıyorsunuz ki evlerinizin içindesiniz, ağaçların, semanın, kuşların, bulutların, insanların hayatın içindesiniz bir de bakıyorsunuz ki bunların hepsini geride bırakarak âhirettesiniz.

Öyleyse unutmayalım ki attığımız her adım, alıp verdiğimiz her bir nefes bizi ölüme ve ölüm ötesinde başımıza geleceklere götürmektedir. İşte Kur'an'ın anlatımı da aynen böyledir. Bir anda dünyayı anlatırken, bir de bakmışsınız ki âhiret ortamındasınız. Yâni bakıyoruz ki Rabbimizin anlatımı da aynen insanlık hayatının sanki bir görüntüsüdür.

Evet hayat ve ölüm iç içedir ve ölüm bize her şeyden yakındır. Gerçi şu anda bundan gafil olan insanlar ölümün, âhiretin, hesabın kitabın değil de başka şeylerin acelecisidirler. Paranın, pulun, makamın, mansıbın, hattâ kimi günâha batmış kimseler yaşadıkları hayatın karşılığı olarak kendilerini bekleyen azabın, ateşin acelecisidirler. Yaşadıkları hayatla sanki gelsin bakalım ne gelecekse gelsin de görelim diyorlar. Ey peygamber! Ve ey peygamber yolunun yolcuları! hani şu bahsettiğiniz, azap nerde kaldı? Hani nerede o? diyerek alaylı bir biçimde azaplarını acele istemektedirler. Akılsızlar, gariptir ki Allah'tan istenmesi ve beklenmesi gereken şeyleri Allah elçilerinden ve onların yolunun yolcusu müslümanlardan istiyorlar. Haydi ey peygamber şu bize vaadedip durduğun azap neyse getir de görelim bakalım diyorlar.

Veya bugün kâfirler bunu şu andaki müslümanlardan istiyorlar. Tabii hainler ne peygamberlerin ne de onların yolcularının böyle bir azabı acilen kendilerine getiremeyeceklerini bildikleri için de bu konuda cesur davranabiliyorlar. Güya müslümanlara delil getirmiş ve galip gelmiş sayıyorlar kendilerini de işledikleri günahlara devama kılıf bulduklarını zannediyorlar.

Tabii bunlar yeni değil, geçmiş toplumlar da peygamberlerinden aynı şeyleri istemişlerdi. Kur'an bunu detayıyla anlatır.

Evet bu beyinsizlerin bu isteklerine karşılık Rabbimiz buyurur ki bakın:
Eğer Allah insanlar için, onların işledikleri suçlar yüzünden hak ettikleri şerri acele etseydi, yâni bu insanların amellerinin karşılığını dünyada hemen gönderme konusunda acele etseydi ne olurdu? Onların hayra, hayır konusuna acele edip istedikleri gibi, yâni paraya, pula, mala mülke, dünyaya, dünyalıklara acele edip onları istedikleri gibi, onların dünyalık oldukları, maddeci kesildikleri gibi Allah da onlar için amellerinin karşılığı olan cezalarını, azaplarını gönderme konusunda acele etseydi onların ecelleri hemen acele gelir ve defterleri dürülürdü. Mühlet veriyor, imkân tanıyor belki dönerler diye. Belki pişman olurlar da bana kulluğu karar verirler diye. Bakın Şûrâ sûresi bize bu konuyu şöyle anlatır:
"Başımıza gelen her hangi bir musîbet ellerimizle işlediklerimizden ötürüdür. O, yine de çoğunu affeder. "Yeryüzünde O'nu âciz bırakamazsınız. Allah'tan başka bir dostunuz da yardımcınız da yoktur." (Şûrâ 30,31)
Canınıza, malınıza gelen her hangi bir musîbet sadece sizlerin ellerinizle işlemiş olduğunuz günâhlar yüzündendir. Günâhlar sadece ellerle işlenmez. Ama genellikle fiiller elle işlendiği için burada eller ifadesi kullanılmıştır.

Evet mallarınız ve canlarınız konusunda size ulaşan musîbetler sizlerin ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. Ama sizin ellerinizle işlediklerinizden pek çoğunu Allah affetmektedir. Ellerinizle işlediklerinizden pek çoğunu Allah görmezden geldiği, kaale almayıp affettiği için bunların cezasını size tattırmıyor. Eğer Rabbiniz size bu kadar merhametiyle muamele etmeyip de yaptığınız her bir günâh yüzünden hemen cezalandırılsaydınız mutlaka hepiniz helâk olup giderdiniz. Kur'an'ın başka yerlerinde bu hususu anlatan âyetler vardır.

"Eğer Allah kazandıklarıyla insanları muaheze etmiş olsaydı yer yüzünde hiç bir canlı kalmazdı. Lâkin Allah onları belli bir vakte kadar erteliyor."
(Fâtır 45)

"Eğer Allah zulümleri yüzünden yerdekileri hesaba çekecek olsaydı yer yüzünde hiç bir canlı mahluk kal-mazdı."
(Nahl 61)

Rabbimiz bizim işlediklerimizden pek çoğunu affetmekle birlikte bazıları yüzünden mallarımıza ve canlarımıza bir şeyler göndermektedir. Öyleyse bileceğiz ki başımıza ne gelmişse kendi işlediklerimizden dolayı gelmektedir. Ve yine mü'minlere gelen musîbet ve sıkıntıların onların günâhlarına kefaret olduğunu Resûlü Ekrem efendimizin hadislerinden öğreniyoruz. Müslümanın

başına, malına ve canına gelen bir dert, bir sıkıntı, bir hastalık, hattâ onun ayağına batan bir diken bile onun işlemiş olduğu bir günâhına kefarettir. Bunlar sadece mü'minin günâhlarının silinmesine sebep olmakla kalmayıp aynı zamanda onun Allah katında bir derece daha yükselmesine sebep olmaktadır. Allah'ın Resûlü Hz. Ayşe'nin rivâyet ettiği bir hadislerinde şöyle buyurur:

"Kulun yer yüzünde günâhları çoğalıp onlara kefaret olacak bir şeyler bulunmadığı zaman Allah onun günâhlarına kefaret olmak üzere onu bir üzüntüye duçar kılar. Böylece onun günâhlarını döküverir"

Ama buyuruyor ki Rabbimiz insanlar acelecidirler. Aceleden yaratılmışlardır. Aceleden yana peşinden yanadırlar. Yaptıklarının karşılığını bu dünyada acele görmek isterler. Allah öyle değildir. Allah yaptıklarının karşılığını onlara gösterme konusunda onlar gibi aceleci değildir. Onlara dönüş imkânı, tevbe fırsatı tanımaktadır. Öyle olmasaydı, yaptıklarımızın karşılığını acele dünyada görseydik belki şu anda hiçbirimiz hayatta olmayacaktık.

Bizimle kavuşmayı ummayanları, bizimle karşı karşıya gelmeyi istemeyenleri azgınlıkları içinde, taşkınlıkları içinde bırakırız, terk ederiz de onlar şaşkın, şaşkın dolaşırlar. Biz onlara şaşkınlıkları içinde dolaşmaları için mühlet veririz. Rabbimiz mühlet verir ama asla ihmal etmez. Mühletini ihmal zannedip ihmallere düşmemek gerekmektedir.

12. "İnsana bir darlık gelince, yan yatarken, oturur veya ayakta iken bize yalvarıp yakarır; biz darlığını giderince, başına gelen darlıktan ötürü bize hiç yalvarmamışa döner. İşlerinde tuttuğumuz olanlara, yaptıkları böylece güzel görünür."

Evet insana bir zarar dokundu mu, istemediği beğenmediği bir şey başına geldi mi bize yalvarır. Hoşuna gitmeyen bir şey başına geldi mi yattığı yerden, otururken yahut ayakta iken bize yalvarır. Her ne halde olursa olsun insan Rabbine ısrarla dua eder. Aman ya Rab-bi ben bittim! Aman ya Rabbi ben tükendim! Ben mahvoldum ya Rabbi! Ben perişan oldum yetiş imdadıma ya Rabbi! Bu dert beni bitirdi ya Rabbi! Bu borç beni tüketti ya Rabbi! Bu hastalık dermanımı götürdü ya Rabbi! Bu fakirlik belimi büktü ya Rabbi! Bu aile huzursuzluğu benim ağzımın tadını alıp götürdü ya Rabbi! Bu düşman korkusu beni benlikten çıkardı ya Rabbi! Bu zâlimler beni kodese tıktılar ya Rabbi! Bu zâlimler bize nefes alma fırsatı vermediler ya Rabbi diyerek dua dua yalvarır Allah'a. Hem öyle ısrarlı dua eder ki Rabbine yeri mi değil mi hiç düşünmez. Nerede ve hangi konumda olursa olsun, yatıyormuş, oturuyor, yahut yürüyormuş hiç fark etmez. Daraldığı, bunaldığı her yer ve zamanda Rabbine dua eder yalvarır.

Hani müslümanın bu özelliği Kur'an'ın üçüncü sûresinde Âl-i İmrân sûresinde şöyle anlatılıyordu:

"Onlar ayakta iken, otururken, yan yatarken Al-lah'ı anarlar; göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler: "Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın, Sen münezzehsin. Bizi ateşin azabından koru", derler."

(Âl-i İmrân 191)

Müslüman sabah akşam, yatarken yattığı yerden, otururken, oturduğu yerden, okurken, yerken, içerken, kazanırken, harcarken, savaşırken, barışırken, ailesiyle karşı karşıyayken, komşularıyla konuşurken nerede ve hangi konumda olursa olsun Allah'ı zikrediyor, Allah'ı gündemine alıyor ve yaptıkları yapacakları konusunda Allah'ın emirlerini ve yasaklarını şuur haline getiriyor, her an Allah'la istişare ediyor. Yemesini içmesini, yatmasını kalkmasını, almasını vermesini, küsmesini barışmasını, savaşını barışını, ekonomisini siyasetini, terbiyesini eğitimini, hukukunu cezasını Allah'ı gündemde tutarak Allah'la istişare ederek değerlendiriyor. Tüm hayatında sadece Allah'ın rızasını hesap ediyor. Allah'tan başka hiç kimsenin hatırını dinlemi-yor, Allah'tan başka hiç kimsenin çektiği yere gitmiyor. Sürekli Allah'ın kitabını, Allah'ın hayat programını gündeminde canlı tutarak hayatını onunla düzenlemeye çalışıyor.

İşte bakın burada da bir insan tipi anlatılıyor. Rabbimizin anlattığı bu insan tipi de kendisine her hangi bir zarar, sevmediği, beğenmediği bir şey dokunduğu zaman ayakta, otururken, yatarken kalkarken her an Allah'a dua dua yalvarıyor.

Ona dokunan, onu rahatsız eden o zararını ondan giderdiğimiz, kaldırdığımız zaman da sanki kendisine dokunan bu zarardan ötürü daha önce bize yalvarıp yakarmamış gibi hareket ederek geçip gidiyor. Sanki o zarar kendisine hiç gelmemiş gibi, sanki başı daralmamış, sanki hiç sıkıntıya düşmemiş gibi, sanki bize hiç yalvarmamış gibi, sanki onu ondan defedip kaldıran biz değilmişiz gibi unutup geçip gidiyor. İşleri düşünce hatırlıyorlar Allah'ı ama işleri bitince ihtiyaçları kalmayınca da unutuyorlar yan çiziveriyorlar.

Sıkıntılı oldukları dönemlerde, darda kaldıkları zamanlarda Allah'a dua ediyorlar ama sıkıntıları bittiği zaman da sanki O'na ihtiyaçları kalmayınca Allah'la diyaloglarını kesiveriyorlar, Allah'la birlikteliklerini unutuveriyorlar. Sanki o sıkıntılı dönemlerini hiç yaşamamışlar gibi Allah'a yalvarıp yakarmalarını kesiyorlar. Hattâ yalvarıp yakarmak şöyle dursun Allah'a karşı düşmanca bir tavır sergilemeye başlayıveriyorlar. Gerçekten çok garip bir şey değil mi?

Hastalandığı zaman gücünün kuvvetinin sınırını anlıyor, Allah'ın gücü ve kudreti yanında beş paralık bir gücünün olmadığını anlıyor, Ona dua ediyor,

ama hastalığı geçip sıhhatine kavuştuktan sonra da bir daha hastalanmayacağını zannediyor. Artık ben hastalanmam, ben bu sıhhatimi kaybetmem, ben ölmem demeye başlıyor. Fakr-u zaruret günlerinde kendisini bu durumdan kurtarması için Allah'a yalvarıyor ama zenginlik ve servete ulaştığı zaman da her şeyini kendisinden bilerek bu mülküm asla yok olmaz, bu saltanatım asla yıkılmaz, bana asla bir daha iflas gelmez diyerek Allah'a kafa tutmaya kalkışıyor. Tabii bu duygular, bu yetenekler de insana Rabbimiz tarafından veriliyor ki yaşadığı bu hayatta bu yetenekleriyle Allah'a mı yönelecek yoksa kendisini mi putlaştıracak? Bu imtihan da bunun ortaya çıkmasını istiyor Rabbimiz.

Bu noktada Allah'a inanan müslüman bilir ki sahip olduğu şeylerin tamamı Allah'tandır. Gücü, kuvveti, gençliği, enerjisi, aklı, fikri, malı mülkü, serveti, bilgisi, tecrübesi, makamı, mansıbı, hayatı, ölümü hepsi Allah'tandır. Allah bütün bunları kendisine lütfetmeseydi o bunların hiç birisine sahip olamazdı. Yine müslüman bilir ki tüm bu verdiklerini kendisine imtihan için vermiştir Allah ve de günün birinde bunların hepsini alacaktır, alma gücüne sahiptir Allah. Dolayısıyla müslü-man asla ne malına mülküne, ne gücüne saltanatına, ne gençliğine baharına güvenip bunları kendisinden bilmemelidir. Bunların hepsi günün birinde bitecektir.

Öyleyse müslüman sadece daraldığı zaman, ihtiyacı olduğu zaman değil sürekli Rabbine dua eden, sürekli Allah'la diyalog halinde olan, sürekli Ona Onun istediği biçimde kulluk eden kişidir. Sıkıntılı halindeyken de dua eder Rabbine, sıkıntıları bittiği zaman da, hastayken de dua eder, sıhhatine kavuştuğu zaman da, fakirken de dua eder, zenginliğe kavuşturulduğunda da. Çünkü müslüman bilir ki, kendisinin imtihanı sadece sıkıntılı dönemiyle, fakirlik dönemiyle, hastalık, savaş, hakim dönemleriyle sınırlı değildir. Savaşta da imtihandadır, barışta da. Hakimken de imtihandadır, mahkumken de. İkindi vaktinde de imtihandadır, akşam vaktinde de. Müslümanın imtihanın dışında olduğu bir dönemi yoktur. Âkıl bâliğ olduğu, mükellef olduğu dönemden itibaren öleceği ana kadar tüm hayatında imtihandadır müslüman.

Sanki imtihanda olduğu dönemlerinde Allah'a dua edip imtihanın bittiği dönemlerinde de Allah'a duasını, ibadetini kesiveren bir kâfir gibi, bir müşrik gibi, bir fâsık gibi değildir müslüman. Yâni fakirliği bir imtihan ama zenginliği bir imtihan kabul etmeyen veya işte hastalığı bir imtihan ama sağlığı bir imtihan kabul etmeyen bir imanın, bir düşüncenin sahibi olamaz. Günümüz müslümanlarında da maalesef

bu kâfir anlayışının hakim olduğunu görüyoruz. Nereden geldi bu anlayış bilmiyorum, ama sanki müslümanlar da böyle düşünüyorlar.

Dinlerinden uzaklaşan müslümanlar elbette kâfir dünyanın ahlâkıyla ahlâklanmak zorunda kalacaklar, elbette ki müşriklerin inançlarının etkisi altında kalacaklardır. Kitap ve sünnetten bilgilenmeyen, dinlerinin temel kaynaklarından sulanıp beslenmeyen insanlar elbette sonunda müslüman gibi düşünüp inanmayacaktır. İşte bu cehalet bizi bu noktaya getirmiştir.

Meselâ bakın kendilerine müslüman ismini veren insanlardan niceleri hastalara acırlarken sağlara acımamaktadırlar. Fakirliğe ve fakirlere acırlarken, zenginlere ve zenginliğe acımamaktadırlar. Zenginlere ve zenginliğe imrenirken kimse fakirlere ve fakirliğe imrenme-mektedirler. Herkes güç ve kuvvet sahiplerine özenmektedir. Bunun sebebi de insanların kafalarında kıbleleştirdikleri hedeflerin farklılığından kaynaklamaktadır. Allah diyor ki bakın:

Müsriflere, hayatlarını israf edenlere, hayatlarını boşa harcayanlara, darda kaldıkları zaman, işleri düştüğü zaman Allah'ı hatırlayan, Allah'a yalvaran ama işleri bitince de Allah'la diyalogları kesilen kimselere amelleri süslü gösterildi. Yaşadıkları hayat onlara süslü gösterildi de onlar da böyle hayatlarından memnun olarak yaşayıp gi-diyorlar. Aslında böyle bir hayat hiç de beğenilecek, memnun olunacak, imrenilecek bir hayat değildir ama Allah'tan ve Allah'ın âyetlerinden gafil olduklarından yaptıklarının doğru olduğunu, yaşadıkları hayatın güzel bir hayat olduğunu zannediyorlar.

13. "Andolsun ki, sizden önce nice nesilleri, peygamberleri onlara belgeler getirmişken, haksızlık ederek inanmadıkları zaman yok etmiştik. İşte biz suçlu milleti böyle cezalandırırız."

Az önceki âyette zikredile zulüm özelliğini yaşayan, yâni işine geldiği yerde Allah'a kulluk yapıp işine gelmediği yerde Allah'ı unutuveren, ya da hayatının bazı bölümlerine Allah'ı karıştırıp öteki bölümlerinde başka rab'lere başka ilâhlara kulluk yapan nice toplumları Allah helâk etmiştir.

Peki acaba bu helâk yasası nasıl olmuş? Nasıl gerçekleşmiş? Şimdi biz de tıpkı bizden öncekiler gibi zulmeder, zâlim konuma düşersek bu helâk yasası bize karşı nasıl işleyecek Rabbimiz bunu anlatıyor. Bakın şöyle oluyormuş bu iş:

Onlara, o toplumlara Allah'ın elçileri apaçık delillerle, Beyyi-ne'lerle geldiler, sahifelerle, Tevrat'la, İncil'le, Zebur'la Allah'ın âyet-lerini ihtiva eden kitaplarla geldiler, yada Rab'leri tarafından kendilerine lütfedilen sözlü vahiylerle geldiler. Yeryüzünde her bir dönem her bir topluma Allah vahyini ulaştırmıştır. Rabbimiz yeryüzünü asla vahiysiz bırakmamıştır. İnsanlar buna

lâyık mı değil mi buna hiç bak-madan Rabbimiz sürekli kullarına rahmet kapılarını açmış ve onları kendi bilgisiyle bilgilendirmiştir.

Yeryüzünde hiç bir toplum yoktur ki Allah onlara kitap veya peygamber göndererek onlara vahyini ulaştırmamış ve onları uyarmamış olsun. Onun içindir ki dünya üzerinde hiç bir ferdin, hiç bir toplumun mâzeret hakkı kalmamıştır. Yâni yarın hesap kitap döneminde ya Rabbi biz duymamıştık, bizim böyle bir şeyden haberimiz yoktu, bize bunu anlatan uyarıcılar gelmemişti, bizim senden, senin mesajından, senin cennetinden, cehenneminden, kıyâmetten, hesaptan kitaptan haberimiz yoktu diyerek bir mâzeret ileri sürülemeyecek biçimde Rabbimiz yeryüzünü uyarmıştır. İşte Rabbimizin bu âyetinde anlatıyor ki elçilerimiz onlara apaçık Beyyine'lerle, belgelerle geldiler de onlar iman etmediler.

Peki her bir dönem her bir topluma Allah elçilerini ve kitaplarını göndererek onları uyardığı halde şimdi acaba rahmeti gereği kendilerini uyaran Allah mı suçlu? Büyük sıkıntılar çekerek onların yalanlamalarına göğüs gererek onlara Allah'ın mesajını götüren peygamberler mi suçlu? Yoksa her şeye rağmen kendilerine gelen elçiyi de, onun kendilerine getirdiği Allah mesajını reddederek keyiflerince bir hayat yaşamadan yana tavır sergileyen bu insanlar mı suçlu?

Eğer Rabbimiz insanları yaratıp onları başıboş bıraksaydı, onlara peygamberler ve kitaplar göndermeyerek nasıl bilirseniz öylece yaşayın deseydi ve bu insanlar da ne yapacaklarını bilmedikleri için cehenneme doğru yollanmış olsalardı o zaman mâzeret hakları olabilirdi. Ya Rabbi ne yapalım sen bize elçiler göndermediğin için, bize kitaplar göndererek cennet ve cehennem yollarını göstermediğin için biz bu duruma düştük deme hakları olabilecekti. Ya Rabbi bana bir kitap gönderseydin, bana bir hayat programı gönderseydin, beni yarın başıma gelecek hesap ve kitap dönemiyle uyarsaydın elbette ben de senin istediğin gibi yaşardım deme hakkımız olabilecekti. Ama Rab-bimiz böyle bir mâzeretle karşısına çıkma imkânı bırakmayacak biçimde tüm insanlığı uyarmıştır. Her bir dönem insanını uyarmış ama bu uyarıya müspet cevap verip kabul etmek ve reddetmek de insanların kendilerinin bileceği bir şeydir buyurmuştur.

İşte bu böyledir. Biz mücrim bir topluluğu, günâhkâr bir top-luluğu işte böylece cezalandırırız. İşte Rabbimizin yeryüzünde geçerli helâk yasası budur. Allah elçiler gönderiyor, Allah kitaplar gönderiyor, insanları başlarına geleceklerle uyarıyor, onlara hayat programı gönderiyor ve de Allah'ın bu uyarılarına müspet tavır takınanlar kurtuluyor reddedenler inkâr edenler de helâki hak ediyorlar.

İşte Nuh toplumu, İşte Âd kavmi, işte Semûd, işte Lût kavmi hepsi de bu yasanın kurbanı oldular. Hepsi de helâk yasanına boyun büktüler. Ama meselâ bir Yunus kavmi az ilerde anlatacak Rabbimiz azabın kendilerine yaklaşmasını hissedince dönecekler, tevbe edecekler Rab'lerine ve Allah bu yasayı onlara uygulamayacak. Musâ (a.s)'ın karşısındaki toplum Firavun ve çevresindekiler bu helâk yasasına boyun büktü. Ama tercihlerini peygamberden yana kullanan, peygamber safında yer alan İsrâil oğulları bu helâk yasasından kurtuldular. İşte Allah'ın yeryüzünde işleyen yasası böyledir.

Öyleyse ey insanlar işte şu anda da sizin karşınızda Allah elçisi ve onun size getirip sunduğu Allah kitabı durmaktadır. Siz bilirsiniz, ister tercihinizi Allah'tan yana, Allah yasalarından yana, Allah elçilerinden yana kullanarak kurtulanlardan olursunuz, isterseniz Allah'a âyetlerini Allah elçilerini yalanlayarak, Allah'ın kitabını reddederek helâk edilenlerin safında yer alır ve bu yasaya siz de boyun bükersiniz.

14. "Sonra onların ardından, nasıl davranacağınıza bakmak için sizi yeryüzünde onların yerine geçirdik."

Ondan sonra da sizi yeryüzünde yerleştirip halifeler kıldık. O helâk edilenlerin ardından yeryüzünü size verdik. Sizden öncekilerin hepsi gittiler. İyiler de gitti kötüler de gitti. İbrahim de gitti Nemrut ta. Musâ da gitti Firavun da. Nuh (a.s) da gitti toplumu da. Allah'ın Resûlü de gitti onun pırlanta ashabı da. Selçuklu da gitti Osmanlı da. Dedeleriniz de gitti babalarınız da. Her bireri imtihan dönemlerini doldurmuşlar, misyonlarını yerine getirip, rollerini oynayıp hepsi gitmişler dünyadan. Kimileri Allah'ın istediği biçimde bir hayat yaşayarak, bu imtihanı kazanarak kimileri de Allah'ın hayat programını reddederek kendi keyiflerince bir hayat yaşayarak dünyalarını da ukbalarını da kaybetmişler.

İyi de bize ne bundan? Giden gitmiş, kazanan kazanmış, kay-beden kaybetmiş, bizi ne ilgilendirir bu? Rabbimiz niye anlatıyor bütün bunları bize? Bakın bu âyetinde Rabbimiz bütün bu kazananların, kaybedenlerin, peygamberlerin ve peygamber düşmanlarının sergü-zeşti hayatlarını bize anlatmasındaki sebebi, hikmeti ortaya koyuyor. Ey kullarım ben size sizden öncekileri anlatıyorum. Onlara karşı yeryüzünde işlettiğim ve şu anda da sizin tâbi olduğunuz yasalarımı anlatıyorum. Unutmayın ki onların ardından şu anda yeryüzünü size bı-raktım. Şu anda yeryüzünde onların yerinde imtihanda olanlar sizlersiniz. Dün onların üzerlerine doğan güneş şu anda sizlerin üzerinize doğmaktadır. Dün onlara hizmet veren gece bugün sizin hizmetinize koşmaktadır. Dün onları aydınlatan ay bugün sizi aydınlatmaktadır. Dün onları besleyen toprağım bugün sizin hizmetinizdedir. Dün onları doyuran hayvanlarım bugün sizin emrinizdedir. Dün onlara şarkı söyleyen kuşlarım bugün size

nameler gönderiyor. Dün yeryüzünün egemenliğini onlara vermiştim bugün bu egemenlik sizdedir. Peki niye veriyor bütün bunları bize? Ya da niye egemen kılmış Rabbimiz şu anda bizleri yeryüzünde?

Sebep buymuş işte. Bakalım sizler bütün bu nîmetler içinde nasıl bir kulluk sergileyeceksiniz? Bu şerefli konuma getirilen, bunca nîmetlerle kuşanan sizler bakalım nasıl ameller işleyeceksiniz? Nasıl yaşayacaksınız? Bu dünyayı, bu hayatı, bu imkânları nasıl değerlen-direceksiniz? size verilen bu hayatı verenin yolunda mı yaşayacak-sınız? Bu nîmetleri nîmetlerin sahibinin yolunda mı kullanacaksınız yoksa kendinizi bu nimetlerin sahibi bilip Allah'ı unutup bir hayat mı yaşayacaksınız?

Allah buna bakıyor ve sonunda yaşadığımız bu hayatın türüne göre de bizden öncekiler gibi bizi ya helâk yasasıyla yargılayacak ya da kurtulanlardan kılacak.

15. "Âyetlerimiz onlara açık, açık okununca, bi-zimle karşılaşmayı ummayanlar, Muhammed'e: "Bundan başka bir Kur'an getir veya bunu değiştir" dediler. De ki: "Onu kendiliğimden değiştiremem, ben ancak, bana vahy olunana uyarım. Ben Rabbime karşı gelirsem, büyük günün azabına uğramaktan korkarım."

Gün gibi apaçık delillerle, Beyyine'lerle kendilerine bizim âyetlerimiz okunduğu zaman, duyurulduğu zaman bizimle karşı karşıya geleceklerini ummayanlar, öldükten sonra dirilişi reddedenler derler ki bize bunun dışında başka bir Kur'an getir, yahut da onu değiştir derler. Halbuki Allah'ın Resûlü, Allah'ın kendisine gönderdiği kitabın âyetlerini hiç değiştirmeden, ondan bir şey çıkarmadan ve ona en küçük bir şey eklemeden tebliğ etmişti. Rasulullah efendimizin onlara ulaştırdığı bu Kur'an onların anlayabilecekleri netlikte, açıklıkta bir Kur'andı. İfadeler açıktı, uyarı açıktı, sorgulama netti. Onların hayatlarının yanlışlarını net ve açık bir şekilde ortaya koyan bir kitaptı bu kitap.

Böyle sağa sola çekilemeyecek, kendi yamukluklarına yol bul-mak üzere yanlış yorumlanamayacak biçimde açık ve net bir şekilde Allah'ın âyetleri kendilerine duyurulunca âhirete inanmayanlar, hayat bu hayattan ibarettir, bu hayatın dışında başka bir hayat yoktur mantığıyla hareket eden ve Allah'la karşı karşıya geleceklerine ihtimal vermeyenler dediler ki bu Kur'an bizim hoşumuza gitmedi. Biz bu ki-tabın söylediklerini beğenmedik. Bu kitap gündeme getirdiği konularıyla bizim huzurumuzu kaçırdı. Bizim ağzımızın tadını bozdu. Bu ki-tap bizim ve şu anda yaşadığımız hayatı kötü sorguluyor. Ortaya koyduğu şeylerle bizi âciz bırakıyor. Karşısında ne diyeceğimizi, nasıl tedbir alacağımızı, onu nasıl ve neyle reddedeceğimizi şaşırdık. Bu kitabın ortaya koyduğu gerçekler karşısında elimizden hiç bir şey gel-miyor.

Halbuki bu kitabın gelişinden önce kendi hayatımızı ne kadar da beğeniyorduk. Kendi kendimize ne kadar da güveniyorduk. Ama bu kitabın gelişinden sonra işte içimizdeki büyük büyük adamların, büyük büyük şairlerin, büyük büyük düşünürlerin dilleri tutuldu. Büyük büyük yöneticilerimiz, büyük büyük kâhinlerimiz bu kitap karşısında âciz kaldılar.

Binaenaleyh ey peygamber! Ey Muhammed iyisi mi sen gel bu işten vazgeç. Bize söyleyeceklerin, bize tavsiye edeceklerin bizim anlayabileceğimiz cinsten olsun. Bizim hayatımıza, bizim yaşantımı-za uygun düşecek şeyler söyle. Bizi sorgulayacak, bizim hayatımızı yargılayacak, bizim anlayışlarımızı, bizim inanışlarımızı reddedecek şeyler söyleme.

Veya ey peygamber gel gündemi değiştirelim, bizim gündemlerimizdeki konuları tartışalım da hiç olmazsa biz de bir şeyler söyleyebilelim. Tartışmayı bizim sahaya çekelim, biz de bir şeyler söyleyelim de böylece bize tâbi olanlar hepten bizim bir şey bilmeyen âcizler olduğumuzu anlamasınlar ve bize tâbi olmaya devam etsinler. Peygamberle uzlaşma zemini arıyorlardı hainler.

Halbuki bu kitap peygamberin kendiliğinden ortaya koyduğu bir kitap değildi ki böyle bir teklife evet diyebilsin. Kur'an'ı ortaya koy-ma konusunda Rasulullah'ın hiç bir yetkisi yoktu. Peygamber Rab-binden kendisine ne geliyorsa onu olduğu gibi ortaya koymak zorunda olan bir beşerdi. Bilhassa kitabın Mekkî sûrelerinde sıkça rastlanan "gul" de ki emirleri bunu son derece açık ve net bir biçimde ortaya koyuyordu. Yâni ey peygamberim sen sadece sana denilenleri or-taya koymak zorundasın diyordu Rabbimiz bu ifadeleriyle. Eğer Allah'ın Resûlü Rabbinden kendisine gelen vahyi değiştirir, insanların gönüllerini hoş etmek için onun bazı âyetlerini gizler ya da ona kendiliğinden bir şeyler ilave ederse Rabbimizin çok çetin tehditleriyle karşı karşıya gelecekti. Rasulullah'ın böyle bir yetkisi olmadığı gibi kıyâmete kadar gelecek hiç bir insanın Kur'an'ı değiştirme yetki ve selahiyeti yoktur.

Ben onu kendimden, kendi nefsimden, kendi kendime değiştirme yetkisine sahip değilim. Kendi keyfime göre, kendi arzuma gö-re ben bu Kur'an'ı değiştirme selahiyetine sahip değilim. Ben ancak bana vahy olunana tâbi olurum. Benim işim, benim görevim budur. Yâni Allah'ın elçisi Allah kendisine ne emretmişse, nasıl emretmişse öylece uymak, öylece inanmak ve öylece yerine getirmek zorunda-dır. Allah'tan gelenleri kelimesi kelimesine, harfi harfine Rabbinden gelenlere iman etmek ve onu Allah kullarına duyurmak zorundadır.

Evet ben ancak bana vahy olunana tâbi olurum de, çünkü eğer ben böyle değil de sizin arzularınıza tâbi olursam, sizin arzularınıza göre Allah âyetlerini değiştirmeye kalkışırsam, böylece Rabbime isyan edersem o zaman ben büyük bir günün azabından korkarım. Yâni sizin beğenilerinizi kazanma adına, dünyayı

ve dünyalıkları elde etme adına Rabbimden gelen âyetleri kendi menfaatlerime göre değiştirir, gizlersem bu Rabbime isyandır ve ben Rabbime karşı böyle bir isyandan korkarım. Çünkü Rabbime karşı işleyeceğim böyle bir is-yan beni büyük bir günün azabının içine götürücüdür. Öyleyse benden böyle bir şeyi kesinlikle istemeyin, bana böyle bir teklifle gelmeyin. Ben de sizler de Rabbimizin bu büyük gününün azabından kurtulmak için Rabbimizden bize neler gelmişse ona uyalım ve kurtulalım diyordu Allah'ın Resûlü.

16. "Ey Muhammed, de ki: "Allah dileseydi ben onu size okumazdım, size de bildirmemiş olurdu. Daha önce yıllarca aranızda bulundum, hiç düşünmüyor musunuz?"

Deki ey peygamberim! Eğer Allah dileseydi ben bunu size okumazdım. Allah dileseydi ben bunu size duyurmazdım. Allah dileseydi bu Kur'an'ı size bildirmez ve öğretmezdim. Muhakkak ki işte siz de biliyorsunuz ki ben daha önce aranızda bir ömür boyu yaşadım. Çocukluğum, gençliğim aranızda geçti. Bundan önceki hayatımı biliyor ve tanıyorsunuz. Bundan önce size bu tür şeylerden bahsettiğim oldu mu? Daha önce kitap, vahiy gibi şeylerden hiç söz ettim mi? Düşünmüyor musunuz? Akıllarınızı kullanmıyor musunuz?

Gerçekten de Allah'ın Resûlünün risâlet öncesi kırk yılı onların arasında geçmişti. Bu dönem içinde senelerce Allah'ın Resûlünün Allah bana vahy ediyor, bana vahiy geliyor dediği hiç görülmemiştir, duyulmamıştır. Ne göklerden, ne Allah'tan, ne gayp ten, ne cennetten, ne cehennemden, ne dirilişten, ne hesaptan kitaptan, ne geçmişten gelecekten bir gün bile olsun tek kelime söz söylememiştir. Çocukluğundan itibaren herkesin sevip saydığı çok iyi bir insandı, ama kendisine Rabbi tarafından vahiy gelene kadar toplumun yönünü belirleyecek, uçuruma doğru giden toplumunu kurtuluşa götürecek bir bilgisi olmadığı için bir şey diyemiyordu. Dürüst bir insan olarak toplumun içine düştüğü pislikten rahatsızdı. Güçlüler tarafından güçsüzlerin, yetimlerin ezilişini gördükçe kalbi kan ağlıyordu. Toplumdaki gayri insanî, gayri ahlâkî sınıf ayırımı, ezenlerin ezilenlerin varlığı, zâlimlerin ve mazlumların varlığı, dengesizliklerin varlığı onu temelinden sarsıyordu, ama çareyi de bilmediği için kan ağlıyordu. Zaman zaman şehrin bunaltıcı havasını terk ediyor, Hıra dağına gidiyor ve başını iki elinin arasına alarak beynini çatlatırcasına tefekküre dalıyor ve bu gidişe bir son verecek yollar, çareler araştırıyordu.

Nihâyet bir gün Rabbimizin elçisini karşında buluyor ve ondan kendisine iletilen Rabbinin vahyine şahit oluyordu. Allah'ın elçisi Cebrâil Allah tarafından kendisine getirdiği âyetleri toplumuna duyurma emrini getiriyordu. İşte Allah'ın Resûlü, Rabbinden kendisine gelen bu âyetleri etrafındakilere duyurmaya ve etrafındakileri uyarmaya başlayınca toplumda kavga da başlıyordu. İşte Rabbimiz buyurur ki kırk yıl sizin aranızda büyümüş, bundan önce bu konularda size tek kelime bile söylememiş bir peygamberin bu geçmişi, onun

peygamberliğinin en büyük delilidir diyerek o insanları bu konuda düşünmeye çağırıyordu. Diyordu ki:

Akıllarınızı kullanmaz mısınız? Akledererek bu gerçeği anlamaz mısınız? Bu akıllarınız size bunun için verilmiştir. Evet kim aklını kullanırsa kazanacaktır, kim de bu âyetler karşısında akıllarını kullan-mazlarsa onlar da ebedîyen kaybedeceklerdir. Aklı başında insanlar olarak sizler sonunda kazanmaya da, kaybetmeye de hazır yaratıldınız buyuruyordu.

17. "Allah'a karşı yalan uyduran veya âyetlerini yalan sayanlardan daha zâlim kim olabilir? Suçlular elbette saadete erişemezler."

Peygambere yönelik ama sadece onun şahsını değil tüm insanlığı ilgilendiren genel bir yasadan söz ediyor Rabbimiz burada. Allah'a yalan iftira edenden daha zâlim kim vardır? Allah'a yalan iftira eden kişiden daha zâlim kim vardır. Peki Allah'a yalan iftirayı nasıl anlayacağız?

Allah'a yalan iftirada bulunmak demek Allah'ın zatıyla alâkalı, sıfatlarıyla alâkalı yalan söylemek, sıfatları konusunda O'nu eksik tanımak, O'nun bu eksikliğini yerdekilerle tamamlama cihetine gitmek, Onda olan sıfatları başkalarına vermek, başkalarının da O'nun sıfatlarına sahip olduğunu iddia etmek demektir.

Yâni yeryüzünde O'ndan başka program yapıcı, kanun ko-yucu bir kısım Rab'lerin de olabileceğine inanmak ve bu kişilerin kanunlarına da uyulması gerektiğini iddia etmek, bunların da yeryüzünde etkili yetkili varlıklar olduklarını söylemek, yalnız Allah'a ait olan hâkimiyet hakkını bu varlıklara da vermek, ya da yeryüzünde Allah-tan başka şifa dağıtıcıların da varlığına inanmak, yeryüzünde Allah-tan başka rızık dağıtıcıların da varlığına inanmak, kendilerine sığınılacak, kendilerine dua edilecek, yardıma çağrılacak Allah'tan başka varlıkların da bulunduğunu iddia etmek işte bütün bunlar Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir.

Allah'ın zatıyla alâkalı Allah evlât edindi, işte Îsâ Allah'ın oğludur, Uzeyr Allah'ın oğludur, melekler Allah'ın kızlarıdır biçiminde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Veya Aristo'nun dediği gibi Allah ha-yata karışmaz, Allah dünyayı yarattı ve işi bitti. Allah bir şey indirmemiştir, Allah bize âyet göndermemiştir, Allah bizim hayatımızla ilgilen-mez şeklinde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Ya da hayatı ilgilendi-ren konularda Allah ve Resûlüne rağmen, Allah ve Resûlünün buyruklarına rağmen veya onlara binaen söylenen yalanlar da Allah'a yalan iftiradır. Yâni Allah ve Resûlünün sözlerini başka bir şekle getirerek söylenen yalanlar.

Onların dediklerini demedi, demediklerini de dedi şeklinde ya-lan iftirada bulunmak. Efendim zaten Allah da bundan yanadır, Allah da bunu istemektedir diyerek Allah'ın istemediklerini Allah istiyormuş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir. Efendim Allah da demokrasiden yanadır, İslâm da laikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek, kimileri de bugün Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi demeye çalışıyorlar veya dedirtmeye çalışıyorlar Allah'a, Kur'an'a. İşte bu da Allah'a yalan iftiradır.

Efendim ben Kur'an'ı başından sonuna kadar taradım orada baş örtmeye dair bir tek emir bile bulamadım diyen kişinin iftirası. Veya ben bu insanların kurtuluşu için bir tek yol biliyorum o da demokrasidir, bunun dışında başka sıhhatli bir çıkış yolu bilmiyorum diyen adamın iftirası. Bütün bunlar Allah adına beyan ve Allah adına Allah'a yalan iftiralardır.

Ya da Yahudi ve Hıristiyanlar, müşrikler bir hayat yaşıyorlardı ki baştan sona İslâm'dan uzak, ama diyorlardı ki işte bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır. İşte Allah'ın razı olduğu hayat budur, Allah kullarından böyle bir hayat ister. Bizler şu anda Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz. Bizler Allah'ın elçisi Musâ'nın yolundayız, Îsâ'nın yolundayız veya bizler Hanif'leriz, yâni İbrahim'in yolundayız diyorlar ve Allah'a yalan iftirada bulunuyorlardı. Eğer şu anda yaşadığımız şirk hayatını Allah onaylamasaydı, Allah böyle bir hayattan razı olmasaydı elbette bizi helâk ederdi. Demek ki bizler şu anda Allah'ın bizden istediği hayatı yaşıyoruz. Demek ki Allah şirkten razıdır diyerek, kaderci kesilerek şirklerini Allah'a onaylatma iftiraları. Veya bizim Allah'la O yüce varlıkla direk irtibat imkânımız yoktur, bir kısım aracılara ihtiyacımız vardır gibi iftiralar.

Evet bunlardan hangisi olursa olsun, Allah'a yalan iftirada bu-lunan kimseden daha zâlim kim vardır diyor Rabbimiz. Dün de bugün de insanlar Allah'a yalan iftiralarda bulunmuşlardır. Bugün de öyle diyorlar müşrikler. Efendim tamam Allah büyüktür, Allah yücedir, din mukaddes bir kurumdur ama dini siyasete alet etmemek lâzımdır. Dini hayata karıştırmamak lâzımdır. Din bir vicdan işidir. Dinin hayatta etkinliği olmamalıdır. İşlerimizi dine dayandıramayız. Bizler kendi hayatımızı kendimiz belirlemeliyiz. Yasalarımızı kendimiz yapmalıyız.

Veya işte bugün bizim hayatımızı belirleyecek uzmanlarımız, büyüklerimiz, düşünürlerimiz, siyasîlerimiz vardır. Yâni tüm bu konularda Allah'ın ortakları vardır diyorlar. Evet bütün bizler Allah'ın yarattığı varlıklarız, Allah'ın kullarıyız amma işte bu konuda bize yetkiler vermiş, kendisinin işleri çok yoğun olduğundan dolayı bizim işlerimizi, siyasal işlerimizi, ekonomik işlerimizi, beşerî işlerimizi, sosyal işlerimizi bize bırakmıştır. İşte biz de bu işlerimizi kendi tanrılarımıza döndüreceğiz diyerek Allahu Teâlâya ortaklar bulmaya çalışıyorlar. Allah'ı, Allah'ın kitabını, Allah'ın hayat programını, Allah'ın elçilerini red-detmeye çalışıyorlar.

Rasulullah efendimizden bunu istiyorlardı. Ey peygamber bı-rak bu Allah'ın âyetlerini de, sen bize başka şeylerden söz et. Yâni bu Kur'an'ın dışında başka söz bilmez misin sen? Gel başka şeylerden konuşalım. Ekonomiden, seçimden, geçimden, kadından kızdan paradan puldan, marktan, dolardan, zevkten, eğlenceden, yaşamaktan, plajdan, denizden, piknikten konuşalım. Rabbimizin yeryüzünde en büyük zulüm olarak vasf ettiği pis hayatlarının içine çekmek istiyor-lardı Allah'ın Resûlünü. Peygamberin gündem değiştirmesini ve kendi gündemlerine sahip çıkmasını istiyorlardı. Peygamberin kendisine gelen vahyi bırakmasını, vahiyden bahsetmemesini, vahyi gündeme almamasını veya vahyi değiştirmesini istiyorlardı. Kendisine gelen vahye karşı sanki hiç gelmemiş gibi davranmasını, görmezden, duy-mazdan gelmesini, yahut gelenleri onların keyiflerine göre değiştirmesini, hayatlarına ters düşenleri gizlemesini, iştahlarını kaçıracak âyetleri gündeme getirmemesini istiyorlardı.

Böylece Rasulullah'ın Rabbine iftira etmesini bekliyorlardı. Halbuki böyle yaparak Allah'ın demediklerini dedi, dediklerini demedi pozisyonunda onların keyiflerini hoş ederek Allah'a iftira edenden daha zâlim kim vardır? diyordu Rabbimiz.

Tabi bu sadece Rasulullah efendimiz için değil bugün bizim için de geçerli. İnsanların huzuru kaçmasın diye Allah âyetlerini gizlemek, Allah'ın demediklerini sanki Allah diyormuş pozisyonunda in-sanlara sunmak yeryüzünde en büyük zulümdür.

Aynı zamanda Allah'ın âyetlerini yalanlayan kimseden daha zâlim kim vardır? Allah'ın âyetlerini yalanlamak, Allah'ın âyetlerini yok farz etmek, gelmemiş kabul etmek, âyetlere rağmen onlarla ilgi kurmadan yaşamak, âyetlerin varlığından habersiz yaşamak, âyetlere rağmen âyetlerin zıddına bir hayat yaşamak demektir. Kendisine Al-lah'ın âyetleri vahy edilmiş, Allah'ın âyetleri gönderilmiş bir peygamberden bunu istiyorlardı hainler. Yok farz ediver bunları ey Muham-med, gelmemiş kabul ediver, gündeme almayıver, bizim yanımızda sözünü etmeyiver bu âyetlerin, bizim hayatımıza indirgemeyiver bu âyetleri diyorlardı.

Düşünün Allah yeryüzünde insanların hayatlarına karışma konusunda bir peygamberi sözcü seçecek, ona kendi bilgisini sunarak onu yeryüzünde şereflerin en büyüğüne lâyık kılacak ve bu peygamber de tüm kâinatın yaratıcısı, tüm varlıkların sahibi ve tüm kâinata egemen olarak Rabbini tanıdığı halde insanların hatırına Onun âyetlerini değiştirecek, iptal edecek, gizleyecek ve onun yerine kendi hevâ ve hevesini, toplumun hevâ ve hevesini tatmin adına bir kısım âyetler ikâme edecek. Allah'ın âyetleri yokmuş gibi, kendisine Allah'tan böyle bir hayat programı gelmemiş gibi bir hayat yaşayacak veya böyle vahiyden habersiz bir hayat yaşayan toplumun bu yaşantısını onaylayacak. İnsanlara Allah'tan söz etmeyecek, onlara onların Rabbini kitabında kendisini tanıttığı biçimde tanıtmayacak, böyle uyuşuk, kullarından her hangi bir sorumluluk istemeyen, onlar neyi münasip görmüşlerse ona ses çıkarmayan, hayatlarına karışmayan, ne yaparlarsa yapsınlar aldırış etmeyen bir Allah tanıtacak.

Onun arzuları, Onun dini bir vicdan işidir, hayata karışmaz diyecek. Bildiği tanıdığı Allah'ı da Onun dinini de ezip bozacak. Allah'ın tanıttıklarını Allah'ın tanıttığı gibi tanıtmayacak, meselâ hukuku Allah'ın tanıttığı gibi tanıtmayacak, ekonomiyi Allah'ın tanıttığı gibi tanıtmayacak, kılık-kıyafeti Allah'ın tanıttığı gibi tanıtmayacak, bireysel ve toplumsal hayatın yapılanmasını Allah'ın tanıttığı gibi tanıtmayacak, insanların tanımak istedikleri gibi bir Allah, tanımak istedikleri gibi bir din tanıtacak onlara. Allah korusun da işte bu yeryüzünde en büyük zulümdür ve bir peygamberin bunu yapması mümkün değildir.

Bir peygamber için nasıl böyle bir şey mümkün değilse o peygamberin yolunun yolcusu olan bizler için de böyle bir şey asla müm-kün olmayacaktır. Çünkü Rabbimiz gaypdır. Varlığından asla şüphe etmediğimiz, kendi varlığımızdan da öte kesin ve yekîn bir imanla iman ettiğimiz Rabbimizi tanımanın bir tek yolu vardır. O da Rabbi-mizin kendisini bize tanıtmak üzere gönderdiği vahiydir. Biz ancak Rabbimizi O'nun vahyiyle tanıyabiliriz. Bunun dışında başka bir kaynaktan bilgi almamız da mümkün değildir. Buyurun düşünelim. Hep birlikte düşünelim. Ne bulabileceğiz? Ne bilebileceğiz de bu konuda? Yâni yaşadığımız şu dünya hayatında Resuller olmasaydı, Rabbi-mizin o Resullere indirdiği gaybî bilgiler, vahiy olmasaydı, yâni Rab-bimizin kendisini bize tanıtan bilgileri kitap ve Resuller aracılığıyla bize intikal etmeseydi biz Rabbimizi nereden tanıyacaktık? Biz dünyayı ve dünyada bulunuş sebebimizi nereden tanıyacaktık? Varlığı ve varlık bilgisini, varlık gayesini nereden tanıyacaktık? Âhireti, hesabı kitabı nereden bilebilecektik?

Evet bütün bu bilgileri nereden ve kimden öğrenecektik? Şim-di bir insan kalkar da Allah'tan gelen bu vahiy bilgisini bir kenara bırakarak kendi hevâ ve hevesiyle bana göre Allah böyle olmalıdır, bana göre Allah şöyle olmalıdır, bana göre Allah şöyle istemelidir, bana göre Allah şundan, şundan razı olmalıdır,

bana göre Allah'ın âyetleri şöyle olmalıdır, bana göre Allah'ın peygamberi şöyle şöyle olmalıdır, bana göre Allah ve peygamberi hayatımızın şu kadarına karışmalıdır, bana göre din şöyle olmalıdır, bana göre kitap şunları emretmelidir, bana göre sosyal hayat şöyle olmalıdır, bana göre ekonomik hayat böyle olmalıdır, bana göre hukuk şöyle olmalıdır, bana göre kılık kıyafet böyle olmalıdır... demeye kalkışırsa bu Allah'ı yanlış tanımak, Allah'a yol göstermek, Allah'a akıl vermeye çalışmaktır ki bu insan yeryüzünün en büyük zâlimidir. Üstelik Allah da bütün bu konularda âyetler göndererek kendisini, istediklerini ve istemediklerini açık, açık beyan etmişse bu zulümlerin en büyüğüdür. Ve:

Böyle Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla savaşa tutuşmuş mücrimler hiç bir zaman felaha ermeyeceklerdir. Her zaman kaybedeceklerdir. Yaptıkları hep kayıplarını sağlayacaktır. Mutlu olamayacaklardır bunlar. Allah'ın hayat programı ortadayken, Allah'ın kitabı Allah'ın âyetleri varken onlara rağmen ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar da güzel yasalar bulduk derlerse desinler yaptıkları onlara huzur ve sükun sağlamayacaktır. İşte görüyoruz yaptıkları bir yıl bile dayanmıyor.

Zaten bu zâlimler, bu mücrimler, bu Allah'ın kitabını değiştirmek isteyenler Allah'ın kitabından başka kitaplar arayanlar, Allah sisteminden nefret edenler, Allah'a kulluktan kaçanlar Allah'tan başkalarına kulluk sevdalısı insanlardır. Bakın bundan sonraki bölümde Rabbimiz onu şöyle anlatır:

18. "Onlar, Allah'ı bırakarak, kendilerine fayda da zarar da veremeyen putlara taparlar: "Bunlar, Allah katında bizim şefaatçilerimizdir" derler. Ey Muhammed, de ki: "Göklerde ve yerde, Allah'ın bilmediği bir şeyi mi O'na haber veriyorsunuz?" Allah, onların ortak koşmalarından münezzeh ve yücedir."

Evet bu mücrimler Allah'ı bırakıp O'ndan başkalarına tapınmaya çalışıyorlar. Kendilerine ne bir zarar ne de bir fayda sağlama imkânı olmayan varlıklara tapınıyorlar. Bırakın onlara bir fayda veya zarar sağlamayı kendilerine bile bir hayırları olmayan âcizlere tapınıyorlar.

Kendileri böyle bir yanılgının içine düşen bu zâlimler bu yet-miyormuş gibi bir de üstelik peygamberi de kendi yanlışlarına çekmeye çalışıyorlar. Kendileri pislik içindelerken müslümanları da kendi pisliklerine düşürmeye çalışıyorlar. Kendi şirklerini, kendi küfürlerini, hevâ ve heveslerinden kaynaklanan pis hayatlarını peygambere ve peygamber yolunun yolcuları olan mü'minlere de onaylattırmaya çalışıyorlar. Ey peygamber ve ey peygamber yolunun yolcuları bizim keyfimiz böyle istiyor, siz de bizim arzularımıza göre Kur'an'ı değiştirin. Bizim hayatımızı onaylayacak âyetler bulun. Bizim huzurumuzu kaçırmayacak şeylerden bahsedin. Bunlar kitapta yoksa bile

değiştirin o kitabı. Allah böyle demiyorsa bile siz dedirtin . Bizim hatırımıza siz de reddedin Allah'ın rubûbiyetini ve Ulûhiyyetini.

Yâni tüm egemenlik haklarını bize devreden bir Allah bulun gelin bize. Keyfimize göre yaşamamıza ses çıkarmayacak bir Allah bulun. En azından hayatımızın bazı bölümlerinde bizi serbest bırakacak bir Allah bulun diyorlar. Hayatımızın bazı bölümlerinde söz sahibi bildiğimiz öteki ilâhlarımıza da ses çıkarmayacak bir Allah lâzım bize diyorlar. Hayatı parçalamak ve müşrikçe bir hayat yaşamak istiyorlar. Yeryüzünde şirki yasallaştırmak istiyorlar. Bunun mantığını da şöylece ortaya koyuyorlar bakın:

Bunlar, bu Allah berisinde kendilerine ibadet ettiklerimiz, hayatımızın bazı bölümlerinde kendilerini söz sahibi bilip arzularını gerçekleştirdiklerimiz, yasalarını uyguladıklarımız Allah yanında bizim şefaatçilerimizdir. Bunlara da ibadet etmemizin, bunları da dinlememizin, bu varlıkları da hayatımızda söz sahibi bilmemizin ve yasalarını uygulamamızın sebebi bu varlıkların Allah yanında bize şefaat haklarının ve yetkilerinin bulunmasındandır. Allah yeryüzünde bunları yetkili kılmıştır. Allah yetkilerinin bir kısmını bunlara devretmiş, dünya egemenliğini, dünya hükümranlığını bunlara vermiştir diyorlar. Allah böyle bir yetki vermemiş olsa bile bizim hatırımıza vermek zorundadır diyerek Allah'ı şartlandırmaya ya da böyle bir Allah bulmaya ve kabul etmeye çalışıyorlar.

Evet Allah böyle yapmak zorundadır, çünkü bizim keyfimiz böyle istiyor. Hayatımızın tümünde Allah'a karşı sorumlu olmamız, hayatımızın tümünde sadece Allah'ı dinlememiz, hayatımızın tümünde Müslüman olmamız bizi bunaltır. Çünkü Allah'ı atlatma imkânımız yoktur. Her an bizi gören, gözeten bir Allah'ı şartlandırmamız, yönlendirmemiz de mümkün değildir. İyisi mi hayatımızın bazı bölümlerinde rahat bir nefes alabilmek için Allah'tan başka rab'ler, ilâhlar bulmalıyız. Hayatımızın o bölümlerinde bari istediğimiz günahları işle-yebilmek için kendilerini atlatabileceğimiz, yönlendirebileceğimiz bizim gibi âciz varlıklara kulluk edelim ki az biraz rahatlayalım diyorlar.

Peki kim olacak bu tanrılar? İşte kendileri gibi âciz, güçsüz, her an kendilerini göremeyecek, kendilerinin çok rahat yönlendirebilecekleri, etki altına alabilecekleri hukuk tanrıları, eğitim tanrıları, kılık-kıyafet tanrıları, âdetler, töreler, modalar, siyasîler, ruhban sınıfı, din adamları, ekonomik güce sahip olan ekonomik tanrılar olabilir. Yâni yeryüzünde ne kadar güç kuvvet sahibi olup da bu güç ve kuvvetlerini Allah'tan değil de kendilerinden bilen ve bunlarla Allah'a kafa tutarak egemenlik hakkının kendilerinde olduğunu iddia eden varlık varsa, bunların tamamı Allah berisinde kendilerine tapınılan varlıklardır.

İnsanlara hükmetme, insanların hayat programlarını belirleme hakkı sanki bunlardadır. İnsanlara fayda ve zarar verme sanki onların elindedir. İnsanların kendilerine kulluk etmelerini, insanların kendi yasalarını uygulamalarını insanların kendilerine dua etmelerini, insanların kendilerine sığınmalarını ve hayatlarının düzenlenmesi konusun-da kendilerine müracaat etmelerini istemektedirler. Siyasal yapılan-mayı bilen bunlardır, ekonomik düzenlemeyi bilen onlardır, insanların nasıl giyineceklerini, nasıl yaşayacaklarını, nasıl bir hukuk kabul edeceklerini bilen bunlardır. Yâni bunlar tanrıdırlar. Eğer bize itaat edip bizim dediklerimizi dinlerseniz kurtulursunuz. Eğer bizimle beraber olur, bizim istediğimiz şekilde yaşarsanız biz Allah huzurunda sizin şefaatçileriniz oluruz diyorlar.

Evet dünya üzerindeki tüm egemen güçler genelde Allah'a isyan sadedinde böyle bir oyunla insanların karşısına çıkmaktadırlar. Kendilerinin tanrı olmadıkları çok açıkken diğer insanlardan farklı hiç bir yönleri yokken, herkes gibi âcizlerken yine de insanlara tanrılıklarını yutturabilmektedirler. Allah'a isyan içinde olmalarına rağmen yine de kendilerine kulluğu Allah'a kulluk pozisyonunda sunarak zavallı insanları kandırabilmektedirler. Allah'a rağmen, Allah'ın yasalarına rağmen ortaya koydukları ekonomik sistemlerini, hukuk sistemlerini, eğitim sistemlerini insanlara kabul ettirebilmektedirler.

Sen böyle düşünenlere de ki peygamberim:

Göklerde ve yerlerde Allah'ın bilmediğini O'na haber mi veriyorsunuz? Yâni bu konuda Allah'a akıl mı vermeye çalışıyorsunuz? Bilmediği bir konuda Allah'a ders mi veriyorsunuz? Hani bakıyoruz Allah'ın kitaplarında böyle bir şeyden söz edilmiyor. Ne Kur'an'da, ne de önceki kitapların hiç birisinde böyle yeryüzünde birlerini yetkili kıldığına, birilerine de egemenlik haklarını devrettiğine dair bir tek âyet yok. Allah böyle bir şey söylemediği halde nasıl oluyor da sizler böyle bir şey iddia ediyorsunuz? Sanki Allahu Teâlânın bilmediği, hatırlayamadığı veya unuttuğu bir şeyi mi hatırlatıyorsunuz O'na?

Ama Allah bildirmese de, Allah böyle bir şeyden söz etmese de, Allah kendilerine böyle bir yetki vermese de fark etmez çünkü Al-lah da bize teslimdir, Allah da bizi onaylamak zorundadır. Bizim Allah yanında çok değerli bir yerimiz vardır, binaenaleyh eğer bizim dediğimiz gibi yaşarsanız biz sizi affettiririz diyorlar. Onların sergiledikleri bu müşrikçe tavırlarına karşılık Rabbimiz diyor ki bakın:

Sübhaneh. Fesübhanallah! Hâşâ, hâşâ tenzih ederiz O Allah'ı. Allah'ın yeryüzünde ne böyle temsilcileri var, ne egemenlik yetkilerini devrettiği yetkilileri var, ne ortakları var, ne yardımcıları var, ne tanrılar var, ne devletler var, ne kutsal varlıklar var. Sadece gönderdiği kulluk programlarını uygulayacak ve kendisine kulluk yapacak kulları var Allah'ın yer yüzünde. Yeryüzünde herkes ve her şey Allah'ın kuludur başka bir şey değildir. Yeryüzünde Allah'ın

uygulanmak üzere gönderdiği kitabını uygulayan, Allah'ın yasalarına sahip çıkan, Allah'ın elçilerinin yolundan giderek Allah'a kul olmaya çalışan kimselere itaatin dışında da yeryüzünde hiç kimseye itaat yoktur. Allah'a isyan eden, Allah'a savaş açan, Allah yasalarına itaat etmeyen, peygamberlerin yolundan gitmeyen hiç bir varlığa itaat yoktur. Böylelerinin itaat edilmeye asla hakları yoktur.

Allahu Teâlâ bu tür müşriklerin, şirklerinden ve uydurduklarından, Allah'a isnat ettiklerinden yücedir, münezzehtir. Çünkü hiç bir varlık Allah'a şirk koşma hakkına sahip değildir. Kim ki böyle Allah'a Allah'ın demediğini isnat ederek şirk koşarsa işte onlar zâlimlerin ta kendileridirler. Allah onların dediklerinin tümünden uzaktır.

Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz hayatın başlangıcında bu tür şirklerin olmadığını, hayatın başlangıcında tevhidin hakim olduğunu anlatarak şöyle buyuruyor:

19. "İnsanlar bir tek ümmettiler, sonra ayrılığa düştüler; şâyet Rab'lerinden, daha önce bir takdir geçmemiş olsaydı, aralarında ihtilâfa düştükleri şeyler hakkında hüküm çoktan verilmiş olurdu."

Hz. Âdem ve Havva ile başlayan insanlık hayatı tevhidle başlamıştı. İnsanlığın hayatında tevhid ve müslümanca bir hayat hakimdi. Hayat Allah'la başlıyordu, hayat dinle, vahiyle başlıyordu. Başlangıçta insanlığın hayatında Allah vardı, gündeminde vahiy vardı, inancında düşüncesinde tevhid vardı. Sonradan insanlar ihtilâf ettiler. Hz. Âdem'in bütün çocuklarının hayatında hakim unsur vahiydi. Onlar tek ümmetti, tek milletti ve Allah'ın yasalarına teslim olmuşlar, aralarında küfür ve şirk yoktu.

Şu anda küfür dünyası, müşrik dünya kendi küfürlerine, kendi şirklerine delil bulabilmek için insanlığın ilk dönemlerinin karanlık olduğunu, Allah'ı tanımadıklarını insanların Allah'ı sonradan bulduklarını iddia etseler de işte Rabbimizin âyeti açık bir şekilde ortaya koyuyor ki durum onların dedikleri gibi değildir. Aksine insanlığın ilk dö-nemlerinden itibaren Allah var, vahiy var, tevhid inancı var, küfür ve şirk daha sonradan ortaya çıkmaktadır. Âdem (a.s) ve çocukları hayatları boyunca Rab'lerine kulluk edip Ona asla isyan içine girmemişlerdir. Ama sonradan insanlar tefrikaya düşmüşlerdir. Onlardan kimileri yine hayatlarında teslimiyet dini olan İslâm'ı ve tevhidi devam ettirirken, kimileri de şeytan yollarına uyarak küfrün ve şirkin içine düş-müşlerdir.

Evet hayat sonradan ikiye ayrılmıştır. Şirk, İslâm'dan sonra ortaya çıkmıştır. Tevhid asıl, şirk ârızîdir. İslâm inancı, tevhid inancı çe-şitli şirk inançlarının içinden çıkmamış, şirk İslâm'dan sapmanın sonucudur. Yâni asıl

İslâm'dır, asıl tevhiddir şirk ise ârızîdir, kabuktur. İslâm temeldir, ayrılış sonradandır.

İnsanlığın başlangıcı aydınlıktır, tevhiddir, hidâyettir, İslâm'dır, sırat-ı müstakîmdir. Küfür ve şirk sonradan çıkmıştır. İnsanlar sonradan hak dinden, hak yoldan saparak küfre ve şirke düşmüşlerdir. Sonradan aydınlık yolu terk ederek karanlık yollara girmişlerdir, ama bu da Allah'ın bir yasası gereğidir.

Ama Rabbinden bir hüküm olmamış olsaydı ihtilâf ettikleri ko-nularda insanların yaptıklarının karşılığını hemen verirdik diyor Allah. Ama Rabbinin koyduğu bir yasası var. Bu yasası gereği yeryüzünde insanların yaptıklarına, yapacaklarına izin veriyor, müsaade ediyor. Yâni zâlimlere de, kâfirlere ve müşriklere de hayat hakkı tanıyor. İmtihan gereği, yeryüzünde koyduğu yasası gereği buyurun dilediğinizi yapabilirsiniz, yollarınız açıktır bu dünyada diyor. Ve bu yasa da insanların her an dönebilme, tevbe edip yaptıklarından vazgeçebilme yollarının da açık olduğunu beraberinde getiriyor.

Allah insanların bu dünyada yaptıklarına imtihan gereği, dünyanın konumu gereği dokunmuyor. Çünkü burası hesap masası değildir. Burası yemek masasıdır, hesap masası da öbür tarafta kurulacaktır. Yaptıklarından ve yapmadıklarından dolayı Allah burada kimseden hesap sormuyor. Ben size, benim istediğim hayatı bildirdim. Gönderdiğim kitabım ve o kitabın pratiği olarak peygamberimle size razı olacağım kulluk programını açıkladım. Buyurun, dilediğinizi yapın, dilediğiniz gibi bir hayat yaşayın. İster benim istediğim gibi, isterse keyfinize göre bir hayat yaşayabilirsiniz. Ama unutmayın ki yarın bu yaptıklarınızın hesabını soracağım buyuruyor.

20. "Rabbinden Muhammed'e bir mûcize indirilse ne olur! derler. Ey Muhammed, onlara deki: "Gaybı bilmek Allah'a mahsustur; bekleyin, doğrusu ben de sizinle birlikte beklemekteyim."

Kâfirler peygamber (a.s)'ı kast ederek diyorlar ki Rabbinden kendisine bir âyet gelmeli değil miydi? Sanki şu okunan âyetler, âyet değilmiş gibi, ya da kâinatta Rabbimizin serpiştirdiği bunca görsel âyet, âyet değilmiş gibi yeni âyetler bekliyorlar.

De ki gayb tamamen Allah'a aittir. Gayb bilgisi sadece Allah'a aittir. Âyet göndermek de, peygamberini ve mü'minleri gaybî bilgilerine muttali kılmak da sadece Allah'ın elindedir. Eğer şu elimizdeki kitabın âyetlerini göndererek kendi bilgisini bize ulaştırmasaydı peygamber de dahil hiç birimizin bunları bilmemiz mümkün olmayacaktı. Hiç birimizin ne Allah'ı, ne Allah'ın sıfatlarını, ne

Allah'a kulluğu, ne cenneti, ne cehennemi, ne hidâyeti, ne dalâleti, ne geçmişi, ne geleceği bilmemiz mümkün değildi. Rabbimiz gönderdiği bu kitabıyla peygamberine ve onun yolunun yolcusu olan bizlere, bize lâzım olacak kadar gayb bilgilerini açmıştır. Bizi o bilgilere muttali kılmış ve bitmiştir.

Artık bu kitabın inişinin sona ermesiyle kıyâmete kadar yer-yüzünde hiç bir kimseye gayb bilgisi bildirilmeyecek, hiç kimse gaybî bilgilere muttali olamayacaktır. Artık bu konuda kim ne söylüyorsa yalancıdır. İster bunu din adamı rolünde olanlar söylesin, ister baş-kaları söylesin hiç fark etmeyecektir. Gaybın anahtarları Allah'ın elin-dedir ve kimseyi bu bilgilere muttali kılmayacaktır. Sadece elçilerine gerekli olanları bildirmiş ve bitmiştir.

Ne bekliyorsunuz? Rabbinizden yeni âyetler mi bekliyorsunuz? Amel etmenize, kulluk yapmanıza bu âyetler yetmiyor da başka âyetler mi bekliyorsunuz? Yahut bu inkârlarınızdan, bu isyanlarınızdan ötürü üzerinize Allah'ın azabının, Allah'ın gazabının inmesini mi bekliyorsunuz? Ne bekliyorsanız bekleyin, ben de sizinle birlikte bekliyorum. Bu peygamberden bir tehdittir ki Rabbimiz onlara böylece söylemesini emretmişti.

Allah'tan yeni âyetler bekleyenlere, bu âyetler bize yetmez, bize daha başka âyetler lâzımdır, bizler gaybî bilgilere muttali olmadan inanmayız mantığında olanlara, yahut da Allah'tan istenmesi gereken şeyleri peygamberden isteme cehaletinde bulunanlara, Allah'la peygamberi karıştıranlara böylece bir tehditte bulunmasını istiyordu Rab-bimiz peygamberinden. Siz de bekleyin ben de bekliyorum. Şu anda yeryüzü kâfirleri beklesinler, bizler de bekliyoruz. Kim kazanacak? Kim kaybedecek? yakında onlar da görecek biz de göreceğiz. Kim galip gelecek kim mağlup olacak, kim cehennemi boylayacak kim cennete uçacak? onlar da görecek biz de göreceğiz.

21. "İnsanlara darlık geldikten sonra onlara bolluğu tattırdığımızda, hemen âyetlerimize dil uzatmağa kalkışırlar; onlara de ki: "Hile yapanın cezasını vermekte Allah daha çabuktur. "Elçi meleklerimiz kurduğunuz tuzakları hiç şüphesiz yazmaktadırlar."

İnsanlara kendilerine dokunan bir zarardan sonra bir rahmet tattırdığımız zaman hemen o kimseler bizim âyetlerimize karşı bir tu-zak kurmaya kalkışırlar. Âyetlerimize dil uzatmaya yönelirler.

Rabbimizin vaz ettiği bu insan tipi kıyâmete kadar her dönem-de, her zaman ve mekânda bulunabilir. Âyetin ortaya koyduğu tipleme karşısında herkes kendisini, kendi durumunu yargılamak, sorgulamak zorundadır. Acaba şu anda bizim de Allah'la ilişkilerimiz böyle mi değil mi? Bunu çok iyi sorgulamak zorundayız.

Şimdi bir insan düşünün. Ya da bir köy halkı, bir şehir topluluğu düşünün. Bu topluluk kendilerinin üzerinde sürekli belâlar eksik olmadığı zaman, işleri sürekli kötüye gittiği zaman Allah'a dua ederler. İşlerinin düzeltilmesi için, rızıklarının açılması, kederlerinin giderilmesi, başlarında dönen belâların kaldırılıp huzura ve mutluluğa ka-vuşturulmaları için dua dua Allah'a yalvarıp yakarmaktadırlar. Nihâyet o kimse üzerinden, o toplum üzerinden Rabbimiz o belâ ve musîbetleri kaldırıp onları bolluğa ve mutluluğa kavuşturduğu zaman da hemen Allah'la ve Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle savaşa başlayıverirler.

Sanki o belâlar ve musîbetler döneminde güçleri olmadığı için Allah'a karşı gelemeyen bu insanlar ekonomik güce sahip oldukları anda, siyasal gücü ellerine geçirdikleri anda, sıhhatlerine kavuştukları anda Allah'ı da, O'na kulluğu da, O'na yalvarıp yakarmayı da unutuveriyorlar. Üzerlerinden felâketler kaldırılıp da işleri tıkırında gitmeye başlayınca Allah'ı da O'nun yasalarını da O'na kulluğu da unutup yan çizmeye başlayıverirler. İşleri düşünce Allah'ı hatırlıyorlar ama hayatları düze çıkıp da Allah'a ihtiyaçları kalmadığını zannettikleri zaman da Allah'ı unutuveriyorlar.

İşte Rabbimiz bizim karşımıza bir insan tipi çıkarıyor ve bu insanın karakterini bize anlatıyor. Bize diyor ki ey müslümanlar! Sa-kın sizler de bu insanlar gibi olmayın. Sıkıntılı dönemlerinizde Rab-binize karşı farklı, iyi dönemlerinizde de farklı davranışlar içine gir-meyin. Veya ey müslümanlar! Bu tür insanları iyi tanıyın ve onlara karşı tavırlarınızı iyi belirleyin. Şunu asla hatırınızdan çıkarmayın ki:

Kâfirler Allah'ın sistemine karşı, Allah'ın âyetlerine karşı ne kadar tuzak kurabilecekler? Üstelik onların tuzaklarının tümünün Allah biliyorken. Ama onlar Rabbinin tuzaklarını bilmezler, bilemezler. Rabbin onların kurdukları tuzakların nereye kadar gideceğini bilmek-tedir, ama onlar Rab'lerinin kendilerine karşı neler hazırladığını asla bilmemektedirler. Allah onların kendisine karşı, kendi âyetlerine ve siz müslümanlara karşı tüm niyetlerini, tüm komplolarını bildiği için size bunu haber verecektir.

Vahyin geldiği dönemlerde Rabbimiz kendi safında yer almış kullarına onların tuzaklarının tümünü haber veriyor ve mü'minleri onların komplolarından koruyordu. Gerçi bundan sonra vahiy gelmeyecek ama Rabbimiz önce gönderdiği o vahiyleriyle müslümanlara öyle bir basiret, öyle bir feraset kazandırmıştır ki kendilerine nereden nasıl bir tehlike geleceğini mü'minler bilmektedirler. Çünkü Allah kâfirlerin tüm tuzaklarını yazmaktadır, yazmıştır.

Şu anda irtica hikâyeleriyle müslümanları yok etmeye soyunanlar, Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşanlar kiminle savaştığının farkında değildirler. Kiminle savaştığını dahi bilmeyen zavallı insanlardır bunlar. Zannediyorlar ki müslüman-lar zayıftır, zannediyorlar ki müslümanlar yalnız ve yardımcısızdırlar. Onların safında Allah'ın bulunduğunun farkında olmayan bu iman yoksunları yakında nasıl bir inkılapla sarsıldıklarını görecekler. Yakında tıpkı kendilerinden öncekiler gibi Allah'ın helâk yasasının mahkumu olacaklar.

22. "Sizi karada ve denizde yürüten Allah'tır. Bulunduğunuz gemi, içindekileri güzel bir rüzgarla götürürken yolcular neşelenirler; bir fırtına çıkıp da onları her taraftan dalgaların sardığı ve çepeçevre kuşatıldıklarını sandıkları anda ise Allah'ın dinine sarılarak, "Bizi bu tehlikeden kurtarırsan andolsun ki şükredenlerden oluruz" diye O'na yalvarırlar."

O Allah ki sizi karada ve denizde yürütendir. Bu imkânı size sağlayan, denizi, rüzgarı sizin emrinize musâhhar kılan O'dur. Evet düşünün ki bir gemi içinde denizde seyahate çıkmışsınız, yahut bir rızık aramaya çıkmışsınızdır, karadaki vasıtalarınızla karanın bittiği ve denizin başladığı yere kadar gitmişsinizdir, orada da gemilere binip yolunuza devam ediyorsunuz. Gemiler içinde bulunanları hoş bir rüzgarla alıp götürürken ve onlar içinde bulundukları bu ticaret ortamıyla bu rahat taşınma ortamıyla sevinirlerken birden bire gemiye şiddetli bir fırtına, şiddetli bir kasırga gelip de bu kasırganın tesiriyle her yerden gelen dalgalar onları her yönden sardığı ve artık bu felâketten kesinlikle kurtulma ümitlerinin kalmadığı bir zamanda; anladılar ki artık sonları gelmiştir.

Farz edin ki şehrin içindesiniz, evinizin, dükkanınızın içindesiniz ama sanki bir Okyanusa bir rehavete dalmışınız. Bir ekonominin içine, bir dünya meşgalesinin içine, bir zevk-ü sefanın içine dalmışınız. Hayatınıza kimseyi karıştırmıyorsunuz. Sizin yaşadığınız bu deb-debeli ve şaşaalı hayata kimse el uzatamıyor, dil uzatamıyor. Kimseye ihtiyacınız yoktur. Her şey tıkırında gitmektedir. İşte ben bana yeterim. Benim malım, benim bilgim, benim gücüm, benim sıhhatim, be-nim gençliğim, benim servetim, benim makamım diyerek gömüldüğünüz bu hayatın içinde keyfinizi yaşamaya çalışırken birden bire hiç beklemediğiniz bir anda bir fırtına esmeye, bir kasırga esmeye başlar. Sağdan

yahut soldan, siyasî yahut ekonomik düzenin sarsılmaya başlayıverir. Yıkılış öyle bir sarar ki seni ne yapacağını, nasıl davranacağını bile bilemezsin. Her an, her saniye evinizde, dükkanınızda, köyünüzde, kentinizde böyle fırtınalar esebilir. İşte böyle bir durumda:

Dini Allah'a halis kılarak, dini yaşamanın dine bağlanmanın gerekliliğini anlayarak Allah'a dua ederler. Böyle bir musîbet kapılarını çaldığı zaman bu tür insanların duaları sadece Allah'adır. Böyle ciddi bir durumdayken, Allah'a işleri düşmüşken insanların duaları, çağırışları, ibadetleri, kullukları, yalvarıp yakarmaları sadece Allah'adır. Çünkü böyle bir durumda onların Allah'tan başka dostları yoktur. Her bir yandan kendilerini sarmış bu şiddetli fırtınalar karşısında Allah'tan başka kendilerine yardım edecek, böyle bir durumdan kendilerini kurtaracak Allah'tan başka kimseleri yoktur.

İşte böyle bir durumda daha önce kendilerine dua edip kulluk yaptıkları tüm varlıklar, kendilerini razı edip, yasalarını uygulamaya çalıştıkları tüm Rab'leri, kendilerine sığınmaya çalıştıkları ve hatırlarına koşturdukları tüm ilâhları, sosyal hayatlarının problemlerini kendilerine sormaya gittikleri tüm efendileri, hukuk konusunda uzman bildikleri tüm tanrıları, eğitim konusunda, kılık kıyafet konusunda bilirkişiliğine güvendikleri tüm sahte mâbud'ları unutup Allah'a yönelirler. Dini sadece Allah'a halis kılarlar. Yâni hayat programı dediğimiz dini sadece Allah'tan almaya ve hayatlarının tümünde sadece Allah'ı Hakîm ve söz sahibi görmeye başlarlar. Allah'a baş vururlar ve derler ki:

Ey Rabbimiz! Eğer bizi bu durumdan, bizi bu felâketten, bizi bu hastalıktan, bizi bu iflastan, bizi bu düşmandan, bizi bu yok oluştan, bu helâkten kurtarırsan, bizim üzerimizden bu belâyı savuşturur ve bizi sahil-i selâmete çıkarırsan sana şükredenlerden olacağız. Sana teşekkür edeceğiz. Sana kulluk edeceğiz ve sadece Seni dinleyeceğiz, sadece Sana itaat edeceğiz. Hayatımızın her bir problemini sadece Sana soracak ve sadece Senin dediğin biçimde hareket edeceğiz. Hayat programımızı sadece Senden alacağız, hayatımızı Senin için yaşayacağız. Yeter ki bizi bu durumdan kurtar, sadece Sana kulluk edecek, sadece Sana dua edecek ve Sana asla isyan etmeyeceğiz. Her ne kadar şu ana kadar Sana isyan içinde bir hayat yaşamışsak da, her ne kadar hayatımızda şu ana kadar Senden başkalarını dinlemiş isek ve Senden başkalarının yasalarını uygulamışsak da diyerek Rab'lerine yalvarıp yakarırlar.

23. "Allah onları kurtarınca, hemen yeryüzünde haksız yere taşkınlıklara başlarlar. Ey insanlar! Geçici dünya hayatında yaptığınız taşkınlık aleyhinizedir. Sonra dönüşünüz Bizedir. Yaptıklarınızı size bildiririz."

Evet onları dua dua yalvarıp yakardıkları o kötü durumlarından kurtardığımız zaman da yeryüzünde azmaya, azgınlık yapmaya, Allah'a kafa tutmaya başlayıverirler. Evet dün ne olur ya Rabbi bizi bu durumdan kurtar,

Sana kul olacağız, Seni dinleyeceğiz, Sana şükredeceğiz, hayatımızı Senin için yaşayacağız dedikleri halde işleri bitince de bir bakarsınız ki ne sözleri kalmış, ne şükürleri, ne kullukları, ne itaatleri! Her şeyi unutmuşlar yine eski küfürlerine, yine eski şirklerine, eski isyanlarına, eski hayatlarına dönüvermişler. Sanki hiç bir şey olmamış gibi yine eski ilâhlarına, yine eski tanrılarına ve tâğutlarına kulluğa dönüvermişler.

Bakın bu tip insanlara Rabbimiz diyor ki:

Azgınlık ve taşkınlığınızın zararı sadece kendinizedir. Sizler bu azgınlıklarınız ve taşkınlıklarınızla asla Bana zarar veremezsiniz. Yeryüzündekilerin tamamı Allah'a savaş açmış olsalar bile Allah'a ne zarar verebilecekler de? Tüm insanlar Allah yasalarına, Allah sistemine karşı ağız birliği edip düşmanca bir tavır sergileseler bile Allah'a karşı ne yapabilecekle? İnsanlar Allah'a hiç bir şey yapamazlar, ancak yaptıklarının cezasını kendileri çekecektir. Unutmayın ki:

Dünya metaı azıcık bir metadır. Dünya hayatı geçici bir metadır. Benim katımda hiç de değeri olmayan o dünyayı size veririm. Malınız mülkünüz artmaya başlar. Ekonomik sıkıntılarınız giderilir. Size güç kuvvet, makam mansıp yetki ve saltanat veririm. Bana isyanlarınız devam ederken bile bunları Ben size veririm. Benden başkalarına kulluk ederken bile sizin istediğiniz hiç bir şeyi sizden esirgemem. Bana savaş açarken bile sizin güneşinizi, havanızı, suyunuzu kesmem. Ama unutmayın ki bütün bunlar Benim katımda değersiz birer dünya metaıdır. Eğer bütün dünyanın Benim katımda sineğin kanadı kadar bir değeri olsaydı ondan kâfire bir yudum su bile vermezdim. Öyleyse ey kullarım! gelin bu geçici ve basit şeylere aldanıp da Bana kulluktan gafil olmayın. Gelin yarına intikal etmeyecek basit bir dünyanın peşinde koşarken Benim sizin için razı olduğum, size lâyık gördüğüm ve sizin için hazırladığım cenneti göz ardı etmeyin. Unutmayın ki:

Sonra dönüşünüz Banadır. Yaşadığınız bu hayatın bitiminde Bana dönecek ve yaptıklarınızın tümünden hesap vereceksiniz. Unutmayın ki hayatın hesabını Bana ödeyeceksiniz. Attığınız her adım, alıp verdiğiniz her nefes sizi Bana doğru yaklaştırmaktadır. Ölüme ve hesaba doğru koşuyorsunuz. Her an hayata değil ölüme koşu içindesiniz. Bir gün burun buruna geleceğiniz gerçek ölüm ve hesaptır, bunu unutmadan yaşayın. Bir de unutmayın ki hayatın da ölümün de sahibi Benim. Benden başkasına hesap vermeyeceksiniz. Öyleyse Benden başkalarına minnetiniz olmasın, Benden başkalarına kulluğunuz olmasın, Benden başkalarını dinlemeyin, Benden başkalarını hayatınızda egemen tanımayın.

Evet dönüşünüz Banadır ve:

Gelin akılarınızı başlarınıza alın. Madem ki sizi yaratan Benim, madem hayatınızı veren Benim, madem ki sahip olduklarınızın tümünü Bana borçlusunuz, madem ki sonunda hiç kimseye değil de sadece Bana hesap

ödeyeceksiniz, madem ki attığınız her adımla ölüme doğru, hesaba kitaba doğru gidiyorsunuz öyleyse bu şaşkınlığınız neyin nesi? Bu serkeşliğiniz, bu itaatsizliğiniz neyin nesi? Rabbiniz olarak Beni bırakıp da kendiniz gibi âcizlere kulluk edişiniz, onları razı etmek için çırpınışlarınız neyin nesi? Şu siyasî hayatın karmaşası içinde Allah'tan başkalarına egemenlik haklarını vermeniz neyin nesi? Şu ekonomik hayatın bunaltıcı koşturmaları arasında Benim âyetlerimi gündeme almayışınız neyin nesi? Bu kendi hevâ ve heveslerinizi veya şu anda din diye, hayat programı diye size sunulan şu bilimi Allah yerine oturtmanız neyin nesi? İşleriniz iyi gidince, ekonomik hayatınız rayına oturunca, karınlarınız doymaya başlayınca tamam artık bizler cennet hayatına ulaştık diyerek dünyayla tatmin oluşunuz neyin nesi? Âhireti unutuşunuz neyin nesi?.. Hiç düşünmez misiniz?

24. "Dünya hayatı gökten indirdiğimiz su gibidir ki, onunla insan ve hayvanların yiyeceği bitkiler yetişip birbirine karışmıştır. Yeryüzünün süslenip bezendiği ve yerin sahiplerinin bütün bunlara mâlik olduklarını sandıkları sırada, gece veya gündüz buyruğumuz o yere gelmiş ve orayı hiç bir şey bitirmemişe çevirmişiz; bir gün önce bir şey yokmuş gibi olmuştur. Düşünen millet için, âyetleri böylece uzun uzun açıklıyoruz."

Allah gökten indirdiği bir su ile yeryüzünde bitkiler bitiyor, yeryüzü alabildiğine güzelleşiyor, süsünü giyiniyor, ziynetini takınıyor mükemmel bir hale geliyor. Ve artık yeryüzü insanlığı zannediyorlar ki bu hayat kendilerinin. Zannediyorlar ki bu hayatın sahibi kendileridir ve bu hayata güç yetirme imkânı kendi ellerindedir. Yâni artık sahibi bulundukları bu güzellikleri hiç kaybetmeyeceklerdir.

Ama Bizim emrimiz gece yahut gündüzün geliverir de o gü-zelim dünyayı, o güçlü dünyayı, o bozulmaz, o yıkılmaz bildikleri dün-yayı ve dünyanın güzelliklerini tamamen çerçöp haline getiriveririz. O güzelim tabiatı, biçilmiş ekin haline getiriveririz. Sanki o dünya hiç olmamışçasına, sanki o güzellikler hiç yokmuşçasına, sanki dünya hiç yokmuşçasına.

İşte dünya hayatı budur. Yâni tabiatın öldüğü, solduğu bir kışın ardından gelen bir bahar düşünün. Ölümünden sonra toprak canlanmış, bulutlardan Rabbimizin hayat kaynağı yağmur âyetleri yeryüzüne inmiş, Allah'ın vahyiyle dirilen tabiat sonsuz bir güzelliğe ve canlılığa bürünmüş.

İşte böyle bir hayatın içinde insanlar zannederler ki artık ölüm hiç bir zaman gelmeyecek, bu güzellikler bu saltanat hiç bir zaman yok olmayacak, bu bahar hiç bir zaman bitmeyecek, her şey tıkırında gidecek. Sanki bütün bunlara kendi kendilerine ulaşmışlar gibi. Sanki bu hayatın, bu güzelliklerin, bu baharın sahibi kendileriymiş gibi. Bu güneşin, bu oksijenin, bu gençliğin, bu sağlığın bu servetin sahibi kendileriymiş gibi. Sanki bunların hiç bir zaman yok olmayacağını zannediyorlar.

Gençliklerini hiç bir zaman kaybetmeyeceklerini, sağlıklarını hiç bir zaman kaybetmeyeceklerini zannetmeye başlıyorlar. Siyasî gü-ce sahip olanlar bu güçlerini hiç bir zaman kaybetmeyeceklerini zannetmeye başlıyorlar. Oturdukları koltuklarını hiç bir zaman kaybet-meyeceklerini, kendilerine egemen olduğu insanların kendilerine asla isyan etmeyeceklerini zannetmeye başlarlar.

Sanki bulundukları makamda kendilerinin tanrı olduklarını zan-netmeye başlarlar. Sanki yer yüzünü doyuranın, besleyenin kendileri olduğunu zannetmeye başlarlar. Halbuki kendisinden önce de o koltuğa oturanlar, kendisinden önce de o mülke, o güç ve kuvvete sahip olanlar vardı. Halbuki onun gibi ondan daha güçlü neleri gelip geçti bu dünyadan. Onlar gelip geçti de bu dünyadan, sen mi kalacaksın? Bundan önce nice baharlar solup öldü de bu bahar mı devam edecek? Hangi bahar solmadı bugüne kadar? Hangi güçlü ölmedi? Hangi güneş batmadı? Hangi imparator yıkılmadı? Hangi melik bu dünyayı terk etmedi? Hangi varlık bu dünyaya kazık çaktı?

İşte biz âyetlerimizi böylece açıklıyoruz ki gerçeği anlayasınız, akıllarınızı kullanasınız diye. Kim ki bu âyetleri iyi değerlendirir, Allah'ın bu âyetlerinin üzerinde kafa yorar ve bu âyetlerin bilincine ererse bu âyetler elinden tutup onu hidâyete ulaştıracak ve böylece Rab-bimiz onlara bu dünya hayatının değersizliğini, basitliğini anlatacak, bağlanılması gereken öte âlemin mutluluğunu onlara gösterecektir.

25. "Allah, cennete çağırır ve dilediğini doğru yola eriştirir."

Allah kullarını selâm yurduna, selâmet yurduna, saadet yurduna dâvet ediyor. Çünkü orada bunların hiç birisi yoktur. Orada ölme yoktur, orada solma yoktur, orada ihtiyarlama yoktur, orada mahrumiyet yoktur, orada ayrılık yoktur, orada hayat ebedîdir, orada devlet ve saltanat ebedîdir, orada gençlik, orada dinçlik ebedîdir, orada güzellik ebedîdir. Rahmânın bu dâvetine icâbet eden, hayatını bunun hesabıyla yaşayan insanların dünyası da âhireti de böyle güzel olacaktır. Eğer insanlar Rab'lerinin bu mesajına, bu dâvetine kulak verirler, Rab'lerinin istediği biçimde bir hayat yaşayarak ebedîlik yurduna, ebedî saadet yurduna doğru koşarlarsa o zaman bu dünya hayatı da, koştukları hedefledikleri âhiret yurdu da onlar için bir olacaktır. Yâni bu basit dünya hayatı da onlar için aynen cennet hayatı kadar değerli ve güzel olacaktır. Hem dünya dâr'us selâm olacak onlar için, hem de cennet dâr'us selâm olacaktır.

Dilediği kimseleri de Rabbimiz sırat-ı müstakîme hidâyet eder. Yâni kim ki tercihini sırat-ı müstakîmden yana, hidâyetten yana kullanır ve hidâyette olmak isterse, hidâyete lâyık hale gelmek isterse, böyle bir hayat yaşarsa Cenâb-ı Hak da onu buna lâyık kılar. Ama is-temeyenleri, iradesini bu yönde kullanmayanları, bu yolda adım atmayanları da Rabbimiz zorla aman sen bu yola girmezsen sonunda perişan olacaksın diye İslâm'a sokmaz.

26. "Muhsinlere (İyi davrananlara); daima daha iyisi ve üstünü verilir. Onların yüzlerine ne bir karanlık, ne de zillet bulaşır. İşte onlar cennetliklerdir, orada temelli kalırlar."

Muhsinler için hüsnâ vardır ve de fazlalık vardır. Muhsin Allah'ı görüyormuşçasına Ona kulluk yapan kişidir. İhsan Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk etmektir. İhsan Allah'ın gördüğü şuuru içinde olmaktır. İhsan kişinin yaptığını Allah huzurunda, Allah kontrolünde yapma şuuru içinde olmasıdır.

Yâni eğer bir mü'min hayatının tümünde Allah'ı görmediği hal-de O'nu görüyormuşçasına, Allah'ın huzurunda olduğunun şuurunda bulunursa, her anının Allah'ın kontrolü altında olduğunu bilir ve böylece yaptıklarını Allah için yaparsa yâni Allah karşısında böyle bir teslimiyet gösterirse. Ya Rabbi senin karşında ben bir hiçim! Ancak senin izninle yaparım! Senin yap dediğini yaparım! Senin bildirdiğini bilirim! diyerek Allah yolunda olursa, yaptıklarının tümünü Allah'a lâyık olarak yapmaya çalışırsa, ya da hayatını Allah için yaşamaya çalışırsa, Allah kontrolünde olduğunun bilincine ererse işte bunlar için, ve de sırat-ı müstakîme hidâyet edilen, dosdoğru yolda yürüyen, dünyada da ukbada da Allah'ın dâvetine icâbet eden, dünyada da ukbada da selâm ve selâmette olan, Allah'ın selâmet yurdu olan cennetine evet di-yen ve bunun gereği olarak da Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayan mü'minlere hüsnâ vardır. Rab'lerinin kendileri için hazırladığı gözlerin görmediği, kulakların duymadığı cennetler ve o cennetler içinde akıl ve hayale gelmedik nîmetler var.

Ve bir de ziyadesi vardır. Yâni yaptıklarının en güzel bir karşılığı vardır ve de onlar için daha fazlası da vardır, fazlalık da vardır.

Onların yüzlerine ne bir karanlık, ne de zillet bulaşır. Yüzlerini ne karanlık kaplar, ne de horluk, hakirlik bürür. Allah'ın cennetine idhal buyurduğu bu kutlu insanlar asla zelil olmayacaklar, izzet içinde olacaklar. Yüzlerinde asla kara bir leke olmayacak, aksine onlar Allah'ın nûruyla aydınlanmış olacaklar. Rab'leri onları yüceltecek, onlara izzet ve şeref bahşedecek, düşünebileceğimizin ötesinde bir güzellik lütfedecektir.

Çünkü onlar dünyada sadece Rab'lerini Azîz bilmişler, izzeti sadece Rab'lerinde görmüşler, Rab'lerine kullukta görmüşler ve Azîz olmanın yolunu Rab'lerine kullukta bilmişler ve bir ömür boyu O'na itaat etmişlerdi. Bir ömür boyu yalnızca Allah'a itaat ederek, yalnızca Allah yolunda Azîz olabilmenin hesabını yapan bu müslümanlar dünyada Azîz ve şerefli bir hayat yaşadıkları gibi öbür âlemde de Allah onları zillet ve meskenetten kurtarıp izzet ve şeref içinde bir hayatı lütfedecektir. Azîz ve şerefli bir makamın sahibi kılacaktır onları.

İşte onlar cennetliklerdir, orada temelli kalacaktırlar. Öyleyse yarışanlar işte bunun için yarışsınlar. Öyleyse ey müslümanlar haydi Rabbimizin hazırladığı cennetine koşalım. Haydi her birerimiz Allah'ın istediği biçimde muhsinler olarak, hayatımızı Allah için yaşayarak, Allah'ı görürcesine bir hayat yaşayarak sürekli O'nun huzurunda ve O'nun kontrolünde olduğumuzu unutmadan bir hayat yaşayarak, yâni ihsan makamında bir titizlik içinde yaptıklarımızın tümünü Allah'a lâyık yapalım, Allah adına yapalım ve hüsnâyı elde edelim. Bizim için en güzel yol, en akıllı davranış Allah'ın bizim için hazırladığı bu hüsnâyı, bu cenneti elde etmek için çalışıp çırpınmak iken bakıyoruz insan-ların hesapları çok farlıdır. Ne kadar basit hesapların içine giriyorlar insanlar değil mi?

Eğer şu kadar paraya ulaşabilirsem, şu evi bir bitirebilirsem, şu arabayı bir alabilirsem, şu makama bir oturabilirsem, bir holdingleşebilirsem tamam artık benim dünyada başka hiç bir isteğim yoktur diyor adam. Ne kadar basit hedefler, ne kadar basit istekler değil mi? Tam bir kâfir anlayışı. Ancak bir kâfir bunlarla avunup bir hayat yaşayabilir. Bir müslümanın nasıl bu tür basit hesaplarla avunabildiğini anlamak mümkün değildir.

Yâni dünyanın en iyi evi, en iyi arabası, en iyi makamı senin olsa, dünyanın en zengini sen olsan, dünyanın tüm altın ve gümüşleri senin olsa ne yazar? Tüm dünya senin olsa, tüm dünyadakiler senin emrinde olsa ne kadar sahip olabileceksin de bütün bunlara? Ve eğer yarın ölür ölmez cehenneme gideceksen neye yarar da bunlar? Eğer yarın bu sahip olduklarının tümünü gideceğin o cehennem ateşinden kurtulabilmek için fidye olarak vermeye çalışacak ve cehennemin sahibi tarafından da kabul edilmeyecekse neye yarar bütün bunlar?

Evet mü'min bütün bunları bilecek, bu âyetleri tanıyacak, Allah'ın öbür tarafta mü'min kulları için hazırladığı bu güzel mükâfatları tanıyacak ama yine de dünyalıkların içine gömülme adına yaşadığı hayatta aylar yıllar geçecek de cenneti bir kere hatırlamayacak, aylar yıllar geçecek de bir kerecik Rabbinin hatırını sormak üzere kitabıyla ilgi kurmayacak. Cenneti unuturken, cenneti anlatan Allah'ın kitabını örtüp bir hayat yaşarken ama beri tarafta kendi ekonomik dünyasında, iş hayatında, siyasî hayatında hep dünyasını düşünecek. Bunu anlamak gerçekten mümkün değildir. Yâni adam kendi hayatını her gün düşünürken kendi kitabını, yâni hayat kitabını hiç ihmal etmeden her gün okurken, Allah'ın kitabını okumaya zaman bulamıyorsa, ben bunun neyle izah edileceğini bilmiyorum. Böyle bir kimse sadece bir aldanışın içindedir diyebiliyorum.

Halbuki bir insanın Allah'ı aldatması mümkün olmadığı gibi kendi kendisini aldatması da mümkün değildir. Gündemini Allah oluşturmayan, gündemini Allah'ın kitabı oluşturmayan bir insan kesinlikle bilmelidir ki o en büyük bir kayıp içindedir. Düşünün, bu sûre, Yunus sûresi senin gündeminin ne kadarını oluşturabildi? Bakara, Âl-i İmrân ne kadar gündem oluşturdu? Allah'ın Resûlünü ihtiyarlatıp belini büken Hûd sûresi seni ne kadar ihtiyarlatabildi? Kur'an senin hayatına ne kadar etki edebildi? Cenneti ne kadar düşünebildin? cehenneme ne kadar zaman ayırabildin?

Evet mü'minlerin durumları böylece anlatıldıktan sonra bakın şimdi de beri taraftakiler anlatılacak:

27. "Kötülük işleyenlere kötülükleri kadar ceza verilir; onların yüzlerini zillet bürür; Allah'a karşı onları savunacak yoktur; yüzleri, geceden kara bir parçayla örtülmüş gibidir. Bunlar cehennemliklerdir, orada temelli kalırlar."

Ama kötülere, kötülük işleyenlere, kötülük kazananlara gelince onların cezası da işlediklerinin bir mislidir. Seyyienin cezası, seyyi-enin karşılığı, misli mislinedir. İyilik ve kötülüklerin karşılıkları farklıdır. İyiliklere kat kat mükâfaat veren Rabbimiz günâhın karşılığını tamtamına veriyor. Bir sevaba on mükâfat, bin mükâfat verilirken bir günâha bir ceza, iki günâha iki ceza verilmektedir. Yâni anlıyoruz ki günâhların ve sevapların kat sayıları farklıdır. İyiliğin karşılığı bazen bire on, bazen bire yedi yüz, bazen bire sonsuz mükâfat iken kötülüğün karşılığı ise sadece bire birdir. Rabbimiz ne kadar da merhametlidir bizim için değil mi? Hattâ bakın bir adam bir günâh işlemeye niyet edip azmetse, ama sonra da Allah korkusundan, âhiret endişesinden dolayı onu yapmaktan vaz geçse onun karşılığında bir sevap verilecektir.

Evet günâhkârlara bire bir ceza verecek Allah. Ve onların yüzlerini bir zillet, bir meskenet, bir eziklik, bir perişanlık, bir horluk ve hakirlik kaplamıştır. Kayıplarından dolayı, ayıplarından dolayı zillet içindedirler onlar. Tabii cehenneme giden zelil olacaktır. Dünyada da zelil bir hayat yaşamışlardı bu adamlar. Ve artık Allah'tan hiç bir kurtarıcıları, hiç bir yardımcıları ve koruyucuları yoktur. Şefaatçileri yoktur onların. Onları dünyada yaşadıkları hayatın karşılığı olarak kendileri için hazırlanmış cehennem ateşinden koruyup kurtaracak hiç bir yol, hiç bir çare yoktur. Dertlerini dinleyecek, hatırlarını soracak, kendilerine sıcak bir kucak açacak hiç bir dostları yoktur onların.

Utanç ve rezaletlerinden dolayı, kayıplarından dolayı sanki onların yüzlerini karanlık bir geceden bir parça kaplamış, yüzleri simsiyah kesilmiştir. Ama bu siyahlık şu anda kimi insanların derilerinin siyahlığı anlamına bir siyahlık değildir. Çünkü yüzünün derisi dünyada siyah olan bir müslümana bakarsınız ki yüzü parıl, parıl parlamaktadır. Yâni şu anda beyaz insanın egemenliğinin sürdüğü dünyada siyahlara mutluluk tanımıyorlar. Halbuki

dünyada insanlar ancak İslâm'la mutlu olabilirler. İslâm'ın dışında mutluluk yoktur. Derileri siyah olanlar da, beyaz olanlar da ancak İslâm'la güzeldir. İster beyaz derili olsunlar, isterse siyah derili olsunlar insanlar küfürle, şirkle asla güzel değildirler. Küfür ve şirk mensupları çirkindirler, kötüdürler, kalpleri de yüzleri de simsiyahtır. İşte cehenneme giden insanların da yüzlerini siyahlık kaplamıştır. Kapkara olmuştur onların yüzleri. Sanki karanlık bir geceden parçalar gibi yüzleri simsiyahtır onların. İşte bunlar cehennemin ashabıdırlar, ateşin sohbetçisidirler ve orada ebedî kalıcı-dırlar.

Evet dünyada Rab'lerinin rızası istikâmetinde bir hayat yaşayan, izzet ve şerefi Allah'ta görerek, izzet ve şerefi Allah'a kullukta görerek azîz ve şerefli bir hayata talip olan cennetlikler Rablerinin azîz ve şerefli kılmasıyla azîz ve şerefli bir cennet hayatına doğru giderlerken, dünyada izzet ve şerefi Allah'tan başka yerlerde arayarak bir hayat yaşayan cehennemlikler de zelil bir şekilde, horluk, hakirlik içinde, yüzleri de simsiyah, ebedî azap yerleri olan ateşe gitmektedirler.

28,29. "Onların hepsini bir gün toplarız, sonra, puta tapanlara, "Siz ve putlarınız yerlerinize!" deyip onları birbirinden ayırırız. Putları ise: "Bize tapmıyordunuz ki. Allah, sizinle bizim aramızda şahit olarak yeter. Sizin tapınmanızdan bizim haberimiz yoktu, "derler."

Evet o cehennemliklerin tamamını bir gün toplarız. Ve onlara deriz ki:
Haydi herkes şimdi yerini alsın bakalım. Buyurun, siz bu tarafa ortaklarınız da bu tarafa. Herkes yerini, mekânını alsın. Tapınanlar, tapınılanlar, tanrılar, kullar, sığınanlar, kendilerine sığınılanlar, dua edenler, dua edilenler, sizler ve tanrılarınız, sizler ve şerikleriniz, sizler ve Allah'a şirk koştuklarınız, kendilerinde güç kuvvet gördükleriniz, kendilerinde egemenlik yetkisi gördükleriniz, yasalarını uygulayarak kendilerine kulluk ettikleriniz, şefaatini umduklarınız, Allah yerine ikâme etmeye çalıştıklarınız, dâvâcı ve sanık herkes yerini alsınlar bakalım diyeceğiz buyurarak, burada Rabbimiz âhiret günü bir toplantıdan söz ediyor. Mahşer günü, mahşerde cehennemlikleri bir yerde top-luyor Allah.

Tabii âyetin ifadesiyle cehennemliklerin müşrik kesimine diyor ki Rabbimiz haydi sizler şurada yerinizi alın. Şerikleriniz, ortaklarınız, tapındıklarınız, sığındıklarınız, tanrılarınız da şurada yerlerini alsınlar.
Ve onların aralarını ayırırız. Tapınanlar bir tarafa, tapınılanlar bir tarafa, tanrılar bir tarafa, kullar bir tarafa ayrılır. Tapınanların tapındıklarının tapınılmaya değmez olduklarını anlamaları için Rab-bimiz aralarını ayırıyor. Peki bu müşriklerin dünyada tapındıkları kimlerdi? Ya taştan, tunçtan yapılmış cansız cemadatlar, ya da kendileri gibi insanlardı. Nasıl olur? İnsan insana tapınır mı? Bal gibi oluyor işte. İnsanlar kimilerini güçlü kuvvetli görüyorlar, onları emir ve yasakları uygulanacak bir makamda tutarak Allah sever gibi

sevmeye, Allah'tan korkar gibi onlardan korkmaya başlarlar. Onlara itaat ederler, onların arzularını gerçekleştirirler. Sevgileri, nefretleri, kabulleri, retleri hep onlara yönelik şekillenir. Allah yerine oturtarak toplumun istediği gibi yaşamaya çalışırlar. Böyle tanrılar kullar sarmaş dolaş bir hayat yaşayıp giderlerken bir gün gelir kullar da, tanrı bildikleri de Allah'tan gelen bir ölümle ölürler ve bir gün kıyâmetle yeniden dirilirler, her iki taraf da Allah'ın huzurunda toplanırlar. Allah'ı bilmek ve tanımakla birlikte, yirmi dört saatinin 2,3 saatini Allah'a verdiği halde geri kalan 18,20 saatini insanlara, topluma, çevreye vererek onları memnun etmeye çalışan insanları o tanrılarıyla birlikte, kutsal kabul ettikleri, güç kuvvet sahibi bildiği varlıklarla birlikte bir araya toplar.

Onların şürekaları, ortakları, yâni tanrı kabul ettikleri, kendilerinde güç kuvvet, egemenlik gördükleri, yasalarını uyguladıkları kimseler diyecekler ki siz bize ibadet etmiyordunuz. Siz bize tapınmıyordunuz.

Allah sizinle bizim aramızda şahittir ki gerçekten biz sizin bize ibadetinizden gafildik. Gerçekten bizler sizin bize kulluğunuzdan habersizdik diyecekler.

Acaba nasıl anlayacağız bunu? Diyorlar ki bakın Allah şahittir ki sizin bize tapınmanızdan bizim haberimiz yoktu ve zaten sizler aslında bize kulluk da etmiyordunuz.

Gerçekten şu anda bir köyde, bir şehirde oturduğu halde ken-dilerinden yüzlerce kilometre uzaktaki insanların hayatını gündeme alan, onların arzu ve isteklerine yönelen, onların emir ve yasaklarını uygulayan, onların hayat anlayışlarını benimseyen, onlar gibi olmaya, onlar kaynaklı yaşamaya çalışan, Allah'ı severmiş gibi onları sevip sayan, Allah'tan korkarmış gibi onlardan korkup çekinen, onlarla heyecanlanan, onların haberleriyle üzülen, sevinen, onları kutsayan, onlardan yardım bekleyen insanlar vardır. Bakara sûresinde anlatıldığı gibi Allahu Teâlâya nidler, ortaklar buluyorlar ve onları Allah'ı se-vermiş gibi seviyorlar. Hem öyle seviyorlar ki sanki Allah'ı sever gibi. Onların emirlerine, yasaklarına itaat ederler de Allah'a isyan ederler. Bu şeriklerinin arzularını Allah'ın arzularına tercih ederler.

Bunların bir kısmı bu şirki açıktan yaparlar. Tıpkı Firavunlara, Nemrutlara insanların bir dönem yaptıkları gibi onlara ilâh, mâbud ismi vermekten çekinmezler. Onlara açıktan açığa Rabbimiz! Tanrımız! demekten çekinmezler. Onları güç kuvvet sahibi, nîmet sahibi bilirler. Allah'tan beklemeleri gereken şeyleri bunlardan beklerler. Allah'a sığınmaları gereken yerde bunlara sığınırlar. Allah'ı çağırmaları gereken yerde bunları yardıma çağırıp, bunlara dua ederler. Allah'ın rızasını kazanıyorlarmış gibi bunların rızalarını kazanmaya çalışırlar. Allah bu konuda ne diyor? hiç önemli değil, yeter ki efendisi gücenmesin. Yeter ki lideri razı olsun. Yeter ki futbolcu üzülmesin. Yeter ki artist hanım mahzun

olmasın. Yeter ki şarkıcı kız sıkıntı içine düşmesin. Yeter ki hoca efendiyi üzmeyeyim. Gerisi önemli değil, Allahu Teâlâ zaten Ğafûr ur Rahîmdir, O gücenmez diyorlar.

Öyle bir seviyor, öyle bir bağlanıyor ki adam bakıyoruz hakikaten sanki Allah sever gibi seviyorlar. Modaya ters düşmektense bin defa Allah'a ters düşmeye razı olacak kadar seviyorlar. Allah'a yapılması gerekenler bunlar adına yapılmaya çalışılıyor. Mü'minler Allah adına Allah uğrunda ölmeyi göze alırlarken kimi insanlar bunlar adına da ölebilmektedirler. Hattâ bunlardan kimileri Allah'tan daha fazla sevilmektedir. Meselâ Allah'ın emirlerine zıt emirler veren, arzuları, kanunları Allah'ın arzularıyla çatışan liderlere itaat eden kimselerin bu amelleri liderlerini Allah'tan daha çok sevdiklerinin ispatıdır. Adam kendisi gibi âciz, kendisi gibi ölümlü, kendisi gibi güçsüz ve kuvvetsiz olan bir adamın kanunlarının, koymuş olduğu kurallarının insanlar üzerinde hakim olması adına malını veriyor, canını veriyor...

Bilhassa oyun eğlence tanrılarında bunu çok net görmek mümkündür. Adam bir futbolcuyu kalbinin ta derinliklerinde yaşıyor. Bir artisti, ya da bir şarkıcıyı, ya da bir sanatçıyı kalbinin ta derinliklerinde saklıyor.

Bu sevilen, sayılan, tanrı kabul edilenler kendileri için yanıp tutuşan bu kullarından hiç bir zaman haberdar değillerdir. Öyle değil mi? Meselâ düşünün ki şu bulunduğumuz noktadan bin kilometre uzaklıkta icra edilen bir müzik programının yahut da bir oyun eğlence programının ritmine, heyecanına kendisini kaptırmış bir insan düşünün. Yaşa! Varol! Bir ol! En büyük sensin! Canım sana fedâ olsun! diyerek kalbini, benliğini ona açarken, onu kendisine tapınırcasına kutsallaştırırken, onun sevgisi ve heyecanıyla vücuduna jilet atarken, vecd ve istiğrakla kendisinden geçerken o tanrılaştırılan oyuncunun, o sanatkârın bu zavallının hareketlerinden haberi var mı dersiniz? Belki genel olarak hayranlarının kendilerinden geçerek kendilerini seyrettiklerini, kendilerini yüceltip kutsallaştırdıklarını bilebilirler. Sahnede karşısındakilerin davranışlarını görüp bilebilirler ama çok uzak bir köyde, bir kasabadakilerin yaptıklarını bilmeleri mümkün değildir.

Yine meselâ ülkenin çok uzak kentlerinde, ya da ülke dışında, başka ülkelerde politik ve siyasal güce sahip olan bir insanın burada savuculuğunu, fikirlerinin yayıcılığını yapan, o benim her şeyimdir, o benim fikir babamdır, benim ruh kaynağımdır, benim hayat felsefemdir, ben ona bütün varlığımla bağlanıyorum, ben onu varlık sebebim kabul ediyorum, o ne derse ben onu kabul ediyorum, o neye hayır demişse ben onu reddediyorum, tüm benliğimle onu seviyorum diyen bir adamın durumunu düşünün. Şimdi çok uzaklardaki bu tanrının bu kulundan ve bu kulunun kendisini kutsallaştırıp tanrılaştırmasından

haberi var mıdır? İşte yarın bu tür tanrılar diyecekler ki Allah şahittir ki bizim, sizin kulluğunuzdan haberimiz yoktu.

Ya da siz aslında bize değil kendinize kulluk ediyordunuz di-yecekler. Yâni siz kendi menfaatlerinize kulluk ediyordunuz. Evet on-lar diyecekler ki zaten siz bize değil kendi hevâ ve hevesinize tabiy-diniz diyecekler. Gerçekten de bakıyoruz meselâ politik hayatta bunun aynısını görüyoruz. Ey anam! Ey babam! Atam! Kurtar bizi! Yolundayız! İzindeyiz! Babam! Anam! filan diyorlar. Eh adamın işi bitti mi, menfaati bitti mi veya parti bitti mi zaten bu bilmem neyin nesi di-yor, bunun bilmem nesini ne yapayım diyor. Yâni basit menfaat hesapları işte. Milletvekilliği hesapları, para hesapları, bakanlık hesapları, dekanlık hesapları, müdürlük hesapları, ekonomik hesaplar. Dün birbirlerine fevkalade bağlanan adamlar bugün birbirlerinin baş düşmanı oluyorlar.

Veya meselâ bir zamanlar gözünde gönlünde yücelttiği, önünde secdelere kapandığı sanatçı sanatını icra edemez bir duruma düştüğü zaman işte görüyoruz kimse bir dilim ekmek bile götürmüyor. Kimse halini sormaya bile gitmiyor. Bu adamların son zamanlarında bir zamanki kullarının gözleri önünde nasıl perişan bir duruma düştüklerini, nasıl perişan bir vaziyette geberip gittiklerini görüyoruz. Veya bir zamanlar önünde diz çökülen nice siyasal tanrıların, kullarının bir selâmına bile lâyık görülmeden bir köşede yalnızlığa itildiklerini biliyoruz. Tabii onları tanrı kabul edenler aslında onları değil de kendi menfaatlerini tanrılaştırıyorlardı.

Yâni biz sizi takip ettiğimiz için, size tâbi olduğumuz için, size tapındığımız için bu hale geldik diyenlere ötekiler de diyecekler ki zaten siz bizi takip etmiyordunuz, siz kendi menfaatlerinizi takip ediyordunuz. Siz bize değil kendi menfaatlerinize kulluk ediyordunuz di-yecekler. Allah'ın dinini bırakıp da dünyanın peşinde koşan insan-lardan hangi biri menfaatlerini takip etmiyorlar? Herkes keyfini, herkes menfaatini takip ediyor bugün. Yarın ya Rabbi işte bunlar bizim tanrılarımızdı, bunlar bizi saptırdılar demelerinin ne anlamı olacaktır? Çünkü artık aralarındaki bütün ipler de kopuverecek. Makam, mevki, para, pul, rüşvet, şan, şöhret, protokol gibi aralarındaki bütün bağlar kopuverecek ve dünyada kendilerini kutsayıp kulluk ettikleri varlıklar onları terk edip kulluklarını reddedecekler.

Evet dünyada Allah'ı bırakıp da kendilerine dua edilenler, kendilerine kulluk edilenler, kendilerinde güç kuvvet görülenler, kapılarında yardım dilenilenler. Yâni kendileri bir şey zannedilip de reklamları, propagandaları yapılanlar. Kendileri rab ve ilâh mevkiinde görülenler. Kurtarıcı konumunda bilinenler. Dünyada kendilerine tapınmaya çalışan bu gönüllü kullarına asla dostluk göstermeyecekler. Kendilerinin önünde eğilen bu yardakçılarına düşman

olacaklar ve kendilerine yaptıkları dualarını ve ibadetlerini reddedecekler. Ey aptallar! Sizler aslında bize kulluk yapmıyordunuz! Sizler kendi menfaatlerinize, kendi nefislerinize ve kendi hevâlarınıza kulluk ediyordunuz. Her ne kadar da bizim kanunlarımızın reklamını yapıyor, bizim yasalarımızın tabileri oluyor gibi görünüyor idiyseniz de aslında sizin derdiniz bize kulluk değil Rabbinize kulluktan kaçmaktı. Tüm derdiniz hayatınıza Allah hakim olmasın da; kim hakim olursa olsundu. Hayatınızda Allah söz sahibi olmasın da; kim söz sahibi olursa olsun idi. Çünkü Allah'ı atlatamayacağınızı çok iyi biliyordunuz. Bunun yanında bizi yönlendirebileceğinizi, seçme hakkınızla, oylarınızla bize tesir edip istediğiniz yasaları çıkartabileceğinizi veya bizi atlatabileceğinizi, bizim gafletlerimizden istifade ederek istediğiniz suçları işleyebileceğinizi biliyordunuz. Yâni siz aslında kendi kendinize tapınıyordunuz diyecekler.

Ya da burada kendilerine kulluk yapılan, kutsallaştırıp kendilerine ibadet edilen varlıklar meleklerdir, peygamberlerdir, vefat etmiş sâlih kişiler veya kendilerine tapınan, kendilerine sığınıp dua edenlerin dualarını, tapınılarını asla işitmeyecek olan cansız varlıklardır. Bunlar yarın öbür âlemde dünyada kendilerinin haberi olmadan kendilerine kulluk yapanların kulluklarını reddedecekler. Diyecekler ki ya Rabbi sen şahitsin ki bizler hiç bir zaman bu insanlara bize kulluk ya-pın demedik. Bizler hiç bir zaman bunları kendimize kulluğa çağırmadık. Bize dua edin, isteyeceklerinizi bizden isteyin, bize sığının, bize yalvarın, bizim korumamız altına girin demedik. Bizler onların gözleri önünde sadece Allah'a dua ettik. Sadece Sana kulluk yapıp sadece Sana sığındık. Onların bize ibadetlerinden de dualarından da bizim hiç bir haberimiz ve ilgimiz yoktur ya Rabbi. Bu sapıkların yaptıklarından bizler sorumlu değiliz. Onların yaptıklarından bizim payımız yoktur diyecekler.

Kur'an-ı Kerîmin pek çok yerinde Rabbimiz bu tür müşriklerin kendilerini asla duymayacak, duyamayacak, kıyâmete kadar kendilerine cevap verip icâbet edemeyecek varlıklara ibadet ettiklerini, onlara dua edip imdatlarına çağırdıklarını anlatır. Âyetlerde bu kendilerine dua edilen, kendilerine ibadet edilen varlıklar kıyâmete kadar dua edenlere icâbet edemezler, edemeyecekler deniyor. Peki acaba kıyâmet günü işitip icâbet edebilecekler mi bunlar?

Evet işte burada anlatıldığına göre orada konuşacaklar ve onların kendilerine yönelik gerçekleştirdikleri kulluklarını reddedecekler. Çünkü kıyâmet günü iş değişecek. Dünyada onları hiç duymayan put-lar veya bu zâlimlerin kendilerine dua edip yalvardıkları ölmüş ve şu anda onları duymaktan uzak bulunan sâlih kişiler kıyâmet günü onlardan teberrî edip uzaklaşacaklar. Vallahi ya Rabbi! Bu alçakların yaptıklarından bizim haberimiz yoktu! Bizi sana ortak koşarak, bizde güç kuvvet görerek bize dua eden bu zâlimlerin bu yaptıklarıyla bizim ilgimiz, alâkamız yoktur. Ya Rabbi Sen şahitsin ki bizler hayatımız bo-yunca sadece Sana dua ettik, sadece Sana kulluk yaptık ve sadece

Sana kulluğa çağırdık. Hayatımız bunun ispatıdır. Bu zâlimlere de bi-ze kulluk yapın demedik diyecekler ve onlardan uzaklaşıp Allah'a sı-ğınacaklar.

Anlayabildiğimiz ve görebildiğimiz kadarıyla müşriklerin kendilerine ibadet ettikleri, tanrılaştırdıkları, dua ettikleri varlıklar üç kısımdır.

a: Ruhsuz, şuursuz olan cansız, camid varlıklar.

b: Geçmişte yaşamış peygamberler ve Allah'ın sâlih kullarıdır.

c: Yine geçmişte sapmış, sapıtmış ve sapıklığı kendilerine din edinmiş, yol edinmiş ve kendileri saptıkları gibi Allah kullarını da saptırmak için çırpınmış kimselerdir. Sapıklar ve saptırıcılar olarak dünyadan göçüp gitmiş olan insanlardır.

Birinci sırada yer alan cansız varlıkların ne kendi varlıklarından, ne kendilerini putlaştıranlardan, ne de kendilerine dua edip yalvaranların dualarından haberleri yoktur. Bunlar zaten cansız varlıklardır.

İkinciler yâni Allah'ın kutlu elçileri ve daha önce yaşamış Allah'ın sâlih kulları. Aslında bunlar yaşadıkları dönemde Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk etmiş ve insanları Allah'a kulluğa çağırmış kimselerdir. Hayatlarında bunun mücâdelesini vermiş insanlardır. Allah'ın bu sâlih kulları da vefatlarından sonra kendilerine yapılan kul-lukları ve duaları duymazlar, duyamazlar. Duymazlar çünkü vefat etmiştir onlar. Bu zâlimlerin, bu akılsızların bu densizlerin densizliklerini duyurarak Allah üzüntüye sevk etmez bu sâlih kullarını. Bu zâlimler tarafından kendilerinin putlaştırıldıklarını, kutsallaştırılıp tanrılaştırıldıklarını ve hayatları boyunca savundukları dâvânın tamamen aksine kendilerine ibadet edildiğini duyurarak bu kutlu kullarını üzmez Rabbimiz.

Çünkü bunlar hayatları boyunca sadece Allah'a kulluk yapmışlar, hayatları boyunca sadece Allah dua etmişler, isteyeceklerini sadece Allah'tan istemişler, hayatları boyunca tevhide inanmışlar, tevhidi yaşamışlar ve çevrelerindeki insanları sadece Allah'a kulluğa ve tevhide çağırmışlardır. Bir ömür boyu çırpındıkları ve uğrunda şehit düştükleri dâvâlarının kendilerinden sonra gelen zâlimler ve cahiller tarafından ne hale getirildiğini göstererek onları asla üzmez Rabbi-miz. Ama kıyâmet günü kendilerini putlaştırarak kendilerine kulluk edenleri reddedecekler.

Üçüncü gruptakilere gelince yâni geçmişte kendileri sapmış ve insanları saptırmış insanlara gelince bunlar zaten yaşadıkları pis hayatın cezası olarak, suçlu kimseler olarak Allah katında beklemektedirler. Ve geberip gittikleri andan itibaren dünyadan hiç bir haber ulaşmaz onlara. Dünyadaki kötü haberleri

ulaştırarak sâlih kullarını üzmediği gibi bu zâlimlerin de orada sevinmelerini sağlamaz Allah. Yâni bazen bu alçakların yaşadıkları dönemde savundukları sapıklıklar kendilerinden sonra gelen insanlar arasında yaygınlaşmış ve zâhiren zafere ulaşmış olabilir. Allah kendilerinin saptırdıkları haleflerinin yaygınlaştırdıkları bu sapıklıkları onlara haber vererek, davalarının galibiyetini göstererek onları asla sevindirmez orada diyoruz Allahu âlem.

Ama dediklerimizin tamamen aksine vefat etmiş sâlih kullarına hayattaki sâlih kullarının dualarını, ulaştırır. Çünkü bu onlara sevinç verir. Allah elbette dünyada rızasına uygun yaşamış ve hatırını kazanmış kullarının orada sevinmelerini ister. Aynı zamanda daha önce geberip gitmiş zâlimlere, suçlulara da dünyadan gönderilen lânetleri ve bedduaları da ulaştırır. Çünkü bu onları kahredecektir. Kalîb-i Bedir denen yerde Rasulullah efendimizin kâfirlerin cesetleri üzerinde okuduğu hutbeyi biliyoruz. Ey kâfirler, ben Rabbimin bana olan vaadini hak buldum, gerçek buldum, sizler de Rabbinizin size olan vaiydini hak buldunuz mu? Nasılmış? Doğrumuymuş? Hak mıymış? Gerçek miymiş Allah? Doğru mu söylüyormuş Kur'an? Bütün bu Allah âyetlerine, Allah vaadlerine iman eden ben, Rabbimin bana zafer va-adini, galibiyet vaadini hak buldum, sizler de şu anda Rabbinizin size olan hezimet vaiydini, mağlubiyet vaiydini, ateş ve azap vaiydini hak ve gerçek buldunuz mu? Diye soruyordu. Hattâ sahâbe-i kirâm: Ey Allah'ın Resûlü, bunlar sizin sözlerinizi duyar mı ki onlara sesleniyorsunuz? diye sorunca, Allah'ın Resûlü evet aynen sizin gibi duyarlar, ama cevap veremezler buyurdu.

Bundan sonra bakın Rabbimiz şöyle buyuruyor:

30. "İşte orada herkes dünyada yapmış olduğuyla imtihan verir ve gerçek Mevlâları olan Allah'a döndürülür. Uydukları putlar da ortadan kaybolmuştur."

Herkes dünyada ne yapmış etmişse, ne tür ameller işlemişse onların tamamı açığa çıkarılır. Ve insanlar gerçek Mevlâları olan Allah'a döndürülürler. Dünyada gerçek velîleri olan ve velâyeti altındaki kulları adına aldığı kulluk maddeleriyle kullarını karanlıklardan, zulü-matlardan nûra ve aydınlığa çıkaran gerçek velîlerini, gerçek Mevlâlarını ve Onun kendilerine gönderdiği kulluk programlarını unutup kendilerine sahte velîler bulan ve bu velîlerin kendileri adına belirledikleri hayat programlarını uygulamaya çalışan insanları Allah'ın melekleri gerçek velîleri olan ve yeryüzünde kullarına hayat programı belirleme yetkisine kendisinden başka hiç kimsenin sahip olmadığı Rab'lerinin huzuruna götürürler.

Gerçek Mevlâları olan Allah'ı unutup da başkalarının kanunlarını uygulamaya çalışan insanlar gerçek velîlerinin Allah olduğunu iki kere anlarlar. Bir ölüp giderlerken o sahte velîlerin, o yapay tanrıların ve tanrıçaların

kendilerine hiç bir faydalarının olmadığını görerek an-larlar, bir de Rab'lerinin huzuruna vardıkları zaman anlarlar. Tüm bu sahte velîlerin, tüm sahte tanrı ve tanrıçaların ellerinde hiç bir şeyin olmadığını ve kendileri gibi âciz birer kul olduklarını anlarlar.

Böylece iftira ettikleri, uydurdukları, kendi hevâ ve heveslerine göre, kendi keyiflerine göre ihdas edip tapındıkları bu sahte tanrıları da artık kendilerinden uzaklaşmış, kendilerini, yâni kullarını terk etmişlerdir. Gerçekten bu müşrikler kendi kendilerini mahvetmişler, fır-satlarını, imkânlarını kötüye kullanmışlar, sermayelerini kaybetmişler, kendi kendilerine yazık etmiş kimselerdir. Kendi kendilerini cehenneme, azaba sürüklemiş kimselerdir. Allah berisinde uydurdukları ya-pay tanrıları ve tanrıçaları da onları koyup kaybolmuşlardır. Kendilerine en küçük bir fayda bile sağlayamamışlardır.

Hani nerede ortaklarınız? Nerede şerikleriniz? Nerede o dünyada hatırını kazanmaya çalıştıklarınız? Nerede kendilerinde hâkimiyet gördükleriniz? Nerede bana ortak koştuklarınız? Nerede aslında ortaklarınız değilken veya bana ortak olmaya lâyık değillerken inadına bana ortakmış gibi gördükleriniz? Nerede Rableriniz, Rezzaklarınız, Hadîleriniz, Vedûdlarınız, Şâfîleriniz, korktuklarınız, sığındıklarınız, dua edip imdadınıza çağırdıklarınız, dualarınıza ortak ettikleriniz, benimle birlikte yeryüzünde etkili yetkili zannettikleriniz, Mâbud'larınız, timsalleriniz. Hani nerede hukuk tanrılarınız, ekonomi tanrılarınız, si-yasal tanrılarınız, şifa tanrılarınız? Hani nerede onlar? Çağırın da sizi kurtarsınlar. Çağırın da sizi benim elimden kurtarsın bu ortaklarınız.

Hani Allah berisinde ilâh kabul edip de kendilerine kulluk ettikleriniz nerede? Hani önder, lider, kurtarıcı zannettikleriniz? Hani yetkili bildikleriniz? Hani yasa koyucu bildikleriniz? Sizi Rabbinizin takdir buyurduğu bu ölüm yasasından kurtaramadıkları gibi; şimdi hesap döneminde de sizi terk ettiler. O sahte tanrılardan şu anda Rabbini-zin huzurunda size yardım edecek, sizi Allah'ın azabından kurtarabilecek birileri var mı? Sizin hakkınızda Allah'a söz geçirebilecek, ya Rabbi bunu bana bırak! O benim kulumdu! diyebilecek birileri var mı? Hayır hayır, tüm bağlar koptu. Tüm protokoller kesildi. Tüm ilişkiler kesildi. Dünyadaki imtihan hayatı bitti ve artık yepyeni bir hayat başladı. Âhiret gününde insanların hakim tanrıları sadece Allah'tır.

Dünyada da aslında hakim tanrı Allah'tır ama Rabbimiz imtihan gereği, dünyanın kuralları gereği geçici olarak kullarına yetki veriyor da onun için birileri tanrılıklarını iddia edebiliyorlar, birileri de onların tanrılıklarını kabullenebiliyorlar. Ama şimdi bu yetki bitmiş ve artık ne siyasal tanrılar, ne ekonomik tanrılar, ne hukuk tanrıları, ne şifa tanrıları, ne oyun eğlence tanrıları kalmamış, hepsinin işi bitmiş. Herkes Allah huzurunda kuldur ve yapayalnızdır.

Kimse artık birilerine büyüksün, tanrısın diyemiyor. Dünyada büyüklenenler, büyük gö-rülenler küçülmüş, tanrı bilinenler küçülmüştür.

Öyleyse ey Allah'ın kulları! Madem ki yarın Rabbinize döndürülecek ve yaşadığınız hayatın hesabını Ona vereceksiniz, sizi yaratan, sizi yeryüzünde yaşatan, sizin şu anda istifade ettiğiniz tüm nîmetleri size bahşeden, sonra dilediği bir zaman diliminde sizi öldürecek olan gerçek velîniz dururken Onu bırakıp da nasıl kendinize yeni yeni velîler bulmaya ve onların kanunlarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Buna nerden cesaret buluyorsunuz? Sizi hesaba çekmeyecek olan, sizin hayatınızda en ufak bir hakları bulunmayan ve tıpkı sizler gibi Allah'ın yasalarına teslim olmak zorunda olan bu yapay tanrıların programlarını uygulamaya sizi iten sebep nedir ki?

31. "Ey Muhammed! De ki: "Gökten ve yerden size rızık veren kimdir? Kulak ve gözlerin sahibi kimdir? Diriyi ölüden çıkaran, ölüyü de diriden çıkaran kimdir? Her işi düzenleyen kimdir?" Onlar: "Allah'tır!" diyecekler. "O halde O'na karşı gelmekten sakınmaz mısınız?" de."

Sizi doyuran, besleyen kim? Şu gözünüzü kulaklarınızı size veren kim? Sizi görür ve işitir kılan kim? Diriden ölüyü, ölüden diriyi çıkaran kim? Her işi düzenleyip tedbir eden kim? Güneşi yaratan, ka-rı, yağmuru yağdıran, yaprakları düşüren, saçları ağartan, işleri dü-zenleyen kim? Cevap verin bakalım. Şu kalplerinizin dışa açılan iki penceresine, yâni kulak ve gözlerinize etkin olan kim? Bunları vermeye kimin gücü yeter? Bunlar vasıtasıyla dış âlemdeki gerçekleri size idrak ettiren kim? Size bu kâinattaki görsel ve işitsel âyetlere mutabakat imkânı veren kim? Onları kaybettiğiniz zaman size iade edebilecek birileri var mı Allah'tan başka?

Tabi gözleri kulakları veren Allah olmakla birlikte bir de burada gözlere ve kulaklara Allah'ın Hakîm oluşu anlatılmaktadır. Gözler ve kulaklar asla Onu idrak edemez. Gözler asla Onu ihata edemez. Gözler Onu bu dünyada göremez. Ama O tüm gözleri görür, tüm gözleri idrak eder, tüm gözleri ihata eder. Gözlerin hain bakışlarına da, güzel bakışlarına da muttalidir Rabbimiz. Hiç bir bakış, hiç bir işitiş, hiç bir düşünüş ve hareket Onun ilminin dışında değildir. O Allah ki tüm gözlerin, tüm kulakların, tüm gönüllerin, tüm bedenlerin, tüm zihinlerin, tüm beyinlerin, tüm akılların içindekileri, düşüncelerini, taşıdıkları niyetleri, imanlarını bilmektedir.

Sonra yine söyleyin bakalım, ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran kim? Toprağın altına attığınız o kupkuru taneyi, çekirdeği, tohumu yaran, çatlatan ve ondan hayat fışkırtan kimdir? Sizin toprağa attığınız ölü bir tohum, ölü bir çekirdek Rabbinizin emri ve izniyle ölülüğünü kaybediyor ve ondan diri

çıkarılıyor. Söyleyin bakalım Allah'tan başka bu küçücük çekirdekten hem de ölü bir çekirdekten böyle hayat fışkırtan başka birileri var mı? Allah'tan başka hayat konusunda söz sahibi birileri var mı? Küçücük bir spermanın içine koskoca bir insan yerleştirebilecek Allah'tan başka birileri var mı? Bir tek ölü çekirdeğin içine tonlarla meyveyi yerleştirebilecek birileri var mı?

Hiç bir hayat emaresi olmayan, bir çöl veya bir buzul durumunda olan şu toprağa rahmetini göndererek o kupkuru toprağı titreten, kabartan, canlandırıp hayat için harekete geçiren kimdir? Ölü iken onu dirilten kim? İndirdiği yağmurla ölü toprağı dirilten kim? Ölü bir insandan diriyi çıkaran, diri bir insandan da ölüyü çıkaran kim? kâfirden mü'mini mü'minden de kâfiri çıkaran kim? Nuh gibi bir diriden Kenan gibi bir ölüyü veya Âzer gibi bir ölüden İbrahim gibi bir diriyi çıkaran kim? Veya ölü bir toplumdan melekleri bile geride bırakacak sahâbe toplumu gibi dirileri çıkaran kim?

Zekeriyya (a.s) gibi yüz yaşını aşkın birinden üstelik de kısır bir hanımdan Yahya gibi bir diriyi çıkaran kim? Veya işte bir zamanlar yok iken var edilen bu mevcudatı, yokluktan varlığa çıkaran kim? Ölüyken, yokken yeryüzünde, hayat sahnesinde var edilen tüm mevcudatı yokluktan var eden kim? Yoktu varlık, yoktu insanlar, yoktu semalar, yoktu arz, yoktu güneş, yoktu ay yoktu yıldızlar da bu yokları var eden kim? Ve bu var olanları da sonunda öldürecek olan kimdir? Bu hayatı bitirecek olan kim?

Diyeceklerdir ki Allah. Bütün bunları yapan, yaratan, idare eden Allah'tır. De ki öyleyse niye muttaki olmazsınız? Niye takva ehli olmazsınız? Niye Rabbinizin koruması altına girerek Onunla yol bulmaya, yolunuzu Ona sorarak yaşamaya, hayatınızı Onun kitabının yasaları istikâmetinde yaşamaya yanaşmıyorsunuz? İşte Rab olmaya, hayat programı belirlemeye, kullarının hayatına kanun koymaya yetkili varlık, sizin boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisini dinlemeniz gereken Rabbiniz Odur.

Hal böyleyken nasıl da Rabbinizi bırakıp başkalarına yöneliyorsunuz? Allah'ı bildiğiniz halde, yaratıcı olarak, yarattıklarının hayatlarını sürdürücü olarak, tüm varlıklarının rızkını verici olarak Allah'ı tanıdığınız, bildiğiniz halde nasıl oluyor da Onu hayatınızda diskalifiye edebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah'a kulluk dururken başkalarına kulluk edebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah'ın kitabını, böyle bir Allah'ın yasalarını bir kenara atarak başkalarının yasalarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Tüm dünya birleşse kupkuru bir çekirdekten bir ağaç çıkarabilir mi? Tüm dünya birleşse ölü ve kupkuru bir çöle hayat verebilir mi? Tüm dünya birleşse ayı, güneşi yıldızları yaratabilir, yahut yok edebilir mi? İşte bütün bunları yaratan Allah'tır ve sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, hayat programı uygulanacak yegâne varlık da O'dur.

Böyle bir Rabbiniz varken ey insanlar, neden başka Rab'ler bulmaya ve boyunlarınızdaki ipin ucunu onlara vermeye çalışıyorsunuz? Niçin dönüyor ve döndürülüyorsunuz? Kime dönüyor, kimden ne bekliyorsunuz? Kimin ekmeğini yiyip, kimin kılıcını sallamaya çalışıyorsunuz? bir düşünün diyor Rabbimiz.

32. "şte gerçek Rabbiniz Allah, budur. Gerçeğin dışında sadece sapıklık vardır. Öyleyse nasıl olup da döndürülüyorsunuz?"

İşte bu Allah sizin Rabbinizdir. İşte böyle bir Allah sizin gerçek Rabbinizdir. Zaten problem işte buradadır. Yaratıcı olarak herkes Al-lah'ı kabul ediyor da Rab olarak, hayata karışıcı olarak Allah'ı kabule yanaşmıyorlar. Dün de, bugün de müşrikler yaratıcı olarak, her şeyin var edicisi olarak, göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah'ı kabul ediyorlar, ama Rab olarak hayata karışıcı ve kanun koyucu olarak Allah'ı kabul etmiyorlar. Rızık verici olarak, yaratıklarının tümünü doyurucu olarak Allah'ı biliyorlar, inanıyorlar ama hayatı düzenleyici olarak Allah'a inanmıyorlar. Yaratıcı olarak var olan, ama hayata karışıcı olarak sanki yok olan bir Allah inancını yâni şirki yaygınlaştırma eğilimine girmektedir insanlar.

İşte sizin hak Rabbiniz, gerçek Rabbiniz Allah budur. Sizin kendisine kulluk yapmanız gereken, çektiği yere gitmeniz gereken, arzularını gerçekleştirmeniz gereken, sizin hayat programınızı belirleme yetkisine sahip olan Rabbiniz Allah'tır. Allah vardır, birdir ile kal-mayıp Ona kulluk etmeniz ve sadece Onu dinlemeniz gerekmektedir.

Allah dururken insanların Ondan başkalarını Rab kabul etmeleri, Allah'tan gelen hak yasalar dururken insanların başka yasalara tâbi olmaları sapıklıktan başka bir şey değildir. Siz de biliyorsunuz , tüm insanlar da biliyorlar ki Hak Rab Allah'tır. Hak din, hak yol, hak nizam, hak hayat tarzı Allah'ın hayat tarzıdır. Hak, hukuk Allah'ın gönderdikleridir. Sizler ya Allah'ın Rabliğine, rubûbiyetine, ulûhiyetine evet der, Onun istediği şekilde bir hayat yaşayarak müslüman olursunuz, ya da sapıklığı tercih etmiş olursunuz. İnsan ya haktadır, ya da sapıklıkta. Ya mü'mindir ya da kâfir. Çünkü hak özelliğine sahip olan sadece Allah'tır ve hakkın dışında da sapıklık vardır.

Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, yasaları hak, sis-temi hak, yolu hak, cenneti hak, cehennemi hak, Sıratı hak, terazisi hak, Mizanı hak, hepsi haktır. Evet hak Allah'tan gelendir. Namaz haktır, Oruç, Hac, tesettür, infak, Cihad haktır. Müslümanca bir hayat haktır. Kitap ve sünnete dayalı bir hayat haktır.

Eğer hakkı Allah'ın gönderdiklerinin dışında görürseniz, Allah'ın vahyinin ötesinde hak peşine düşerseniz, Allah'ın dininin dışında hak aramaya

kalkışırsanız, problemlerinizin çözümünü bu kitabın dışında ararsanız, başka yerlerde ararsanız mutlaka bâtıla düşmek zorunda kalacaksınız. Çünkü yalnız Allah'ın indirdiği haktır. Ona muhalefet eden her şey bâtıldır ve sapıklıktır. Tüm insanlık bir şey üzerinde toplanıp bu haktır deseler de şâyet o Allah'ın indirdiğine ters düşüyorsa o bâtıldır.

Allah'ın indirdiğinin dışında hak yoktur. Allah'ın indirdiğinin dışında hüküm de yoktur. Ve bu hak hüküm ortaya konulmadıkça insanlar arasındaki ihtilâfların bitmesine de imkân ve ihtimal yoktur. Allah'ın hak olarak indirdikleriyle hükmetmedikçe yeryüzünde asla salah da olmayacaktır. Yeryüzünde sulh ve sükun asla gerçekleşmeyecektir. İhtilâfları çözecek bir tek yol, bir tek kaynak vardır. O da Al-lah'ın yeryüzünde ihtilâfları çözmek üzere indirdiği kitaptır. Hal böyleyken nasıl da yamuluyorsunuz? Nasıl da edilgen bir hayatın sahibi olarak size etkili olanlar tarafından haktan döndürülmeye razı oluyorsunuz? Nasıl da böyle bildiğiniz tanıdığınız hak bir Rabbiniz varken, hak bir Mâbudunuz varken, hak bir Rab'den gelen hak dininiz, hak yolunuz varken gidip başka yollara tâbi olmaya kalkışıyorsunuz? Ama siz bilirsiniz. Unutmayın ki:

33. "Böylece, fâsık olanların inanmayacaklarına dair Rabbinin söylediği söz gerçekleşti."

İşte böyle, fâsıklar üzerine, haktan çıkanlar, haktan sapanlar, hak bir Allah'a itaatten sarfı nazar edenler, hak bir Rabbin hak bir ki-tabını terk edenler için Rabbinin hükmü gerçekleşti. Hangi hükmü? Onlar hiç bir zaman iman etmiyorlar. Onlar hiç bir zaman iman etme-yecekler. Kendileri kendi hür iradeleriyle iman etmemeyi tercih etmişler Allah da onların imandan kaçışlarını onaylayıvermiştir.

Öyleyse anlıyoruz ki yarın hiç bir kâfir, hiç bir fâsık, hiç bir müşrik, hiç bir zâlim ya Rabbi beni niçin kâfir yaptın? Beni niçin zalim ve fâsık kıldın? diye Allah'a karşı bir itiraz hakkına sahip olamaya-caktır. Onlar dünyada kendi hür iradeleriyle kâfirliği, zâlimliği, fâsık-lığı seçmişler Allah da onların bu seçimlerini onaylamıştır o kadar. Bu seçimlerinin suçluları bizzat kendileridir. İyi tercihte bulunsalardı, tercihlerini, seçimlerini haktan yana, hidâyetten yana kullanmış olsalardı elbette Rabbimiz hükmünü onların tercihlerinden yana kullanacaktı. Ama işte böyle küfürde, fıskta, şirkte oturaklaşmış olanlar, inkârda kemikleşmiş olanlar üzerine kendi tercihlerinin sonucu olarak Allah'ın hükmü kesinleşmiştir ki artık onlar iman etmeyecekler.

34. "De ki: "Koştuğunuz ortaklardan, önce yaratan, sonra, bunu tekrar eden var mıdır?" De ki: "Allah önce yaratır, sonra bunu tekrar eder. Nasıl da döndürülüyorsunuz! "

Var mı böyle yoktan bir şeyler yaratan? Böyle örneksiz, yoktan, olmayan bir şeyi yaratacak birileri var mı?

Kâfirler de buna icâbetten sorumludur. Diyeceğiz ki bu insanlara, ey insanlar! Şimdi sizlerin gerçek Rabbiniz, hak Rabbiniz olan Allah'ı bırakıp da kendilerini rab ve ilâh kabul ettiğiniz, kendilerine kul-luk yaptığınız, arzularını, yasalarını uygulamaya çalıştığınız bu tanrılarınız içinde yoktan bir varlık yaratan var mı? Kendi kendini yaratan birisi var mı? Yaratılışı konusunda başka kimseye muhtaç olmayan birisi var mı? Ölmüş birisini diriltecek, ya da kendisinin ölümünün önüne geçebilecek birisi var mı?

De ki yoku var eden, yoktan var eden ve tekrar diriltecek olan Allah'tır. Sadece Allah'tır. Başka yok. Allah'tan başka bunu becerecek birisi yok. Bir sineğin kanadını bile, kurumuş bir yaprağı bile kimsenin yaratma gücü yok. Öyleyse nasıl da sapıyorsunuz? Niye sapıyorsunuz? Niye yan çiziyorsunuz? Niye Allah'a kulluktan kaçıyorsunuz? Neden kaçırıyorsunuz idraklerinizi? Niye kulak vermiyorsunuz akıllarınızın, kalplerinizin, vicdanlarınızın sesine? Niye düşünmüyorsunuz? Yaratıcı olmayanlar Rab olabilirler mi? Hiç bir şey yaratmayanlar, hattâ bırakın başka bir şey yaratmayı kendilerini bile yaratmaktan âciz olanlar ilâh olabilirler mi? Kulluğa lâyık olabilirler mi?

Öyleyse unutmayın ki Rab olan yaratıcı olandır. İlâh olmaya, kendisine kulluk edilmeye lâyık olan yaratıcı olandır. Hamd sadece Ona aittir, övgü ve senâ sadece Ona aittir. Övülmeye lâyık tek varlık Allah'tır. Kulluk edilmeye lâyık tek varlık Odur. Böyle iken Allah'ı tanımayanlar başkalarına hamd etmeye çalışıyorlar. Başkalarını övmeye, başkalarına kulluk etmeye çalışıyorlar. Allah'ın yarattığı varlıkları yaratana denk tutmaya çalışıyorlar. Kimileri Allah'ın yarattığı maddeyi Allah yerine koyarak Allah'a denk tutuyorlar, kimileri Allah'ın yarattığı kulları Allah makamına oturtarak Ona denk tutuyorlar, kimileri yeryüzünde Ona arkadaşlar izâfe ederek, ahbaplar izâfe ederek, vekiller ve yetkililer izâfe ederek, kimileri Allah'a çocuklar izâfe ederek, kimileri Allah'ın yarattığı ateşe, kimileri taşa toprağa, kimileri kadına, kimileri Allah makamına oturttukları insanlara, tâğutlara tapınarak onları Allah'a denk tutmaya çalışıyorlar. Halbuki bunların hepsi birer yaratıktır. Hepsi de Allah'ın yarattığı kulu ve mülküdür.

İşte böyle bir yaratıcı Rab olmaya, İlâh olmaya lâyıktır. İşte böyle bir yaratıcı kulluğa lâyık olandır. Yaratmayla ulûhiyet arasında böyle bir bağ kuruluyor ve sonra da deniliyor ki onlar bütün bunları yaratanın Allah olduğunu bile bile yine de Allah'a denk ilâhlar bulmaya çalışıyorlar. Allah'tan başkalarını da hayatlarında söz sahibi kabul edip onların sözlerini de dinlemeye, onların arzularını da gerçekleştirmeye, onların kanunlarını da uygulamaya çalışıyorlar. Halbuki İlâh olanın, Rab olanın, kendisine kulluk edilmesi gereken varlığın yaratıcı olması gerekir.

Hani var mı Allah'tan başka böyle bir yaratıcı? Gökleri ve yeri yaratan başka birileri var mı? Varsa böyle birileri tamam o zaman ona da kulluk yapalım.

Meselâ gökten muhtaç olduğumuz bir damla su indirebilecek birileri varsa tamam ona da kulluk yapalım. Veya yeryüzünde bir tek ot bitirebilecek birilerini biliyorsanız tamam ona da kulluk hakkımız olabilir. Meselâ zamana beş dakikalığına söz geçiren birileri veya ölüme giderken ömrümüzü beş dakikalığına uzatabilecek birileri varsa tamam ona da kulluk edelim. Onu da rab bilelim, onu da ilâh bilelim, onu da hamd edelim. Onun arzularını da yerine getirelim. Onun programını da övelim, onun kitabını da hamd edelim, onun sistemini de uygulayalım. Var mı böyle birileri? Hayır hayır bir şeyler yaratmak şöyle dursun Allah'a denk tutulmaya çalışılan bu varlıkların hiç birisi kendilerini bile yaratmamıştır.

Dün de, bugün de hain müşrikler, yaratıcı olarak Allah'ı inkâr etmiyorlar; ama yaratılışın iadesi konusunda inkârları odaklaşıyor. Yâni yaratıcı olan Allah'ın yaratıcılığını, yaratıklarının varlığını inkâr etmiyorlar da tekrar dirilişi, ölüm ötesi hayatı, öldükten sonraki dirilişi ve bu diriliş sonrasının hesabını, kitabını reddediyorlar. Olmaz diyor-lar, mümkün değildir diyorlar. Şu kemikler tuz buz olduktan sonra ye-niden diriltilmesi mümkün değildir diyorlar. Düşünmüyorlar ki ilk defa yaratan, yoktan yaratan, örneksiz yaratan ve yaratma konusunda kimsenin yardımına ihtiyacı olmayan Allah ikinci defa yaratamaz mı?
Aslında akılları olsa bu, birincisinden daha kolaydır. Çünkü bir şeyi ilk defa yapmak, ilk defa ortaya koymak zordur. Ama Allah için ilk ve son olarak hiçbir şeyin zorluğunu düşünemeyiz.

Bakın üzerinde kafa yorup ciddi ciddi düşünerek cevap bulmamız gereken bir soru daha geliyor.

35. "De ki: "Koştuğunuz ortaklardan gerçeğe eriştiren var mıdır? De ki: "Ama Allah gerçeğe eriştirir. Gerçeğe eriştiren mi, yoksa, birisi götürmezse gidemeyen mi uyulmağa daha lâyıktır? Ne biçim hüküm veriyorsunuz?"

Bakın burada bir adım daha ileri atılarak dünyada insanın en büyük ihtiyaçlarından birisi olan hidâyet konusu, hidâyete erdirilme konusu, yâni dünyada mutlu olacağı, huzur ve sükûne ereceği bir ha-yat programına ulaşma

konusu gündeme getiriliyor. Soruyor Allah: Söyleyin bakalım ey müşrikler, sizin bu şeriklerinizin, Allah'a ortak ko-şup kendilerinde bir şey gördüklerinizin içinde hidâyet eden, insanları hidâyete, doğru yola ulaştıran birileri var mı? Bunların içinde sizin tüm hayat problemlerinizi çözümleyecek, sıkıntılarınızı hakça hidâyete götürecek birileri var mı? Sizin ferdi, ailevi, toplumsal, ekonomik, siyasal, hukukî, ahlâkî, savaş, barış, evlenme, boşanma gibi dünya ve ukba problemlerinizi çözümleyip sizi Allah'ın yasaları gibi hakka, doğruya, saadete, huzura ulaştıracak birileri var mı? Sizi hakka, hak bir hayata, hak bir dünyaya, hak bir yaşama ulaştıracak var mı? Var mı böyle birileri?

Allah'ın hidâyetine, Allah'ın yol gösterisine, Allah'ın kitabına gözlerini kapayan, kitapla ilgilenmeyen, problemlerine kitapla çözüm aramayan toplumlar kör kalmaya mahkumdur. Karanlıklar içinde, bunalımlar içinde, çözümsüzlükler ve çaresizlikler içinde bocalamaya mahkumdur. İşte şu anda Allah'ın hidâyet kaynağı kitabından kaçan, Allah'ın hidâyeti ve basîretlerinin dışında başka yerlerde çözüm arayan şu bizim toplumun ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette çırpındığını, bocaladığını görüyoruz. Her şeyimiz bozuk her şeyimiz çözümsüz. Problemlere çözüm arayan idareciler de her şeyi denemeden ama Kur'an'a asla müracaat etmemeden yanalar.

Böyle adamlara, yâni Kur'an'ın tabiriyle kör, sağır ve dilsiz insanlara neyimizi emânet edebiliriz? Hangi işimizi emânet edebiliriz bunlara? Ne yapabilecekler bu adamlar sizin için ve bu ülke için? Allah'ın hidâyetinden kaçan, Kur'an'dan kaçan, Kur'an'ın çözümlerinden habersiz olan bu insanlar ne yapabilecekler de size? Neden kurtarabilecekler de sizi? Ekonominizi düzlüğe çıkarabilecekler mi? Ekonomik problemlerinizi çözebilecekler mi? Açlıktan kurtarabilecekler mi? Hukukunuzu, eğitiminizi, sosyal ve siyasal hayatınızı düzlüğe çıkarabilecekler mi? Bunalımlardan kurtarabilecekler mi? Sizi özgür, mutlu, huzurlu bir hayata kavuşturabilecekler mi? Karanlık ve sömürgeci güçlerin egemenliğinden kurtarabilecekler mi sizi?

Hani yıllardır Allah'ın hidâyetinden, Allah'ın vahyinden, Allah'ın yol gösterisinden kaçan ve kendi yasalarıyla sizi kurtarma iddiasında olanlar bugüne kadar ne yapabildiler? Sizi karanlık ve egemen güçlere satmanın dışında, biraz daha onlara borçlandırarak sırtınıza ipotekler koymanın ve onların kucağına itmenin dışında, sizi onlara peşkeş çekmenin dışında ne yaptılar? Söyleyin ne yaptılar bu Kur'an düşmanları? Bu hidâyet kaçkınları. Bizim Allah'ın hidâyetine ihtiyacımız yoktur, bizim Kur'an'a ihtiyacımız yoktur! Bizim böyle bir kitaba ihtiyacımız yoktur, biz toplumun problemlerini kendi gücümüzle, kendi bilgilerimizle çözeriz! Biz bu problemleri A.B.D ile, A.T ile çözeriz! diyerek Kur'an'dan kaçan, Allah'ın çözüm önerilerini beğenmeyen, Allah'ın gönderdiği basîretlerle ilgilenmeyen bu körlere daha ne zamana kadar bel bağlayacak ve bunları Allah'a tercih edecek bu toplum bil-miyorum!

De ki peygamberim hakka hidâyet eden, doğruya ve çözüme ulaştıran sadece Allah'tır. O zaman söylesenize, doğruya ulaştıran mı daha hayırlıdır? Yoksa Allah kendisine yol göstermedikçe doğruyu göremeyen mi daha hayırlıdır? Hangisi uyulmaya daha lâyıktır? Nasıl hükmediyorsunuz siz böyle? Nasıl da düşüncesiz hükmediyorsunuz böyle? Evet hiç düşünmüyor musunuz? diyor Rabbimiz. Kendisine hidâyet olunmadan, yol gösterilmeden yol bulamayan, kendisi bizzat Allah'ın hidâyetine, yol gösterisine muhtaç olan âciz bir kimse mi kendisine uyulmaya daha lâyıktır, yoksa onun da sahibi ve yol göstericisi olan Allah mı? Allah'ın sözleriyle, Allah'ın yasalarıyla bir dünya yaşamak mı daha hayırlı, yoksa insanların yasalarıyla bir hayat yaşamak mı?

Halbuki o insanlara Allah hidâyet edip yol göstermeseydi, onlara görme ve işitme özelliği vermeseydi, Allah onlara akıl, güç, kuvvet vermeseydi ne yapabileceklerdi onlar? Nasıl yol bulabileceklerdi? Bu âcizlerin yollarına, onların çözüm önerilerine sahip çıkmanız, onların istedikleri gibi bir hayat yaşamaya çalışmanız ne kadar da yanlış bir şey değil mi? Ne oluyor size? Nasıl da böyle akılsızca hüküm veriyorsunuz? Bizim işlerimize Allah karışmaz, bizim hayatımıza karışacak başka tanrılarımız var, bu tanrılarımız bizim hayatımızın problemlerini Allah'tan daha iyi bilir, ya da kendi hayatımızı biz kendimiz düzenleriz derken hiç yakışıyor mu size? Akıllı bir insanın söyleyebileceği şey midir bu?

Halbuki sizin bunu diyebildiğiniz dillerinizi Allah vermedi mi ? Aklınızı, fikrinizi, bilginizi, basîretinizi, gözünüzü, kulağınızı, rızkınızı, hayatınızı Allah vermedi mi? Nasıl diyebiliyorsunuz bunu Allah'a? Nasıl diyebiliyorsunuz Allah bizim hayatımıza karışamaz, o orta çağda kaldı, o eskilerin masalıdır diye? Gücünü, kuvvetini, attığın adımlarını bile kendisine borçlu olduğun Rabbine karşı nasıl diyebiliyorsun bunu? İsyan ederken bile bu imkânı kendisinden aldığın Allah'ı nasıl diskalifiye edebiliyorsun hayatında? Peki nasıl olacak? Hem bizim ha-yatımıza karışamaz Allah diyorsun, Allah'la çatışmaya giriyorsun hem de bir türlü çıkış yolu da bulamıyorsun. Bocalayıp duruyorsun. Ne kendini, ne aileni ne de insanları mutlu edemedin.

Yok yok, boşuna uğraşmayın. Yol Allah'ın yoludur, hidâyet Allah'ın hidâyetidir ve insanların Allah'tan başka dostları, velîleri, yol göstericileri de yoktur. İnsanların ellerinden tutacak, kendilerine yardım edecek, isteklerini yerine getirecek, problemlerini çözümleyecek, başları daraldığı zaman korktuklarından onları kurtaracak, onlar adına aldığı kanunlar yasalar ve kararlarla onları sahil-i selâmete çıkaracak, dünyada da ukbada da onları mutlu ve mesud edecek, dünyada da ukbada da onların işlerini kolaylaştırıp yollarını açacak hiç bir velîleri de yoktur onların. Ve işte böyleleri apaçık bir sapıklık içindedirler.

Evet işte böyle Allah'ı velî kabul etmeyen, Allah'ın velâyeti ve koruması altına girmeyen, Allah'ın hidâyetine tâbi olmayan, Allah'ın kendileri adına aldığı kulluk maddeleriyle ilgilenmeyen, kitap ve peygamberle diyalog kurmayan kendisine şeytanları, tâğutları, kâfirleri, nefsini, hevâ ve heveslerini velî edinen, onların istediği biçimde bir hayat yaşayan, onların hayat programlarını uygulamaya çalışan bir adam elbette çok açık bir sapıklık içinde kıvranan kişidir. Böyle bir adamın tüm hayatı bozuktur. Allah'tan ve Allah'ın kitabından ve elçisinin hayat programından habersiz yaşayan bir adamın tüm hayatı bâtıllarla doludur. Aile hayatı bozuktur, ticari hayatı bozuktur, sosyal hayatı bozuktur, ekonomik hayatı bozuktur, insanlarla ilişkileri, çevresiyle münâsebetleri bozuktur hâsılı tüm hayatı bozuk ve bâtıllarla doludur bu adamın.

Bunlar dalâlette kalmış, çölün ortasında yolsuz, yordamsız kal-mış yollarını şaşırmış ve ne yapacaklarını bilemeyecek bir vaziyette bocalayan çırpınan insanlardır. Binlerce yol vardır karşılarında ama bu yollardan hangisinin kendilerini sahil-i selâmete çıkaracağını bilememektedirler. Binlerce alternatif vardır hayatlarında ama hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu bilememektedirler. Bir yasa yaparlar, onunla problemlerini çözeceklerini zannederler, ama üç gün geçmeden değiştirmek zorunda kalırlar.

Yaptıkları yasalar üç gün bile gitmiyor. Yaptıklarının hiç birisi sadırlarına şifa olmuyor. Yaptıklarının hiç birisi problemlerini çözmesi ve hayatlarına huzur getirmesi şöyle dursun her yaptıkları yasa başka huzursuzluklara, başka sıkıntılara dâvetiye çıkarıyor. Sıkıntılara giriftar olunca da yalvarıp yakarmaya başlıyorlar.

36. "Onların çoğu zanna uyarlar; gerçekte ise zan, hakikat karşısında bir şey ifade etmez. Allah, yaptıklarını şüphesiz bilir."

Evet bu insanların pek çoğu zanna tâbi oluyorlar ilme değil. Allah'tan gelen ilme, Allah'tan gelen vahye tâbi olmuyorlar da zanna tâbi oluyorlar. İlim Allah'tan gelendir, zan ise onun dışındakilerdir. Sû-renin önceki âyetlerinde anlattı Rabbimiz onu. Hak Allah'tan gelendir ve hakka mutabakat etmeyen her şey sapıklıktır. Bu insanlar Allah bilgisini, peygamber bilgisini bırakıyorlar da zanna tâbi oluyorlar. Vahyi bırakıyorlar da kendi hevâ ve heveslerine tâbi oluyorlar. Kendilerini yaratan Rab'lerinin kendilerine gönderdiği hayat programını bırak-mıyorlar da kendi kendilerine oluşturdukları, kendi hevâ ve heveslerinin mahsulü olan tarihlerini, sosyolojilerini, psikolojilerini, felsefelerini, hukuklarını, sosyal ve siyasal bilimlerini vahyin yerine koymaya çalışıyorlar. Artık bu çağda bilim her şeyi halletmektedir, her problemi çözebilmektedir, onun için bilimin dışında ne Allah bilgisine, ne peygamber bilgisine ihtiyacımız kalmamıştır diyerek insan hayatından vahiy bilgisini dışlamaya çalışıyorlar.

Evet bilginin, hidâyetin tek kaynağı Allah'ın vahyidir. Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetidir.

37. "Bu Kur'an, Allah'tandır, başkası tarafından uydurulmuş değildir. Ancak kendisinden öncekini doğrular ve O Kitabı açıklar. Âlemlerin Rabbinden geldiğinde şüphe yoktur."

Kur'an asla Allah'tan başkaları tarafından uydurulmuş, Allah-tan başkaları tarafından ortaya atılmış bir kitap değildir. Kur'an'ı bir insan oluşturmamıştır, bir insan sözü değildir bu kitap. Peygamber sözü değildir bu kitap. İnsanların toplanıp kafa yorarak ya da cinleri, melekleri yardımlarına çağırarak meydana getirdikleri bir kitap değildir bu. Allah berisinde, Allah dûnunda birilerinin uydurduğu bir kitap değildir bu. Bu kitap Allah'tandır, Allah sözüdür.

Lâkin bu kitap önündekileri tasdik edici bir kitaptır. Yâni bu kitap türedi, yeni çıkma bir kitap değil, kendinden öncekileri tasdik edici bir kitaptır. Kendisinden önceki Tevrat'ı, İncil'i, Zebur'u ve sahi-feleri tasdik edici bir kitaptır bu. Çünkü bu kitap onları gönderen Allah tarafından gönderilmiştir. Tevrat'ın, İncil'in, Zebur'un geldiği kaynaktan gelmedir bu kitap.

Bir de bu kitabın tasdik özelliğini şöyle anlamaya çalışıyoruz: Bu kitap tasdik makamındır. Tüm amel ve kavillerde kitap, mizandır, tasdik makamıdır. Kendisine arz edilen şeylerin doğruluğunu bâtıllığını tasdik etme makamındadır Kur'an. Bu iyi ameldir, bu kötü ameldir diye, bu sâlihtir bu gayri sâlihtir diye, bu Allah'ın rızasına uygun ameldir, bu Allah'ın razı olduğu eylemdir diye, bu Allah'ın istediği hayat tarzıdır, bu Allah'ın istediği sistemdir diye, Allah'ın emrettiği eğitim sistemi budur diye, Allah'ın razı olduğu kıyafet budur diye, Allah'ın istediği kazanma-harcama budur diye önüne tasdik için sunulan şeyi tasdik etmek veya reddetmek makamındadır Kur'an. Kur'an hayatın mizanıdır. Kur'an'ın böyle bir dinamizmi var. Tüm amellerin, tüm eylemlerin ve her şeyin ölçüsüdür Kuran.

Yâni arz edersiniz kitaba şöyle bir düğün modeli, şöyle bir kazanç modeli, şöyle bir terbiye modeli, böyle bir çocuk eğitimi modeli, böyle bir namaz modeli, şöyle bir zikir modeli veya şöyle bir tapınma modeli veya böyle bir ulviyet, kutsiyet modeli, böyle bir takva modeli... Bunu Kur'an'a arz edersiniz, Ey Kur'an! Ey yüce Kur'an! Biz düşündük taşındık bunu münasip gördük! Biz bunu Tevrat'tan aldık! Biz bunu İncil'den bulduk! Allah demişti bunu, Musâ demişti, Îsâ demişti bunu! Filanların falanların hatırı içindi! Bakar eğer tasdik ederse, tamamdır, doğrudur, münasiptir derse tamam o doğrudur. Yok tasdik etmezse işi bitmiştir. Kitabın doğru demediği, kitabın okeylemediği hiç bir amel,

hiç bir düşünce, hiç bir eylem Allah katında makbul değildir. İşte buradaki tasdikten kastı bir de böyle anlıyoruz.

Üstelik bir de ***tafsîl el kitaptır***. Kitabın ayrıntıları, tüm kitapların tafsilatı bu kitaptadır. Kıyâmete kadar tüm insanlığın ihtiyaçlarına cevap verecek bir özelliktedir bu kitap. Kıyâmete kadar insanlığın tüm ihtiyaçlarını karşılayacak, tüm problemlerini çözecek her şeyi tafsilatıyla açıklayan, ortaya koyan bir kitaptır bu.

Ve de kendisinde şüphe olmayan bir kitaptır. Bu kitap Âlemlerin Rabbi olan Allah'tandır ve Allah'tan gelişi konusunda zerre kadar şüphe olmayan bir kitaptır. Evet bu kitap bilginin kaynağı olan, bilgisi tam olan Âlemlerin Rabbinden gelme bir kitap olarak kendisinde asla şüpheli bir şey olmayandır. Şüphesiz bu Allah'tan gelen bir kitaptır ve Allah'tan gelişi konusunda her hangi bir şüphe yoktur. Bir de bu kitapta şüpheli bir şey yoktur anlamınadır. Bu kitap her türlü şekten, şüpheden ârî ve her töhmetten müberradır. Hak oluşu, Allah'tan gelişi bunun kadar kesinlikle bilinen, bunun kadar sırat-ı müstakîmi, doğru yolu gösteren başka bir kitap yoktur.

Münzili hak, muhbiri sadık ve gayesi mahza hayır olan, insanlığı saadet ve selâmete ulaştırmak için gelen bu kitapta şüpheye imkân verecek bir cehalet, bir gaflet düşünmek mümkün değildir. Böyle bir kitaptan ancak cehli mürekkebe boyanmış, kalpleri kilitlenmiş olan muannit kâfirler ve her şeyden şüphe eden, ruhlarını şüphe bulutları kaplamış, basiretleri sönmüş kimseler olabilir. Başka türlü bu kitaptan şüphe etmek mümkün değildir.

38. "Ey Muhammed! Senin için, "Onu uydurdun mu?" diyorlar. De ki: "Onun sûrelerine benzer bir sûre meydana getirin, iddianızda samimi iseniz, Allah'tan başka çağırabileceklerinizi de çağırın."

İnsanlar onu peygamber uydurdu mu diyorlar? Hayır hayır! Bu kitabı peygamber uydurmadı. Hiç kimse uydurmadı bu kitabı. Veya birileri uydurdu da peygambere empoze de etmedi. Eğer Allah'tan gelen bu kitabı peygamber uydurdu, yahut başkaları uydurdu da pey-gambere öğretti filan diyerek, bir kısım sahte ve asılsız mesnetlerle kitabı reddetmeye kalkışıyorsanız, o zaman onlara de ki peygamberim:

Haydi bu kitabın sûresinin bir benzerini, bir mislini getirin bakalım. Hattâ Allah berisinde, Allah'tan başka ne kadar yardımcılarınız varsa onları da çağırın yardımınıza, eğer sadıklarsanız. Eğer iddianızı eyleme dönüştürüp ispat edebilecekseniz haydi buyurun.

Kur'an'ın değişik yerlerinde Rabbimizin tüm insanlığı bu kitabın bir benzerini meydana getirmeye dâvet ettiğini görüyoruz. Eğer ciddiyseniz, Allah'ın berisinde, Allah'tan başka ne kadar şahidiniz, ne kadar şühedanız, ne kadar yardımcınız varsa, yâni inandığı dâvâya canını verecek kadar bağlı ne

kadar şehidiniz, şahidiniz varsa onların hepsini de toplayın! Allah'tan başka güvendiğiniz ne kadar yardımcınız, ne kadar putlarınız ne kadar edipleriniz, şairleriniz, bilginleriniz, filozoflarınız, müdürleriniz, genel müdürleriniz varsa veya size baş olacak, ayak olabilecek ne kadar yardımcınız yardakçınız varsa hepsini çağırın da haydi örnek bir sûre getirin bakalım. Eğer bu kitabın Allah sözü oluşunu reddediyor ve bu bir şair sözüdür, bir kâhin sözüdür, bir insan sözüdür diyorsanız.

Veya bu kitabı Peygamber uyduruyor diyorsanız, bir insanın kendi başına kendiliğinden yapabildiği bir şeyi diğer insanlardan, mil-yarlarca insanlar içinden herhalde bunu yapabilen bir insan daha çı-kacaktır elbette. Öyleyse haydi bakalım birilerini çağırın da bunun bir benzerini getirin bakalım.

Aslında inkâr edecekler de hainler, ama böyle inkârlarına bir haklılık kazandırabilmek için bu bir şair sözü, bir insan sözü olduğu için inkâr ediyoruz diyorlar. Halbuki daha önce ve o anda çevrelerinde yığınlarla şair, yığınlarla kâhin ve sihirbaz görüyorlardı. Şimdiye kadar acaba hangi şair, hangi kâhin, hangi sihirbaz bu kitabın söylediklerini söyleyebilmişti? Hangi sihirbaz bu kitabın meydana getirdiği tesiri meydana getirmişti? Hangi insan bunun bir benzerini söyleyebilmişti? Hangi sihirbazın sihri gönüllerde bu kadar yer etmişti? Hangi sihirbaz toplumda böylesine bir inkılabı gerçekleştirebilmişti? Aslında onlar da biliyorlar ki bu bir sihir değil ama reddedişlerini haklı çıkarabilmek için öyle diyorlardı.

Rabbimiz o gün, bugün ve kıyâmete kadar tüm insanlığa meydan okuyor. Ey yirminci asrın kâfirleri! Dünküler bir şey yapamadılar, buyurun siz yapın bakalım. Eğer şu anda sizler de dünküler gibi bu kitabı bir peygamber uydurmuştur, bir insan uydurmuştur, tamam belki o dönem insanlığı için, o dönemin problemlerini çözen bir kitap olarak iyi bir kitaptır, ama artık bu dönemde bu kitabın yeri yoktur, bu kitap bizim dönemimizin kitabı değildir, bize, bizim arzularımıza, bizim heveslerimize, bizim hayatımıza uygun kitaplar lâzım.

Ve bu kitapları da bizler kendimiz oluşturacağız. Kendi problemlerimizi kendimiz çözeceğiz diyorsanız haydi buyurun tüm insanlığı toplayın, tüm bilginlerinizi, tüm hukukçularınızı, tüm sosyal bilimcilerinizi, tüm siyasal bilimcilerinizi, bilim adamlarınızı, siyasetçilerinizi, din adamlarınızı, hahamlarınızı, papazlarınızı, ediplerinizi, şairlerinizi, proflarınızı, hattâ cinler de dahil toplayıp getirin de bu Kur'an'ın ortaya koyduğu bir hayatı, bu kitabın sağladığı bir yaşamı, bir huzuru, bir sa-adeti, bir geçmişi, bir geleceği siz oluşturun da görelim bakalım. Haydi bu kitabın uygulandığı dönemin huzurunu getirin geriye. Haydi bu kitabın uygulandığı toplumların çözdüğü problemleri çözün bakalım. Haydi kansız, silahsız, barutsuz, göz yaşısız, zulümsüz bir

toplum o-luşturun bakalım. Çözsenize şu kan gölüne dönmüş dünyanızın problemlerini.

39. "Onlar, ilmini kavrayamadıkları ve henüz yorumu da kendilerine bildirilmemiş olan şeyi yalanladılar. Onlardan öncekiler de böylece yalanlamışlardı. Zâlimlerin sonunun nasıl olduğuna bir bak."

Hayır hayır bunlar kendi ilimleriyle kuşatamadıkları, ihata edemedikleri şeyi yalanladılar. Bilmedikleri, tanımadıkları şeyi yalanladılar onlar. Bilmiyorlar, bilemiyorlar, haberleri yok zavallıların. Kur'an'ı tanımıyorlar, peygamberi tanımıyorlar, Allah'ı tanımıyorlar ve cahilliklerinden ötürü bilmedikleri şeyi reddediyorlar. Ne var bu Kur'an'da yahu? Onun gibisini biz de yazabiliriz! Onun gibisini biz de oluşturabiliriz! diyenlerin tamamı Kur'an'ı tanımıyorlar. Gerçi onların bu bilgisizliklerinde bizim de sorumluluğumuz büyüktür. Çünkü onlara Kur'an'ın ne olduğunu anlatamadık, duyuramadık.

Biliyoruz deyip yürürler ama bilmiyorlar kitabı. Kendi hayatlarını, kendi dünyalarını bildiklerinin binde biri kadar Allah'ın kitabını bilmiyorlar. Kendi dünyalarını okuduklarının binde biri kadar Allah'ın kitabını okumuyorlar. Müslümanlıklarının farkında olmadan yaşayan günümüz müslümanları da, kâfirleri de kitaptan haberdar olma konusunda aynı durumdadırlar.

Bakıyoruz adam hiç düşünmeden ağzına geleni, ağzına geldiği gibi konuşuyor. Hakka istinat etmeden, kitabı okumadan, kitabı tanımadan ben onu bilirim deyip yürüyor. Kitapla tanışmadıkları halde, kitapla diyalog kurmadıkları halde, hayatı düzenlemek üzere kitabın fonksiyonunu reddettikleri halde bu adamların konuştuklarının tamamı iftiradan başka bir şey değildir. Her hangi bir konuda kitaba dayanmadan, hikmete istinat etmeden söz söyleyen kişi kitabın ifadesiyle effakdir. Her hangi bir konuda kitaba dayanmadan yorum ya-pan, görüş ortaya koyan kişi effakdir. İfk, effak daha çok hayatın söz bölümünde, ifade bölümünde ortaya çıkan bir özelliktir. Resûlü Ek-remin pak zevcesi Ayşe annemize yapılan ifk hadisesini biliyoruz. Hakikatin hilafına söylenen o çok çirkin sözü biliyoruz.

Allah'ın kitabından, Allah'ın sisteminden, Allah'ın düzeninden habersiz yeryüzünde sistem yapmaya, düzen kurmaya çalışan insanların hepsi effakdir. Çünkü onların Allah'ın kitabından haberleri yoktur. Hikmetten mahrum nasipsiz insanlardır bunlar. Sözleri kitaba da-yanmaz. Davranışları vahiyden kaynaklanmaz. Allah hakkında rast gele konuşurlar. Efendim Allah sadece dünyayı yaratmış ve işi bitmiştir. Allah hayata karışmaz, Allah bir şey indirmemiştir, Allah arzularını bize bildirmemiştir, Allah bizi serbest bırakmıştır, Allah da demokrasiden yanadır, Allah da şu bizim yaşadığımız hayattan razıdır.

Eğer Allah istemeseydi biz bu hayatı yaşayamazdık, Allah'ın yeryüzünde yetkili varlıkları vardır, Allah'a direk yaklaşma imkânımız yoktur. Ona yaklaşabilmek ve Onu razı edebilmek için aracılar kullanmak zorundayız vs, vs. Allah hakkında, din hakkında, kitap hakkında, peygamber hakkında, hayat hakkında, ekonomi hakkında, hukuk hakkında, eğitim hakkında, kılık-kıyafet hakkında, miras hakkında, kazanma-harcama hakkında, Allah'la insanlar arasındaki ilişkiler konusunda, insanın insanla, insanın toplumla ve devletle ilişkileri konusunda, insanın kâinatla ilişkileri konusunda hâsılı insanın hayat programı hakkında bilgiye dayanmadan, kitaba sormadan rast gele akıllarına geldiği gibi, akıllarına estiği gibi konuşurlar. Tüm bu konularda Allah ne diyor? Peygamber ne diyor? Kitap nasıl bir yol tarif ediyor? Onları hiç mi hiç ilgilendirmez.

Eğer bu kitap hakkındaki bilgin sadece müşrik batıda, ya da münâfıkların arasında kâfirliğiyle, müşrikliğiyle müsellem olan, Allah'a, peygambere, kitaba karşı iftira kusan bir takım İslâm düşmanı kimselerin kitaplarına dayanıyor, onların kitaplarından okumuş ve bilgilenmişsen nasıl oluyor da bu halinle ben kitabı biliyorum, ben Kur'an'ı tanıyorum diye iftira edebiliyorsun? Oku baştan sona Allah'ın kitabını, oku peygamberinin hadislerini de ondan sonra konuş ne konuşacaksan. Gece gündüz kendi dünyanı okuyorsun, Allah'ın kitabının cahilisin, buna zaman bulamamışsın, kendi hayatını, kendi dünyanı, kendi zanlarını ortaya koyarak Allah'ın kitabına iftira ediyorsun. Ne var bu kitapta? Bunun gibisini ben de, biz de oluşturabiliriz diyorsun.

Eğer bir yönelsen kitaba, bir eline alsan onu göreceksin ki bu kitap başka kitaplara benzemez. Peygamber başka insanlara ben-zemez. Sen başka değil bilmediğin şeyi reddediyorsun. Bilerek düşman olanlar, bilerek, tanıyarak reddedenler hiç olmazsa bilerek cehenneme gidiyorlar ama bilmeden, körü körüne, ya da göz göre göre bu cehenneme gidişi bir türlü anlayamıyorum. On para kazanacağım diye on gün düşünüyor adamlar, on kişiden akıl soruyorlar, on dükkan geziyorlar, ama Allah yoluyla şeytan yolunu ayırt edecek, cennet ve cehennem arasında bir tercih yapacak, Allah'a göre, Allah'ın kitabına göre, ya da insanların istediklerine göre bir hayat yaşayacak, bu konuda hiç durup düşünmüyor. Fark etmez nasıl olursa olsun diyor. Fark etmez nereye gidersem gideyim benim için önemli değil diyor. Gerçekten müslümanım diyen birisi için çok hayret edilecek bir durumdur bu.

Zaten henüz onlara onun tevili de gelmedi. Kur'an'ın haberlerinin yorumu henüz onlara gelmedi. Kur'an'ın haberlerinin pek çoğu henüz dünyada gerçekleşmedi. Kur'an'ın verdiği haberlerin pek çoğunun gerçekleşip gün yüzüne çıkma zamanı henüz gelmedi. Daha sonra ortaya çıkacak kimi gerçekler, ama adam bunları beklemeden bu iş olmaz, bunlar olmaz, bunlar gerçekleşmez, bunlar ütopik şeyler diyerek reddediveriyor. Allah diyor ki:

İşte böyle. Bundan öncekiler de tıpkı böyle demişlerdi, böyle yalanlamışlardı. Zaten başka değil bu iş böyle olacaktı. İnkâr etmek isteyen, reddetmek isteyen, yalan saymak, yok farz etmek isteyen, Allah'a kulluktan kurtulup, kendi kendisini putlaştırıp hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamak isteyen herkes kendisine bir çıkış yolu buluyor ve kendisinden kulluk isteyen, kendi hayatını sorgulayan bu kitabı reddediyor. Benim kendi bilgim, kendi anlayışım, kendi zevkim, kendi yolum bundan daha iyidir diyerek kendi yoluna devam ediyor. Allah korusun bazen bazen bizler de oluyor bu değil mi?

Meselâ bazen kendimizi sorgulayan, kendi fikrimizi, kendi dünyamızı yargılayan âyetlerle karşılaşınca çoğu zaman bu âyetleri okumadan atlamayı düşündüğümüz oluyor mu? Çevremiz tarafından yadırganacak, ailemiz, toplumumuz, idarecilerimiz tarafından tepkiye sebep olacak nice âyetlerin bizden istediklerini es geçmeye çalıştığımız oluyor mu? Bir âyetin bizden istediği yaparsak aman hacılığımız bitecek, hocalığımız bitecek, şeyhliğimiz suya düşecek, şöhretimiz gölgelenecek, alkışlar kesilecek, hediyeler kuruyacak, el öpmeler bitecek, hattâ belki eziyetlerle, soruşturmalarla, karşı karşıya geleceğiz, belki kodes gündeme gelecek diyerek âyetlerin istediklerini göz ardı ettiğimiz olmuyor mu? Allah diyor ki işte bunlardan dolayı öncekiler de yalanlayıp yan çizmişlerdi.

Bir bakıverin bakalım böyle davranan zâlimlerin âkıbetleri nice olmuş? Böyleleri bizim helâkimizden kurtulabilmişler mi bir bakın diyor Rabbimiz. Bu kitaptan kaçsanız da, bunu duymamak için kulaklarınızı tıkasanız da, elbiselerinizle bürünseniz de, işlerinizle, mesleklerinizle, dükkanlarınızla, tezgahlarınızla, evlerinizle kadınlarınızla, doktoralarınızla, diplomalarınızla bürünerek bu kitabın âyetlerinden saklanmaya çalışsanız da, dünyayla, dünyalıklarla sarhoş olup bu kitabın uyarılarını duymamaya çalışsanız da, başka kitaplara yönelip bunu gündemlerinizden düşürmeye çalışsanız da unutmayın ki bu kitap yaşadığınız sürece üzerinizde egemendir. Size hep egemen olan bir Rabbin egemen kitabıdır bu kitap. Sizi nasıl yaratıp bu dünyada hayat verdiyse yakında o hayatlarınızı alacak ve sizi hesaba çekecektir. Nasıl olsa Onun huzuruna dönecek ve Onunla karşı karşıya geleceksiniz. Öyleyse gelin akıllarımızı başlarımıza almanın dışında başka çaremiz yoktur ey müslümanlar.

Yoksa Allah korusun bu kitabın tevilini bekleyenlerden oluruz ki o zaman durumumuz çok kötü olacaktır. Yâni bu kitabın bize haber verdiği ve ısrarla bizi uyardığı sonun, sonucun gelmesini bekleyenlerden olmayalım. Kıyâmetin gelip başımızda patlamasını bekleyip duranlardan olmayalım. Azabın bütün şiddetiyle gelmesini, geberme zamanlarının gelmesini bekleyenlerden olmayalım. Ne zaman anlayacaklar bu insanlar gerçekleri? Ne zaman akıllarını başlarına devşirecekler bu adamlar? Ama unutmasınlar ki onun sonucu geldiği zaman, kıyâmet geldiği zaman ondan önce bu kitapla diyalogu kesenler, bu kitabı unutup hayatlarında gündeme almayanlar, bu kitabın istediği bir hayatı

yaşamayanlar diyecekler ki ey Rabbimiz, elçilerin şüphesiz ki bize hakkı getirmişti. Elçilerin bizi hakla tanıştırmıştı.

Heyhat ki bizler elçilerinin getirdiği mesajla ilgilenmedik. Gururumuz galebe çaldı da senin kitabınla diyalog kurmadık. Senin hayat programınla ilgilenmedik. Kendi hayatımızı kendimiz belirlemeye kalkıştık. Kitabından habersiz bir hayat yaşadık. Şimdi acaba bize bir şefaat edecek var mı ki bizi bu sonuçtan kurtarsın. Bir şâfî var mı ki bize şefaat etsin diyecekler, dövünecekler, pişman olacaklar, af dileyecekler, günâhlarını itiraf edecekler ama onların bu pişmanlıkları kendilerine asla bir fayda sağlamayacak.

40. "Aralarında ona inanan ve inanmayan vardır. Rabbin, bozguncuları daha iyi bilir."

Kimileri bu kitaba iman ediyorlar, kimileri de inanmıyorlar. Allah kullarını bu konuda serbest bırakmıştır. Hiç kimseyi bu konuda zorlamamaktadır. Hür iradeleriyle dilerler iman ederler dilerler küfrederler. Eğer böyle değil de Rabbimiz melekler gibi, cansız cemadat gibi doğuştan insanların boyunlarındaki iplerini elinde yaratsaydı elbette herkes mü'min olmak zorunda olacaklardı. Herkesi kendi iradesiyle baş başa bırakmış, isteyenler kâfirliği seçebileceği gibi dileyenlerde imanı tercih edebilmektedir. Niye bu böyledir? Allah neden böyle istemiştir? Bu konuda hiç kimsenin hesap sorma hakkı yoktur.

Ancak kendi mantığını, kendi hevâ ve heveslerini din kabul etmiş, kendi hayatını, kendi bilgisini putlaştırmış ve kendilerince Allah'ın kitabında hata arayan kâfirler bu konuda Allah'ı sorgulama cehaletinde bulunabilmektedirler. Kendilerince temel kabul ettikleri küfürleri, şirkleri, yamuklukları ile güya Kur'an'ın ve sünnetin, Allah'ın ve Resûlünün hatalarını bulduklarını zanneden bu zavallılar bazen müslüman görünümlü bazen da kâfir kimlikli olarak İslâm'ı sorgulayacaklarını iddia etmektedirler. Müslümanın asla böyle bir derdi olamaz. Müslüman Allah'a teslim olan, seçimini Allah'tan yana kullanan kimsedir. Allah böyle dilemiştir o kadar. Allah hikmeti gereği dünyada biz kullarını imanı da küfrü de tercih edebilecek bir özellikte yaratmıştır ve bu tercihimizin sonucuna katlanacağımızı ortaya koymuştur.

Ve Allah müfsitleri, bozguncuları bilmektedir. Hidâyette olanları da, dalâleti tercih edenleri de Allah bilmektedir. Herkesin neyi tercih ettiğini, herkesin nereye doğru gittiğini en iyi bilen ve tercihine göre herkesi en güzel biçimde değerlendirecek olan da Allah'tır. Herkesin yaşadığı hayata göre nereyi kazandığını, kimin gerçek müslüman, kimin kâfir ve müşrik olduğunu bilen ve yarın bunun kararını verecek olan da Allah'tır. Bu konuda yetki Ona aittir, yargı Ona aittir.

41. “Ey Muhammed! Seni yalanlarlarsa, "Benim yaptığım bana, sizin yaptığınız sizedir; siz benim yaptığımdan sorumlu değilsiniz, ben de sizin yaptığınızdan sorumlu değilim" de.”

Ey peygamberim! Seçimini Allah’tan yana kullanmış, iradeni Allah’a teslim etmiş bir mü’min olarak eğer seni yalanlıyorlarsa, senin dinini, senin yolunu, senin hayat programını, senin tercihini kabul etmiyorlarsa sen onlara de ki benim amellerim benim olsun, sizinkiler de size ait olsun. Benim yaşam biçimim, benim hayat anlayışım, benim amellerim benim olsun, sizin hayat programlarınız da sizin olsun deyiver onlara.

Sizler benim amellerimden, benim yolumdan, benim hayat programımdan teberrî edip uzaklaşıyorsunuz, ben de sizin vebal dolu, hıyanet dolu şirk ve küfür dolu yolunuzdan, amellerinizden teberrî ediyorum. Sizin benimle benim de sizinle bir ilgim yoktur. Ne siz benim gibi sadece Allah’a kul oluyorsunuz ne de ben sizin gibi bir hayat yaşıyorum. Sizin dünyanız ayrı kâfirlerin dünyası tamamen ayrıdır. Kâfirin dünyası, kâfirin ekonomi anlayışı, kâfirin hukuk anlayışı, eğitim anlayışı, siyaseti, mala bakışı, istikbal anlayışı, ahlâkı her şeyi mü’minden farklıdır. Çünkü kâfir kendi keyfini, kendi mantığını kendi hevâ ve heveslerini din kabul etmiş, hayat programı kabul etmiş mü’-minse Allah’ın dinini hayat programı kabul etmiş kimsedir. Onun içindir ki kâfirle mü’min ayrı dünyaların insanıdırlar.

Öyle değil mi? Meselâ bir köyde, bir kentte, bir mahallede kâfir de yaşar mü’min de yaşar ama dünyaları, hayatları farklıdır. Kâfir nefsi adına yaşar, keyfi adına yaşar, toplum adına yaşar, çevre adına yaşar, egemen güçler adına, putlar adına, tâğutlar adına, şeytan adına yaşar; mü’min hayatını sadece Allah adına ve Allah’ın belirlediği yasalar istikâmetinde yaşar. Kâfirin değer yargısı Allah’tan başka her şeydir, ama mü’minin değer yargısı sadece Allah’tan gelenlerdir. Birisi ebedî cehennemde ötekisi de ebedî cennette olarak ayrılacaklardır.

Eğer kâfirler ve müşrikler bizim bu imanımızı, bizim bu dinimizi ve hayat programımızı kabullenmeyecek olurlarsa da onlara şöyle diyeceğiz: Sizin amelleriniz sizin olsun bizimkiler de bizim olsun.

Sizin dininiz, sizin inanışınız, sizin hayat programınız, sizin kulluk anlayışınız sizin olsun bizimki de bizim olsun. Sizin amelleriniz sizin bizim amellerimiz de bizim olsun. Öldüğünüz zaman siz kendi amellerinizle, biz de bizim amellerimizle karşılaşalım. Siz sizinkiler-den sorumlu olun, biz de bizimkilerden. Siz sizin amellerinizin karşılığı olan cehennemden biz de bizim amellerimizin sonucu olan cennetten razı olalım.

Yâni sizler hem Allah’a hem de putlara, hem Allah’a hem de Allah’tan başkalarına kulluk yaparak bir din, bir yol, bir hayat tarzı sergileyebilirsiniz. Yâni yaşadığınız Hayatınızın bazı bölümlerine Allah’ı bazı bölümlerine de başkalarını karıştırabilirsiniz. Hayatınızın bazı bölümlerinde Allah’ı dinleyip, bazı bölümlerinde ise Allah’tan baş-kalarının kanunlarını uygulayarak müşrikçe bir yol tutabilirsiniz. Hem Allah’ı, hem de başkalarını razı etmeye çalışabilirsiniz. Hem Allah’a hem de başkalarına kulluk edebilirsiniz. Ama bize gelince biz asla böyle bir şirk dininden razı olmayız.

Ama bizler taviz vermeden, ihlâsla, katışıksız bir şekilde Allah’a ibadet edicileriz. Biz sadece Allah’ı Rab bilip sadece Onu dinler ve sadece Ona kulluk ederiz. Yâni böyle hem Allah’a kulluk edip, hem de binde bir de olsa başkalarını da dinlemeden yana olmayız, başkalarına da kulluktan yana olmayız. Bin gramlık bir temiz suya bir gramlık da zehir katarak onu içmeden yana olmayız. Biz şirk koşmadan hayatı parçalamadan Allah’a ibadet ederiz. Sizler gibi hayatın bazı bölümlerinde Allah’ı, bazı bölümlerinde de başkalarını memnun etmeden yana olmayız diyeceğiz ve onlardan teberrî edip ayrılacağız.

42. “Aralarında sana kulak veren vardır. Sen, sağırlara üstelik akılları da almazsa, işittirebilir misin?”

Peygamberim o seni ve senin amelini, senin inancını, senin hayat programını reddeden insanlardan seni dinleyenler de var, ama onlar dinlemekle beraber sana inanmaya yanaşmıyorlar. Unutma ki peygamberim sen sağırlara işittirecek değilsin. Akılları almayan, akıl etmeyen, akıllarını kullanmayan bu sağırlara sen mi işittireceksin? Adamlar hem sağırlar, hem de üstelik akıllarını da kullanmıyorlarsa asla seni dinlemeyecekler ve adam olma yoluna girmeyeceklerdir. Ama akıllarını, duyularını kendi kurtuluşları adına kullananlar kazanacaklar, dünyalarını da âhiretlerini de güzelleştireceklerdir. Evet din-leyenler, dinlediklerini düşünüp akıl edenler, görenler, gördüklerini akıl süzgecinden geçirip değerlendirmeye alanlar müslümanlardır, ama körler, görmeyenler, dinlemeyenler, sağırlar ve akıllarını kullanmayanlar da kâfirlerdir.

Evet onlardan kimileri de vardır ki seni dinlerler. Dinlerler ama itaate yanaşma görülmez hayatlarında. Dinlerler ama uygulamaya yanaşmazlar. Çünkü bu adamların kalplerine hakkı duymalarına, hakkı anlamalarına engeller, kılıflar vardır. Kulaklarına da sanki ısıdan izole etme veya elektrikten yalıtma anlamına bir izole, bir tecrit bölgesi yerleştirilmiştir. Kulaklarına kurşun dinlerler ama anlamazlar anlayamazlar. Onlara bir şeyler anlatmak, nasihat etmek sığıra nasihat etmek gibidir. Çünkü bunlar söyleyenin sözünü anlamak için akıllarını, kalplerini, gözlerini, kulaklarını kullanmak istemezler. Kör bir taklitten yanadır adamlar. Denilenin sebebini, hikmetini anlamaya yanaşmaz-lar.

Nitekim bir gün Resûlü Ekremin okuduğu Kur'an'ı dinlemek üzere gelen Ebu Cehil kendisiyle birlikte onu dinleyen Nadir bin Harise: Ey Nadir, Muhammed ne diyor? Onun okuduklarından bir şey an-ladın mı? diye sorar. Resûlü Ekremin okuduğu Kur'an'ı uzun bir süre dinleyen Nadir derki: Kâbe'yi inşa edene yemin ederim ki ne diyor bilmem, görüyorum ki o sadece dilini oynatıyor, ama ne dediğini an-lamıyorum.

Evet anlamıyorlar, anlayamıyorlardı, çünkü onlar Allah'ın kendilerine verdiği zikri geçen organlarını kullanmak istemiyorlardı. Ölümle tüm bu organlar nasıl misyonunu kaybediyorsa, ölen kişi nasıl duymaz duygulanmaz ve anlamaz hale geliyorsa işte aynen onun gibi kabiliyetlerini söndürmüş, duymamayı, anlamamayı tercih etmiş bu insanların bu organlarını Allah iptal edivermiş manevî bir ölümle.

İşte Rabbimiz peygamberine ve onun şahsında bizlere buyuruyor ki ey kullarım: Fıtratları bozulmuş olanlar, yaratılış melekelerini kaybetmiş, duymaz, işitmez, akıl etmez hale gelmiş, doğruya yönelme istidatlarını kaybetmiş bu ölüleri siz diriltecek değilsiniz onları an-cak Allah diriltecektir. Bu duruma gelmiş insanlar için ne peygamberlerin ne de başka birilerinin yapabilecekleri bir şey yoktur. Zira Allah'ın duyurmadığına kimse bir şey duyuramaz. Allah'ın söyletmediğine kimse bir şey söyletemez. Allah'ın göstermediğine kimse bir şey gös-teremez. Allah'ın şaşırttığını kimse yola getiremez.

Bunlar kabirdekiler gibi değillerdir. Bunlar vahye karşı kapılarını pencerelerini kapamış, duymayan duygulanmayan, düşünmeyen, idrak etmeyen hayattayken ölmüş insanlardır. Bunlar ölülerdir ve bunları Allah'tan başka diriltecek de yoktur. Allah bunlarda ya bir dirilme emaresi, bir canlılık belirtisi görürse, dilerse Rabbimiz dünyada diriltecektir bunları. Dilemezse de âhirette huzuruna gelinceye kadar dünyada ölü bırakacak o zaman diriltecektir.

43. "Aralarında sana bakan vardır. Sen körleri, görmezlerken doğru yola eriştirebilir misin?"

Onlardan seni gören, sana bakanlar da vardır. Ya da sana bakar görünenler vardır. Tıpkı az evvel ifade edildiği gibi dinlemedikleri halde dinler görünenler gibi bakar görünenler vardır. Çünkü tamam gözün kendi başına mutlak bir görüşlülüğü vardır diyelim, ama gözün asıl özelliği nedir? Gören göz, gözdür değil mi? Kulağın zarı patladı mı duymaz değil mi? Meselâ adamda ağız var, dil var, diş var, dudak var, yutak var, nefes var, ciğer var, ama adam yine de konu-şamıyorsa onun ağzı ha var ha yok diyecektik ya. İşte böyle görmedikleri halde bakar görünenler var onların içinde.

Ee! Şimdi ey peygamberim sen bu bakar körleri hidâyet edebilir misin? Var mı senin böyle bir gücün, yetkin? Böyle hidâyetten kaçan, hidâyete talip

olmayan kimselere senin asla böyle bir hidâyet yetkin yoktur. Yetkisinin olmadığı biliyordu aslında Rasulullah efendimiz ama bu insanların hidâyetini kendisine dert edindiği için, bunların göz göre göre cehenneme gidişleri karşısında kendisini yiyip bitirecek bir noktaya geldiği için Rabbimiz tekrar tekrar ona, bunu hatırlatıyordu. Dolayısıyla yeryüzünde bu tür insanların da olabileceğini gündeme getirerek peygamberini teselli ediyordu Rabbimiz.

Bizlere de uyarıda bulunuyor Rabbimiz. Bu körlere siz mi göstereceksiniz? Bu sağırlara sizler mi duyuracaksınız? Bunlara siz mi hidayet edeceksiniz? Dikkat ederseniz âyetin ilk bölümünde Rabbi-miz önce sana bakarlar buyurulduktan sonra da onlar aslında görmü-yorlar, kördürler buyuruyor. Bununla bize şunu anlatıyor Rabbimiz: İnsanların böyle sadece beşerî planda bir gözlerinin olması, kulaklarının olması, kalplerinin olması hiç bir anlam ifade etmiyor. Eğer o göz, o kulak, o kalp Allah'ın âyetlerini görüp, duyup, anlayıp Allah'a kulluğa tahsis edilmemişse hiç bir değer ifade etmeyecektir. Varlığıyla yokluğu müsavi olacaktır. İsterse bugünün tıbbının, biyolojisinin verilerine göre en güzel azalar olsalar da bunlar, ama kendi ruhlarının, kendi insanlıklarının, kendi nefislerinin ebedî kurtuluşlarına sebep olacak işlevi gösteremiyorlar, tavır alamıyorlarsa hiç bir değerleri olmayacaktır.

Ama burada bir yanlış anlaşılmaya imkân vermemek için bun-dan sonraki âyetinde Rabbimiz hemen bir açıklamada bulunuyor: Bunlara, bu körlüğü, bu sağırlığı, bu akıl etmezliği, bu anlamazlığı, bu vurdumduymazlığı Allah yazdığı için, Allah takdir buyurduğu için böyle değillerdir. Bakın Rabbimiz buyurur ki:

44. "Allah insanlara hiç zulmetmez, fakat insanlar kendilerine zulmederler."

Bunu insanlar kendileri benimsemişlerdir. İnsanlar kendi hür iradeleriyle, kendileri adına kendileri bunu seçmişlerdir. Bu seçim kendilerine aittir. Çünkü Allah kullarına asla zulmetmez. Lâkin insan-lar kendi kendilerine zulmetmektedirler. Allah asla zâlim değildir. Zâlim olanlar insanlardır. Zulmeden de kendileri, zulmettikleri de kendileridir. Bu insanlar kendilerinin hem zâlimi hem de mazlumudurlar. Çünkü Allah asla zulmen insanlara ceza vermez, haksız yere insanları cehenneme göndermez. Allah insanlara onların hidâyeti anlayıp kabullenebilecek kapasiteler vermedikçe onları hidâyetiyle sorumlu tutarak onlara zulmetmez. Hidâyet yollarını kapatarak onlara zulmet-mez.

Hattâ bunun da ötesinde elçiler ve kitaplar göndererek onlara kendisini ve istediği kulluğu açık, açık anlatmadan, onları elçileri ve kitaplarıyla uyarmadan onların yaptıkları yanlışlarından ötürü cehennemine göndermez. Her bir dönem uyarıcılar göndererek insanları azapla, cehennemle, cennetle uyardıktan sonra yine de uyarılmak istemeyen ve kendileri için ateşi tercih edenler için sizler cehennemi boylayacaksınız tehdidinde bulunmaktadır Rabbimiz.

Ve sonunda bu akılsızlar hâlâ bu tehdidin gereği davranış-larda bulunmuşlarsa, duymamaya, görmemeye, akıl etmemeye ıs-rarlı bir tavır takınmışlarsa; elbette bu insanlar cehennemi boylayacaklardır. Bu konuda hiç kimsenin her hangi bir itiraz hakkı da kalmamaktadır.

45. "Onları toplayacağı kıyâmet günü, sanki gündüz, birbirleriyle sadece tanışacak bir saat kadar kalmış gibidirler. Allah'ın karşısına çıkmayı yalan sayanlar kaybetmişlerdir. Zaten doğru yolda değillerdir."

Onları topladığı bir gün sanki onlar başka değil sadece gündüzün bir saati kadar kalmış gibidirler. Allah onları hesap kitap için huzurunda topladığında sanki onlar dünyada birbirleriyle tanışacak kadar, yâni bir günün bir tek saati kadar kalmış gibi olacaklar. Evet dünyada yıllarca yaşadıklarını zanneden, kabirde yüzyıllarca kaldıklarını zanneden bu insanlar bir de bakacaklar ki eyvah! Her şey bitmiş, her şey hayal olmuş, her şey bir rüya gibi geride kalmış ve sanki dünyada yaşadıkları bir günün bir tek saati kadar dünyada yaşamışlar veya bu kadar kabirde kalmışlar ve işte bu kısacık bir zamanın sonunda şimdi kendilerini Rab'lerinin huzurunda bulmuşlardır.

Kendi aralarında sanki birbirleriyle tanışıp, bilişme dönemi kadar bir zaman dünyada kalmış gibidirler. Böylece bu insanlar dünyada yaşadıkları fânî hayatın oradaki ebedî hayatla farklı olduğunu anlayacaklar. Dünyada yaşadıkları bu fânî hayatın âhiretteki ebedî hayatın yanında çok kısa olduğunu ve gerçek hayatın âhiretteki hayat olduğunu bilecekler. Âhiretteki bu ebedî hayatı kaybetme pahasına dünyanın geçici hayatına değer vermelerinin ne büyük bir hata olduğunu, bâkîyi terk ederek fânîye sarılmalarının, değersizi değerliye tercih edişlerinin ne büyük bir yanılgı olduğunu anlayacaklar.

İşte dünya hayat budur. İşte denî hayat, alçak hayat budur. Onun için bu dünyaya bağlanmaya değmez. Aman benim olsun demeye değmez. Dünyayı kıble edinip onun peşinde bir ömür tüketmeye değmez. Âhiretin ebedî hayatı yanında bir saat bile olmayan dünyaya tapınmaya, dünyayı tatminkâr bulmaya, onunla övünüp, oyalanıp âhireti ikinci plana atmaya değmez. Bu dünya hayatın bir saatlik mutluluğuna karşılık âhiretteki ebedî, ölümsüz bir hayatı unutmak akıl karı değildir.

Öyleyse ey şu anda dünyayı kıble edinmiş, dünyayı hedef bilmiş, dünya boyunlarına bir ğıl gibi geçirilmiş, dünya sevgisi kalplerine içirilmiş, dünyalıklar konusunda çoğalma sevdası gecelerine gündüzlerine musâllat olmuş, ölümsüz zannettikleri dünyaya tapınır hale gelmiş insanlar! Unutmayın ki dünya ölümlüdür. Hem de çok kısa bir zamanda, göz açıp yumacak kadar kısa bir zamanda ölümlüdür. Hiç bitmeyecek zannettiğiniz dünyanın size asla yar olmayacağını unutmayın! Bu hayatınızın, bu gençliğinizin, bu imkânlarınızın, bu gününüzün, bu güneşinizin, bu gecenizin, gündüzünüzün çok kısa bir süre

sonra biteceğini unutmadan yaşamaya bakın. Çok kısa bir süre sonra kaybedeceğin bu dünyaya bağlanmanın anlamı yoktur. Dünyayı cennete çevirmenin, cenneti dünyada aramaya kalkışmanın, cenneti dünyada arama cinnetine kapılarak âhireti satmanın anlamı yoktur.

Hani bir yolcu yoluna devam edip giderken dinlenmek üzere uğradığı bir ağacın altını ne kadar imar ederse, ne kadar restore ederse bizler de dünyayı o kadar imar edelim. Fazlası lüzumsuzluktur. Zira bizler de şu anda öz vatanımıza doğru giderken dinlenmek, amel işleyerek âhiretimizi kazanmak üzere uğradığımız dünyayla ancak bu kadar ilgilenmek zorundayız. Düşünün ki arabanızla bir yere gidiyorsunuz. Arabanız arıza yaptı veya tuvalet ihtiyacınız oldu da bir kenara durdunuz. Orada bir kaç dakika dinlenmek için bir ağaç gölgesi, bir mekân seçtiniz kendinize. Ne yaparsınız orada? Han hamam filan yapmazsınız değil mi orada? Belki en fazla oturacağınız yerin dikenlerini, taşlarını biraz toplayıp şöyle kendinize oturacak bir yer açarsınız hepsi o kadar. Çünkü toru topu beş on dakika dinlenip devam edeceksiniz yolunuza.

Peki dünyada bundan fazla mı kalacaksınız acaba ki öyle beş katlı, geniş salonlu, çift camlı, kalebodurlu, fayanslı, geniş bahçeli evler ne olacak? Niye uğraşıyoruz bunlarla? Niye bu evlerimiz barklarımız, atımız arabamız, dükkanımız tezgahımız, işimiz, aşımız, eşimiz, dostumuz, karımız, kızımız, konservemiz, akvaryumdaki balığımız, kafesteki bülbülümüz bizi dünyaya bağlayıp âhireti unutturacak noktaya geliyor? Niye bu dünya ve dünyalıklar bizi dünyada yerleşik ve yapışkan hale getiriyor? Nemize gerek bizim bahçedeki ağaç? Nemize gerek akvaryum? Ne ilgilendirir bizi saksılar, çiçekler? Nemize gerek eğlenceler? Ne olacak bizi şu üç günlük dünyada gariplikten çıkarıp yerleşik hayatın insanı yapmaya çağıran bu villalar bu köşkler? Nemize gerek bu dünyada ebedî kalma planlarımız? Nemize gerek bu dünyaya kazık çakma sevdalarımız? Ne oluyor? Niye yarın gidici bir garip değiliz de hep buralıyız? Sahi biz dünya için miyiz? Sizler, bizler acaba dünya için mi yaratıldık? Acaba buraya bu dünyaya mı aidiz? İşte anlatıyor ki Rabbimiz öyle değil.

Evet Allah'la mülaki olmayı ummayanlar, Allah'la bir gün karşı karşıya gelmeyi düşünmeden yaşayanlar, bir gün Allah'ın hesabıyla karşılaşacakları şuurunda olmayanlar kaybetmiştir. Allah'la buluşmayı yalanlayanlar, yalan sayanlar, buna inandıklarını dilleriyle kabul etseler de bu imanın amelini gündeme getirmeyenler, hayatlarını bu imana bina etmeyenler, gereği gibi yaşamayanlar kaybettiler. Zaten onlar hiç bir zaman hidâyette değillerdi. Evet ölüm ötesi hayatı yalanlayanlar, yalan sayanlar, yok farz edenler, ölüm ötesi hayatı hesaplarına katmadan yaşayanlar, ölüm ötesi hesabına kitabına elde bir gözüyle bakmayanlar, dünyayı ölümsüz ve âhireti de uzak farz edenler kaybetmişlerdir.

46. “Onlara, söz verdiğimiz azabın bir kısmını ya dünyada sana gösteririz, veya senin ruhunu alırız, nasıl olsa onların dönüşü de Bizedir; (âhirette görürsün). Allah onların yaptıklarına şahittir.”

Ey peygamberim! Biz onlara vaadettiğimiz azabın bir kısmını dünyada sana gösteririz, yahut da biz seni onların arasından çekip alırız. Onların dönüşleri nasıl olsa bize olur. İşte hayat budur. İşte Rabbinin vadi budur. Allah yeryüzünde kendisini kendisinin tanıttığı gibi tanımaya, kendisinin istediği gibi kendisine kulluğa yanaşmayanlara mutlaka azap vaadetmiştir. Allah’ın bu konudaki azabı kesindir. Ama bu hemen olmayabilir. Dünyada acilen olmayabilir. Bunu sen hayatında görebilirsin de görmeyebilirsin de.

Öyleyse ey peygamberim! Sen sabret! Her şeye rağmen, tüm bu karşı gelmelere, tüm bu alay edişlere, tüm bu müstekbirce davranışlara sabret! Aldırış etmeden yoluna devam et! Bıkma! Usanma! Şunu kesinlikle bilesin ki Allah’ın vaadi haktır. Allah seni ve dâvânı mutlaka galip getirecektir. Allah senin düşmanlarını mutlaka mağlup edecektir, bundan en küçük bir endişen olmasın. Sen görevini yap, gerisini düşünme. Şunu kesinlikle unutma ki netice sana ait değildir. Bu dâvâ senin dâvân değil Allah’ın dâvâsıdır ve de bu dâvâ seninle bağımlı değildir. Dünyada, hayatında bu dâvânın galibiyeti veya düş-manlarının kahredilişi düşüncesiyle sen kendini meşgul etme. Senin görevin sadece çalışmak ve Rabbinin istediği biçimde yürümektir.

Ama bilesin ki düşmanlarına vaadettiğimiz azabın bir kısmını sana hayattayken göstereceğiz. Ya da senin hayatına son vereceğiz. Seni kendimize alacağız. Dâvânın ulaştığı yücelikleri̇n bir kısmını veya düşmanlarına yaptıklarımızın bir kısmını göremeyebilirsin. Öyle de olmuş nitekim. Rabbimiz Bedir günü düşmanlarından en büyüklerinin geberişini ona göstererek peygamberinin gözünü aydın etmiş, sonra hayatındayken Mekke’nin fethini ve Arap yarımadasının hemen hemen tamamının fethini göstererek peygamberini sevindirmiştir. Ama bir kısmını göremesen bile ne gam? Onlar sonunda Benim huzuruma gelecekler ve onlara ne yapacağımı sana o zaman göstereceğim buyuruyor Rabbimiz.

Veya senin hayatta kalıp kalmaman onlar için hiç bir şey değiştirmeyecektir. Seni yok etmeyi becerseler de beceremeseler de onlar için bir şey değişmeyecektir. Eğer sen yaşarsan onların sana ve senin mesajına karşı gelmelerinin karşılığı olarak hak ettikleri azabın bizzat hayatta iken onların başlarına geldiğini ve Bizim onlardan nasıl intikam aldığımızı göreceksin. Yok eğer sen bizzat dünya gözüyle bunu görmeden vefat ettirilirsen; bilesin ki bu onların başlarına gelecek olanı asla engellemeyecektir.

Yâni eğer onlardan intikam almadan önce seni vefat ettirirsek bilesin ve üzülmeyesin ki sen görmesen de Biz onlardan intikamımızı alacağız. Öyleyse sen bunu kafana takma! Sen bu konuda hiç endişe etme! Sen yoluna devam et, Bizim buna gücümüz yeter! Sen hiç üzülme! öyle de böyle de olsa onlar kesinlikle Allah'ın azabından kurtulamayacaklardır.

47. "Her ümmetin bir peygamberi vardır. Onlara peygamberleri geldiğinde aralarında adâletle hüküm verilmiş olur. Onların hakları yenmez."

Her bir ümmete, her bir topluma bir elçi gönderdik. Her bir toplum için bir Resul vardır. Bu Allah'ın yeryüzünde genel yasasıdır. Yeryüzünde tüm toplumlar için Allah tarafından bu rahmet kapısı açıl-mıştır. tâbi her bir topluma ayrı ayrı peygamber gönderilmemiş olsa bile peygamberin mesajının bozulmadan kendilerine ulaşan toplumlara da o peygamber gönderilmiş demektir.

Ya da eğer bir toplum içinde bir peygamber yoksa bile o peygamberin mesajından haberdar olan insanlar mevcutsa o topluma o peygamber gönderilmiş demektir. Şu anda tüm dünya insanlığına Rasulullah efendimizin gönderilmiş olduğu gibi. Tarih boyunca tüm dünya insanlığını Rabbimiz vahiy nîmetiyle, peygamberlik nîmetiyle nîmetlendirmiştir. Hiç bir zaman yeryüzünü vahiysiz bırakmamıştır. Dolayısıyla yeryüzünde hiç kimsenin benim dinden, benim vahiyden, benim kitaptan, benim peygamberden haberim yoktu. Benim âhiret-ten haberim yoktu demeye hakkı da, yetkisi de yoktur. Her bir topluma Allah'ın elçileri geliyor ve:

Aralarında adâletle hükmediliyor. Toplum Allah'ın istediği adâletten, her şeyi yerli yerine koymaktan, her şeyi yerli yerinde kullan-maktan, yâni kulluktan haberdar ediliyor. Allah'ın gönderdiği elçisi o toplumlara Allah'ı, hakkı, adâleti, imanı, tevhidi, kulluğu, cini, meleği, hayatı, ölümü, âhireti, hesabı, kitabı net ve açık bir şekilde açıklayıp, uygulayıp, gösterip örnekliyor. Sonra onlardan bu örneklenene uygun bir şekilde yaşayanlara, ya da aksini yapanlara Allah yaptıklarının sonucunu âdil bir şekilde verir de onlar asla en küçük bir zulme maruz kalmazlar. Ama buna rağmen kimileri de dediler ki:

48. "Bu iddiada samimi iseniz, bu azabın gerçekleşmesi ne zamandır? Söyle" derler"

Eğer doğrularsanız, eğer sadıklarsanız, eğer bu iddialarınızı eyleme geçirip ispat edebilecek kimselerseniz ne zaman bu vaad? Ne zaman bu tehdit? Ne zaman kıyâmet? Ne zaman tekrar diriliş? Ne zaman mahşer? Ne zaman hesap-kitap? Ne zaman cennet-ce-hennem? diyerek Allah'ın az evvel anlattığı vadini yargılamaya, sorgulamaya ve aynı zamanda bu konuda Allah'ın sözcüsü konumundaki elçisini alaya almaya, peygambere tepeden bakmaya

çalışıyorlardı. Söylesene ey peygamber, şu senin bizi kendisiyle uyardığın Allah'ın vadi ne zaman? Bizi onunla uyarmandan sonra tam bir yıl geçti ama hâlâ o sözünü ettiğin vaatten ses yok. İki yıl geçti, beş yıl geçti, on yıl geçti hâlâ bir eser yok. Haydi yirmi yıl sonra diyelim. Haydi Nuh (a.s)'a göre 200 yıl, 500 yıl, 1000 yıl sonra bu gerçekleşecek diyelim. Hani onun toplumunu uyarmasından bu yana nice binler yıl geçtiği halde ne kıyâmetin koptuğu var ne de bunu reddeden şu müşrik ve kâfir dünyanın bu retlerinden dolayı, bu kafa tutmalarından ötürü ne helâk olmaları söz konusu, ne de bu vadin sahibi tarafından bir dünya cezasıyla cezalandırılmaları söz konusu.

Durum böyle olunca da Rasulullah efendimiz dönemindeki kâfir ve müşrik dünya şımardıkça şımarıyor ve Allah'ın Resûlüne di-yorlar ki; haydi ey peygamber göster ne göstereceksen bakalım. Getir bize ne getireceksen de görelim. Şu sözünü ettiğin kıyâmet, diriliş, hesap-kitap ne zamansa söyle de bilelim diyorlardı. Günümüz kâfirleri de aynı şeyleri söylüyorlar. Sen onlara şöyle söyle peygamberim:

49. "De ki: "Allah'ın dilemesi dışında ben kendime bir fayda ve zarar verecek durumda değilim. Her ümmet için bir süre vardır; süreleri sona erince bir saat bile geciktirilmezler ve öne de alınmazlar"

De ki sizler yanlış kapı çaldınız. Sizler cahillik edip Allah'a sormanız gereken, Allah'tan istemeniz gereken bir şeyi benden istemeye kalkıştınız. Hayrola, sizler beni Allah'la karıştırıyorsunuz galiba. Halbuki sizin gibi bir insan olan ben, tıpkı sizler gibi Rabbimin bir kulu olan ben kendim için, kendi nefsim için dahi bir fayda ve zarara mâlik değilim. Yâni kendime her hangi bir fayda sağlamaya, ya da kendimi bir zarardan korumaya veya kendime bir zarar vermeye muktedir değilim, ancak Allah'ın dilemesi müstesna. Ancak Rabbimin dilediği kadarına benim gücüm yeter. Onun ötesinde benim hiç bir gücüm kudretim, hiç bir tasarruf yetkim yoktur. Ben tıpkı sizler gibi Rabbimin kaderine, Rabbimin fayda ve zararına mahkumum. Rabbim fayda ya da zarar adına benim hakkımda ne dilerse, ne takdir buyurursa ben onun mahkumuyum. Çünkü hayat ve ölüm Onun elinde, fayda ve zarar Onun elindedir.

Her ümmetin, her toplumun Allah tarafından takdir edilmiş bir eceli vardır. Her toplum için yeryüzünde tanınmış bir süre vardır. Dünyada Rabbim tarafından tayin buyurulan süreleri sona erince hiç bir toplum bir saat bile geciktirilmediği gibi, öne de alınmazlar. Öy-leyse ey peygamberle alay etmeye çalışanlar elbette sizin de eceliniz geldiği zaman, sizin için de Rabbinizin takdir buyurduğu zaman dolduğu zaman sizleri de helâk edecek olan Allah'tır. Dünyanın da eceli geldiği zaman, kâinatın da eceli geldiği zaman onların kıyâmetlerini koparacak olan yine Allah'tır. Eceli gelen dünya, eceli gelen toplum, eceli gelen aile, eceli gelen fert, eceli gelen güç kuvvet hepsi ne bir saat tehir edilir, ne de bir saat ileri alınır.

Bu yasayı koyan Allah'tır. Bu yasayı belirleyen Allah'tır. Ve bu konuda hiç kimsenin ne herhangi bir müdahalesi ne de en ufak bir yetkisi yoktur. Yeryüzünde toplumların var oluş ve yok oluşları da, devletlerin, milletlerin kuruluş ve yıkılışları da, yükseliş ve çöküşleri de ailelerin fertlerin çıkışları, doğumları, yükselişleri ve ölümleri yasası da Allah'ın elindedir. Hayat Onun elinde, ölüm Onun elindedir, takdir Ona bağlıdır. Hiç bir fert, hiç bir aile, hiç bir toplum, hiç bir devlet, hiç bir kurum, hiç bir müessese, hiç bir canlı kendi varlığını koruma ve sürdürme yetkisine sahip değildir.

50. "De ki: "Allah'ın azabı size gece veya gündüz gelirse, ne yaparsınız? Suçlular niye bunda acele ediyorlar? "

Söyleyin bakalım, ne diyorsunuz? Fikriniz ne bu konuda? Allah'ın azabı gece veya gündüz, gece haberiniz yokken ya da güpegündüz, gözlerinizin önünde size geldiğinde mücrimler ne yapabilecekler? Neye güçleri yetebilecek bunların? Hâlâ mücrimler bundan neyi acele istiyorlar? Kendilerine böyle Allah'tan bir azap gelse ne yapabilecekler bu günâhkârlar da buna acele edip duruyorlar. Nelerine güveniyorlar da bu azabın gelmesini acele isteyip duruyorlar bu adamlar? Hani kendilerinden öncekiler kendilerine gelen Allah'ın azabından kendilerini kurtarabilmişler mi? Gece veya gündüz Allah'tan kendilerine gelenlerden kendisini kurtarabilmiş bir tek insan var mı? Değilse neyine güveniyor bu adamlar?

51. "Vuku bulduktan sonra mı O'na inanacaksınız? Yoksa hemen şimdi mi? Elbette, siz onu acele istiyor-dunuz" denir."

Evet evet yoksa bu iş vuku bulduktan sonra mı iman edeceksiniz sizler? Acele Allah'ın azabının gelmesini mi bekliyorsunuz? Allah'ın azabı başınıza geldiği zaman mı akıllarınızı başlarınıza alacaksınız? Azabı görünce mi imana yöneleceksiniz? Eğer öyleyse geçmiş olsun. Eğer azapla burun buruna kalınca gerçeği anlayıp imana yönelecekseniz, anlamaz olun. Çünkü ne kıymeti var böyle bir imanın? Halbuki daha önce azabın gelmesini bekliyordunuz.

Anlıyoruz ki bu insanlar kendilerince azabın gelmesini isteyip beklerlerken öyle bilerek de beklemiyorlar. Nasıl olsa böyle bir azap gelmez, gelmeyecek diyerek bir bekleyişleri var. Yıllardır küfür içinde, şirk içinde bir hayat yaşayarak, Allah'a ve elçilerine kafa tuttukları halde kendilerine dokunulmadığına göre, helâk olmadıklarına göre, istedikleri suçları işlemeye devam ettikleri ve kendilerine azap gelmediğine göre; bundan sonra da kesinlikle azabın gelmesi mümkün değildir diyerek böyle bir emniyet duygusuna kapılıyorlar ama böyle hiç beklemedikleri, ummadıkları bir anda azapla karşı karşıya gelince de şaşırıp kalıyorlar.

52. "Haksızlık edenlere de: "Sonsuz azabı tadın, ancak yaptığınıza karşılık ceza çekiyorsunuz" denir."

Sonra o zâlimlere denilir ki haydi ebedîlik azabını tadın bakalım. Güya Allah'tan, Allah'ın hayat programından, Allah'ın âyetlerinden habersiz zevk içinde bir hayat yaşıyordunuz. Yaşadığınız bu ha-yatın sonunda başınıza hiç bir şeyin gelmeyeceğine inanıyor, kendinizi güvende hissediyordunuz. Uyaranların uyarılarına aldırış etmi-yordunuz. Gelsin bakalım, gelsin de ne gelecekse görelim diyordu-nuz. Hattâ hani nerede kaldı o gelecek olan? Niye geç kaldı? diye Al-lah'ın elçilerini alaya alıyordunuz. Azabın acele gelmesini istiyordu-nuz. Allah'ın elçilerinin ısrarla sizin o beklediğiniz şey benim elimde değildir, ben bir beşer olarak ne size ne de kendime bir fayda ve za-rar sağlama gücüne sahip değilim. Rabbime ve Rabbimden getirdiğim bu mesaja iman etmeyenleri ben azaba uğratacağım demedim. Ben sadece size yaşadığınız bu hayatın karşılığında mutlaka Allah'ın azabının geleceğini söyledim.

Rabbinizden azap bekliyorsanız, azabı celp edecek bir hayata yöneliyorsanız bunu size ben değil Allah gönderecek. Unutmayın ki her toplumun bir eceli, bir son bulma zamanı vardır, Rabbimin takdir buyurduğu o eceliniz geldiği zaman onu ne ben, ne de bir başkası bir saat geri çevirmeye güç yetiremez diyerek benzer durumda olan geçmiş toplumların bir gece istirahat halindeler iken, veya bir sabah işlerinin, dükkanlarının başında işlerinin yoğun olduğu bir ortamda ansızın başlarına gelenleri de gözlerinin önüne serdim.

Tıpkı Firavun örneğinde olduğu gibi Allah'ın azabı, Allah'ın yakalaması başlarına gelinceye kadar imana yönelmediler. Böyle bir imanın kendilerine asla fayda vermeyeceği ısrarla gündeme getirilmesine rağmen yine de iman etmediler. Küfürlerini, şirklerini, Allah ve Resûlüne karşı isyanlarını devam ettirdiler. Eğer şu anda da şu bizim toplum tıpkı onlar gibi Kitaba ve sünnete karşı vurdumduymaz tavırlarını sürdürmeye devam edecek olursa; bir gün mutlaka bunlar da ecellerinin geldiğini, hayatlarının, her şeylerinin bittiğini görüp anlayacaklar.

Ya ölümleriyle ya da ölümlerinden önce Allah'ın bir azabıyla, bir gazabıyla, yahut da kıyâmetle Allah'ın huzurunda bulacaklar kendilerini ve Allah buyuracak ki buyurun hak ettiğiniz azabı tadın ey zâlimler. Sizler şu anda yaptıklarınızın cezasını buluyorsunuz. Buyurun, ben size dünyada imkân verdim, fırsat tanıdım, bu kadar ömür verdim, bu kadar nîmet verdim ama sizler size verilen bu nîmetleri değerlendiremediniz. Tercihlerinizi cehennemden yana kullandınız. Şim-di kazancınız sizindir. Yatırımınız işte karşınızda, buyurun hak ettiğiniz ebedî ateşe. Ben size zulmetmiyorum, ben zâlim değilim, siz kendi kendinizin zâlimlerisiniz.

53. "O gerçek midir?" diye senden sorarlar. De ki: "Evet, Rabbim hakkı için o gerçektir, siz Allah'ı âciz bırakamazsınız."

Sana soruyorlar, senden soruyorlar, bu olacak mı? Bu gerçek mi? Bu kıyâmet, bu yeniden diriliş, bu hesap kitap, bu azap, bu ateş, bu cehennem, bu sonuç gerçekten olacak mı? diye senden soruyorlar. Peygamberim, sen de ki onlara Rabbim hakkı için bunların hepsi gerçektir. Rabbimin haber verdiği şeylerin tamamı mutlaka gerçekleşecektir ve siz böyle bir günde asla Allah'ı âciz bırakacak, Allah'ı atlatacak ve Onun sorgulamasından kurtulacak da değilsiniz.

Allah diyor ki insanlar bu değerlendirmenin hak olup olmadığını sorarlar. Rasulullah efendimiz de buyurur ki bunlar hak olan Allah'tan gelme hak haberlerdir. Biz biliyor ve inanıyoruz ki Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, ölüm hak, diriliş hak, sırat hak, hesap hak, cennet hak, cehennem haktır. Lâkin müslümanlar bu hakları mezarın başında hatırlarlar. Bunların hak olduğunu ölmüş kişiye hatırlatırlar ama hayattakilere pek hatırlatmayı düşünmezler. Aman bu validir, aman bu emniyet amiridir, aman bu askerdir, polistir, aman bu müdürdür, amirdir bir zararı dokunur diye korktukları için bu hakları huzurlarında gündeme getirmekten ve bu haklara riâyet ederek bir hayat yaşamasını onlara duyurmaktan korkan, onları zulüm içinde bir hayata terk eden hoca efendiler bir gün o kimselerin cenaze törenlerine çağrılırlar ve orada bunları o kişilere duyurmaya çalışırlar.

Artık ne o ölmüş kişinin onlara selâm vermesi ne de o talkında bulunan kişinin ona bir şeyler anlatması mümkün değildir. Dünyadayken diyecektin bunu ona da; adam dünyadayken bunların hak olduğunu bilerek yaşayacaktı. Dünyadayken Rabbin Allah olduğunu bilerek yaşayacaktı bu adam. Dünyadayken kıblenin Waşinkton olmadığını Avrupa olmadığını Allah'ın Kâbesi olduğunu söyleyecektin ki adam ona göre bir hayat yaşayacaktı. Geçmiş olsun, adam yapacağını yapmış, hayatını, amellerini tamamlamış, defteri kapanmış sen şimdi anlatıyorsun ona bunu.

Halbuki hoca efendiler şerrinden korktukları, zulmünden ürktükleri bu adamların dünyadayken evlerine gidecekler, dairelerine, makamlarına gidecekler ve uyaracaklardı.

Ey zavallı! Ey kendisinin bir şey olduğunu zanneden zavallı insan! Yarın öldüğün zaman beni çağırıp talkın vermemi isteyeceksin.

Ama ben sana şu gerçeği bugünden telkin edeyim ki yarın benim sana kabrinin başında vereceğim telkinimin hiç bir faydası olmayacak. Sen şu anda müslümanca bir hayatın sahibi olmazsan, müslümanca amellerin sahibi olmazsan dünyanın tüm hocalarını çağırsalar bile hiç bir değer ifade etmeyecek. Gel kendini aldatma da Allah'ın istediği şekilde müslüman ol. Dinle bak sana

şimdi söylüyo-rum ki Allah haktır, Allah Rabb'tır, Allah tek İlâhtır, sadece Onu Rab bilip, sadece Onu İlâh bilip boynundaki kulluk ipinin ucunu sadece Onun eline vermeli ve sadece Onu razı etmeli, sadece Onun çektiği yere gitmelisin. Sadece Kulluğunu Ona yapmalısın.

Onun elçisi Hz. Muhammed (a.s) da hak elçidir, hak örnektir. Sadece Onu örnek alacak, sadece Ona uyacak, Onu örnek bilecek ve Onun gibi bir hayat yaşayacaksın. Allah'ın sana, bana ve tüm insanlığa gönderdiği bu Kur'an haktır. Hayatını bu kitabına göre düzenleyecek, amellerini bu kitaba dayandırarak yaşayacaksın. Bu kitabın onaylamadığı ameller boştur. Bu kitaptan başka hayatta uygulanacak kitap yoktur. Sırat haktır, ölüm haktır, kabir haktır, cennet haktır, cehennem haktır, hesap kitap haktır. Bütün dünya bir gün ölecek ve sen de öleceksin. Bütün insanlar yaşadıkları hayattan hesaba çekilecek, sen de çekileceksin. Gel fırsat eldeyken aklını başına al da yarın kötü bir duruma düşme diye uyarmalıyız insanları.

Evet orada, kabrin başında bunlar hak ama hayatta hak olan başka şeylerin varlığına da inanır insanlar. Dolar hak, mark hak, ev hak, araba hak arsa hak, senet hak, çek hak, kazanmak hak, hak, hak, hak.

54. "Haksızlık etmiş olan her kişi, yeryüzünde olan her şeye sahip olsa, onu azabın fidyesi olarak verirdi. Azabı görünce pişmanlık gösterdiler. Haksızlığa uğratılmadan aralarında adâletle hükmolunmuştur."

Evet ısrarla kâfirler ve müşrikler Rasulullah efendimize ölüm ötesi hayatın, dirilişin, azabın gerçekten olup olmadığını soruyorlardı. Rasulullah efendimiz de ısrarla ve yeminle bu işin hak olduğunu, ger-çek olduğunu haber veriyordu. Bakın işte bu âyette de yaşadıkları küfrün ve şirkin kıyâmette kendilerine nelere mal olacağı, neleri kaybedecekleri gündeme getiriliyor. Zâlim olan, kendisini olmaması gereken yerde tutan, bulunmaması gereken konumda bulunduran, yâni kendisini Allah'a kulluk ortamından çıkararak zulmeden bir kimse tüm dünya onun olsa, sahip olduğu tüm dünyayı kendisini Allah'ın azabından kurtarabilmek için fidye olarak verirdi buyuruyor Rabbimiz.

Evet tüm dünyayı vermek ister. Çünkü Allah'ın dayanılmaz azabını gördükleri zaman onları büyük bir pişmanlık kaplayacaktır. Ama bu azap kendilerine zulmedilerek takdir edilen bir azap değil yaptıklarına karşılık aralarında adâletle hükmedilerek verilmiş bir azaptır. Onlara asla zulmedilmemiştir. Çünkü bu azap yasası Hz. Âdem'den bu yana net ve açık bir

biçimde tüm insanlığa ilân edilip herkes bundan haberdar edilmiştir. Bunu tercih edenler bilerek tercih etmişlerdir.

Evet yarın bu insanlar her şeylerini fedâya hazır olacaklar. Hattâ Kur'an'ın başka yerlerinde tüm dünya kendilerinin olsa, hattâ bir misli daha olsa onu da verecekleri anlatılır. Halbuki hainler dünyada bu dünya için sapmışlardı, dünyalıklar için sapmışlardı. Dünya hayatımız iyi olsun da, dünya bizim olsun da gerisi ne olursa olsun diyerek sapmışlardı. Şimdi Allah'ın azabını görünce adına saptıkları tüm dünyayı fedâ etmeye hazır oluyorlar. Ama işte bu sûreden de anlıyoruz ki ne dünyanın tamamına sahip olmaları, ne iki dünyaya sahip olmaları, ne dünya kadar altına, marka, dolara sahip olmaları onları asla Allah'ın azabından kurtarmayacaktır.

Öyleyse yarın hiç bir işe yaramayacak bu dünyayı kucaklama sevdamız da neyin nesidir? Halbuki bütün dünyanın mülküne sahip olmaya karşılık bir tek âyetin bilincine ulaşıp onunla Allah'a kulluğa yönelmek bizim için çok daha hayırlı olacaktır unutmayalım. Tüm dünya mülküne sahip olmaktansa bir tek insanın hidâyetine vesile olmak bizim için daha hayırlıdır. Cennette kamçı kadar bir yer elde etmek Rasulullah efendimizin beyanıyla tüm dünyadan ve dünyalıklardan daha hayırlıdır unutmayalım.

Öyleyse ey insanlar! Ey müslümanlar! Gelin yarın fedâ edeceğimiz dünyanın ve dünyalıkların peşine bu kadar düşmeyelim. Gelin dünyayı kıble edinmeyelim. Gelin aklımızı, fikrimizi, kafamızı, beynimizi, gecemizi, gündüzümüzü, bugünümüzü, yarınımızı, gözümüzü, kulağımızı ekonomik dünyamız için kullanmaktan vazgeçelim. Gelin zamanımızı, imkânlarımızı, fırsatlarımızı yarın uğrunda her şeyimizi fedâ edeceğimiz cenneti kazanmak ve cehennemden kurtulmak için harcayalım. Ey şu anda dükkanını biraz daha büyütme kavgası verenler, ey ekonomik gücünü geçen seneye oranla iki misline çıkarmanın kavgasını verenler, şu anda aklını, fikrini para hesabı peşinde kullananlar gelin Allah'ın şu uyarılarına kulak verin de yarın bu duruma düşenlerden olmayın.

55. "İyi bilin ki, gökler de ve yerde olanlar Allah'ındır. İyi bilin ki, Allah'ın verdiği söz gerçektir, ama çoğu bunu bilmez."

Unutmayın ki göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır. Dikkat edin Allah'ın vadi haktır. Lâkin insanların pek çoğu bundan gafildirler. Hayat konusunda, ölüm konusunda söz sahibi Allah olduğu gibi gökler ve yer konusunda da söz sahibi Odur. Göklere ve yere egemen olan da Odur. Mülke konu göklerde ve yerde ne varsa hepsi Onundur. Göklerde ve yerde Onun sözü ve hükmü geçer. O demişse ki bir gün sizi öldürecek, diriltecek ve hesaba çekeceğim, tamam doğrudur, çünkü söz Onundur, yetki Onundur. Çünkü:

56. "Dirilten ve öldüren O'dur. O'na döneceksiniz."

Dirilten de Odur öldüren de. Hayatı veren de Odur onu geri alacak olan da. Zaten dönüşünüz Ona aittir. Ona dönecek ve hesabı Ona ödeyeceksiniz.

57. "Ey insanlar! Rabbinizden size bir öğüt ve kalplerde olana bir şifa, inananlara doğruyu gösteren bir rahmet ve merhamet gelmiştir."

Öyleyse ey insanlar! Hitap tüm insan cinsine. Size Rabbiniz-den bir vaaz gelmiştir, bir mev'iza, bir nasihat, bir uyarı gelmiştir.

Ve sadırlarda olan için şifa geldi. Sadırlardaki tüm hastalıklar için Allah'tan bir şifa geldi. Bedenî, kalbî, aklî, ruhî, ailevî, toplumsal ne tür hastalık olursa olsun onların tümüne şifadır, çaredir bu kitap. Toplum olarak ekonominizin bozukluğundan mı şikâyet ediyorsunuz? Hukukunuzun felç olduğunu mu söylüyorsunuz? Toplumunuzun ahlâken sükut ettiğini mi düşünüyorsunuz? Ailevi bir huzursuzluk, bir geçimsizliğinizden mi dem vuruyorsunuz? Ne tür bir hastalığınız, ne tür bir sıkıntınız olursa olsun bu Kur'an tüm hastalıklarınıza şifadır. Yönelin Kur'an'a, okuyun kitabı, uygulayın kitabın âyetlerini mutlak sûrette şifa bulacaksınız. Öyleyse gelin ey insanlar tüm dertlerimizi, tüm hastalıklarımızı Allah'ın şifa kaynağı olarak gönderdiği elimizdeki bu kitabımızla tedavi edelim.

Unutmayalım ki insanlar, aileler, toplumlar, kalpler, sadırlar bu kitapla şifa bulacaktır. Genç, ihtiyar, kadın, erkek, mü'min, kâfir, Yahudi, Hıristiyan fark etmez kim yolunu şaşırmış, kim bir problemle karşı karşıya gelmiş ama çözüm yolu bulamamışsa mutlaka bu kitaba yönelmek zorundadır. Şu anda yeni dünya düzenleri şu veya bu düşüncelerle, şu veya bu tedbirlerle sizleri bu sıkıntılardan kurtaracaklarını iddia etseler de işte görüyoruz hastalıkların, problemlerin çözümü şöyle dursun onları çoğaltmanın ötesinde bir şey yapabildikleri yoktur.

Ve bu kitap mü'minler için hidâyet ve rahmettir. Bu kitap kendisine inanıp onunla yol bulmak isteyenlere doğru yolu gösteren bir kitaptır. İnsanlar bu kitaba dayanıp hareket ederlerse hatalarını en aza indirebileceklerdir. O halde gücünüz yettiği kadar bu kitapla beraber olun. Gücünüz yettiği kadar bu kitapla konuşun. Hüdendir bu kitap. Hidâyet kaynağıdır. Hakkı bâtılı, iyiyi kötüyü, doğruyu yanlışı ayırandır, öğretendir, gösterendir bu kitap. Rabbimiz mahza rahmetinin eseri olarak göndermiştir bunu bize.

Hangi insan ki, hangi toplum ki, hangi aile ki Kur'an'la birlikte problemleri çözmeye çalışır, Kuran'la problemlere yaklaşmayı prensip edinirse, bir konuda Allah ne diyor? Kur'an ne diyor? diyerek Allah'ın kitabına müracaat eder ve çözümü Allah'ın kitabında ararsa, Kur'an'la görmeye, Kur'an'la bakmaya çalışırsa o mutlaka aydınlığa ve hayra ulaşacaktır.

Öyleyse ey müslümanlar! Ekonomiyle ilgili bir derdiniz mi var? Ekonomik hayatınızı aydınlığa, düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Hukukunuzu aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? Eğitiminizi düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Aile hayatınızı, toplum hayatınızı, gecenizi, gündüzünüzü, bugününüzü, yarınınızı, namazınızı, orucunuzu, zikrinizi, fikrinizi dünyanızı, âhiretinizi aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? O halde tüm problemlerinize bu kitabın yol gösterisiyle bakmak zorundasınız. Tüm bu problemleri Kur'an âyetleriyle çözümlemek zorundasınız.

Allah size böyle hüden olan, rahmet olan, şifa olan bir kitap gönderdiği halde kim de körlüğü tercih ederse, kör olmayı, kör kalmayı tercih ederse o da kör olmaya ve kör kalmaya mahkumdur. Allah'ın kitabına gözlerini kapayan, kitapla ilgilenmeyen problemlere kitapla çözüm aramayan toplum kör kalmaya mahkumdur. Karan-lıklar içinde, bunalımlar içinde, hastalıklar, çözümsüzlükler ve çaresizlikler içinde bocalamaya mahkumdur. İşte şu anda Kur'an'dan kaçan ve basîretlerin dışında başka yerlerde çözüm arayan şu bizim toplumun ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette çırpındığını bocaladığını görüyoruz. Kitaplarına dönünceye kadar da bu perişanlıkları devam edecektir.

58. "De ki: "Bunlar, Allah'ın bol nîmeti ve rahme-tiyledir." Buna sevinsinler. O, onların topladıklarından daha hayırlıdır."

Evet işte bunlar Allah'ın biz kullarına fazlı ve rahmeti iledir. Öyleyse işte bununla sevinsinler. İnsanlar kendilerine yönelen Rab-lerinin fazlı ve rahmetiyle sevinsinler, övünsünler, buna sarılsınlar, bununla yol bulsunlar, bununla hastalıklarını tedavi edip, problem-lerini çözüp hidâyetlerini, başarılarını artırsınlar. Bununla dünyada hayatlarını düzlüğe çıkarsınlar, âhirette de Rab'lerinin rıza ve rıdva-nına ulaşmayı bununla bilsinler. Ve hiç bir zaman unutmasınlar ki:

Bu kitap, bu kitaba sahip olmaları, bu kitapla hareket etmeleri, bu kitapla yol bulmaları onların topladıklarının tamamından daha hayırlıdır. Yaptıklarınızın, kurduklarınızın, geliştirdiklerinizin tamamından hayırlıdır bu kitap. Hayra ulaşmak için kurduğunuz tüm vakıflarınızdan, problemlerinizi çözüme ulaştırmak için kurduğunuz tüm müesseselerinizden, paralarınızdan, pullarınızdan, ulaştığınız tüm ekonomik ve siyasal güçlerinizden, evlerinizden, villalarınızdan, mallarınızdan, mülklerinizden, devletinizden, milletinizden her şeyinizden daha hayırlıdır bu Kur'an. Çünkü sizi dünyada tüm çözümsüzlüklerinizden kurtaracak ve sonunda sizleri ölümsüzlük yurduna, cennete ulaştıracak olan yine bu kitaptır.

59. "De ki: "Allah'ın size verdiği rızkın bir kısmını haram, bir kısmını helâl kıldığınızı görmüyor musunuz? De ki: Size Allah mı izin verdi, yoksa Allah'a karşı yalan mı uyduruyordunuz?"

De ki, şu Rabbinizin size indirdiği rızık konusunda ne düşünüyorsunuz? Gördünüz ya Allah size rızık indirdi. Ne oluyor? Sizler kendi kendinize Allah'ın size indirdiği bu rızıkların bir kısmına helâl bir kısmına da haram mı demeye çalışıyorsunuz? Kendi kendinize haram helâl yasaları mı belirlemeye kalkışıyorsunuz? Ne hakkınız var buna? Kimden aldınız bu yetkiyi? Yoksa bu rızıklar sizin mi ki şu haramdır, bu helâldir demeye çalışıyorsunuz? Bu yetkiyi size Allah mı verdi? Yoksa Allah'a karşı yalan mı uyduruyorsunuz?

Rabbimiz burada kendisinin belirlediği haram helâl sınırlarının dışına çıkan, ya da hiç bir yetkileri olmadığı halde kendi kendilerine, kendi hevâ ve heveslerine göre haram helâl sınırları belirlemeye kalkışan insanları sorgulamaktadır.

Yoksa Allah size bu konuda izin verdi de öyle mi helâl haram belirliyorsunuz? Yoksa Allah'a yalan iftira mı ediyorsunuz? Allah size böyle bir yetki mi verdi? Sizin helâl dedikleriniz helâldir, haram bildikleriniz de haramdır diye? Var mı Allah'tan böyle bir belgeniz? Hayır hayır Allah bu konuda kimseye yetki vermemiştir. Haram helâl yasalarını belirleme sadece Allah'a aittir. Allah berisinde şu yiyecekler helâl, bu içecekler haramdır diyenler Allah'a yalan iftira edenlerdir.

Yeryüzünde Allah'ın bu konuda verdiği yetkiye dayanan Ra-sulullah efendimiz hariç hiç bir beşerin, hiç bir makamın, şu haramdır, bu helâldir demeye hakkı yoktur. İster yeme-içme konusunda olsun, ister giyim-kuşam konusunda olsun, isterse hayatın başka alanlarında olsun Allah ve Resûlünden bir bilgi, bir belge olmadıkça hiç kimsenin haram helâl belirleme hakkı yoktur. Tüm hayatta ancak o hayatın sahibin haram dedikleri haramdır, helâl dedikleri de helâldir. Bir dilim ekmeği, bir damla suyu, bir tek elmayı, bir tek üzümü bile yaratmaya gücü yetmeyen insanların bunları haram kılmaya da helâl kılmaya da hakları olamaz.

Lâkin şu anda gerek kâfirlerden gerekse müslümanlardan Allah'ın haramlarını helâl, helâllerini de haramlaştırmaya çalışarak, bu konuda Allah'a iftira ederek yeryüzünde hakları olmadığı halde fesat çıkaranlar, insanların düzenlerini bozmaya çalışanlar dünyanın en büyük müfterileridirler.

Rabbimiz buyurur ki ey Yahudiler! Ey Hıristiyanlar! Ey Kitap ehli olanlar! Ve siz ey Kur'an kitabıyla karşı karşıya gelenler! Haram ve helâl konusunda ne diye Allah'a kafa tutarsınız da kendi kendinize

haram ve helâl belirlemesine kalkarsınız? Ne diye kendi kendinize hüküm çıkarırsınız? Allah bir şeyi haram yada helâl kılarsa ne ala, nerden çıkardınız bu işi? Allah haram kılmamış da siz daha mı iyi bi-liyorsunuz?

Düşünün hayatımıza koyduğumuz haramları. Bugün kendi ha-yatımıza kendi ellerimizle koyduğumuz negatif ve pozitif haramları bir düşünün. Adam diyor ki o elbiseyi giyme! Neden? Yakışmıyor. Yahu İslâm yakıştırıyorsa sana ne bundan? Ya da ben bir daha evlenmem! diyor adam. Neden? Toplumun baskısı var da ondan. Ee Allah'ın baskısı yoksa sana ne? İki evlenenleri Allah kınamıyor ve bu işe haram demiyorsa sana ne bundan?

Veya diyor ki ben böyle bir evde oturamam! Ben bunu misafirime ikram edemem! Ben aileme böyle bir şeyi giydiremem! Neden o? Yâni neden var o yasaklar bizim hayatımızda? Neden var o haramlar, o hürmetler? Kim koydu bu haramları? Kim haram etmiş bütün bunları? Kendi kendimize kendi hayatınıza koyduğumuz haramlardır bunlar.

Ayrıca haramın bir de hürmet anlamını düşünürsek, yâni doku-nulmazlık yüklediğimiz şeyler varsa. Yâni meselâ düğünde şöyle olacak, nişanda böyle olacak, giyimde böyle olacak, sosyal ilişkilerde böyle olacak. Şöyle saygılar, böyle eğilmeler, şöyle törenler, böyle bayramlar diye kutsadığımız şeyler varsa hayatımızda o zaman bu âyeti bir daha anlamaya çalışacağız. Allah tüm bunları haram kılmadığına göre size ne oluyor ey kitap ehli?

Ve size ne oluyor ey müslümanlar? Eğer sizler de kitabınız ve peygamberinizin sünnetiyle tanışmadan önce hayatınıza bir kısım yasaklar koymuşsanız tamam olsun. Ama Kur'an'ı tanıdıktan sonra artık o yasakların ne anlamı kalır? Niye hâlâ o hesap peşindesiniz? Allah yasak demişse yasaktır, dememişse yasak değildir.

60. "Allah'a karşı yalan uyduranlar kıyâmet gününü ne zannederler? Doğrusu Allah'ın insanlara olan nîmeti boldur, fakat çoğu şükretmezler."

Allah'a karşı, Allah demediği halde bu haramdır, bu helâldir diyerek, haramı helâli belirleme yetkisini Allah'tan alarak, Allah'ı hayata karıştırmayarak, Allah'ın hayata egemenliğini reddederek, hayatın programını kendi hevâ ve hevesleriyle düzenlemeye çalışan bu insanların kıyâmet günü hakkındaki bu bozuk düşünceleri de ne oluyor? Kıyâmet gününü ne zannediyor bu insanlar? Nasıl hesap ediyorlar? Hiç düşünmüyorlar mı kıyâmet gününün sorgulamasını? Ne kadar da pervasızlar böyle? Hiç mi korkuları yok kıyâmet gününden? Halbuki Allah'ın insanlara, Allah'ın kullarına nîmetleri ne kadar da

boldur. Fakat insanlardan pek çoğu şükretmemektedir. Allah kullarına sayısız nîmetler vermiş. Bu nîmetler konusunda haram olanları, helâl olanları bildirmiş.

Örnek bir kul göndererek, örnek bir peygamber seçerek onun örnek hayatıyla bu nîmetlerin yasasını belirlemiş. Ama buna rağmen, Allah'ın bunca fazlına, keremine, rahmetine rağmen insanlar yine de Allah'ın istediği hayatı yaşamaya, ya da hayatı Allah'ın belirlediği öl-çüler içinde yaşamaya yanaşmıyorlar, Rab'lerine şükretmiyorlar, nîmetleri o nîmetlerin vericisinin yolunda kullanmıyor, nîmetleri nîmetin sahibinin haram helâl yasalarıyla değerlendirmiyorlar.

Ama şunu asla unutmayalım ki yaşadığımız hayatta bizler sa-dece Allah'a karşı sorumluyuz. Sadece Allah'a hesap vereceğiz. Bizi yaratan, bize yığınlarla nîmetler göndererek şu anda hayatımızı sürdüren, bizi gören gözeten, bizi kontrol eden sadece Allah'tır. Başka hiç kimseye karşı bir sorumluluğumuz yoktur. Hiç kimseye minnet borcumuz yoktur. Ceza ve mükâfat sahibi sadece Allah'tır. Cennet ve cehennemin sahibi sadece Allah'tır. Zannetmeyelim ki bizi cezalandırıp mükâfatlandıracak, bize cennet ve cehennem verecek Allah'tan başka güçler, Allah'tan başka otoriteler, söz sahipleri vardır. Bakın bu hususu Rabbimiz bundan sonraki âyetinde çok hoş anlatır:

61. "Ey Muhammed! Ne iş yaparsan yap ve sizler ona dair Kur'an'dan ne okursanız okuyun; ne yaparsanız yapın; yaptıklarınıza daldığınız anda, mutlaka Biz sizi görürüz. Yerde ve gökte hiç bir zerre Rabbinden gizli değildir. Bundan daha küçüğü veya daha büyüğü şüphesiz apaçık bir Kitaptadır."

Ey peygamberim! Nerede olursan ol, hangi durumda, hangi konumda olursan ol, ne yaparsan yap, Kur'an'dan ne okursan oku, hangi ameli işlersen işle, o konumunda, o yaptığın amellerin içinde bir an bile Bizden gaip değilsin, Bizden saklanma imkânına sahip değilsin. Biz her an sizin üzerinizde şahidiz. Her an Bizim kontrolümüz al-tındasınız. Her zaman ve zeminde Allah huzurundayız. Meselâ yemek yiyorsunuz, veya bir işe daldınız, bir hastalık veya bir sıkıntı yaşıyorsunuz, veya bir savaş ortamındasınız, veya etrafınızdaki Allah kullarına âyet hadis anlatma makamındasınız, veya gördüğünüz bir kötülüğü değiştirme kavgası veriyorsunuz, veya yöneldiniz Yunus okuyor-sunuz, Bakara, Nisâ okuyorsunuz, yâni bir kulluk içinde yahut bir isyan içinde bulunuyorsunuz. Nerede, hangi konumda, hangi işin içinde, hangi durumda bulunursanız bulunun, o işin içinde, o kavganın içinde kendinizi ne kadar kaybederseniz kaybedin bilesiniz ki Allah sizi görmekte ve bilmektedir. Bilesiniz ki hep Allah kontrolündesiniz. Yaptığınız her şeye Allah şahittir. Hiç bir durumunuz Allah'tan gizli değildir.

Göklerde ve yerde zerre miskali, zerre miktarı hiç bir şey Rab-binden gizli kalmaz. Bundan daha büyüğü, daha küçüğü de Allah'a uzak değildir. Her şey apaçık bir kitaptadır. O kitap Allah'ın koruması altındadır. Her şey Allah'ın

bilgisi ve kontrolü altındadır. İyiliğimiz, kö-tülüğümüz, hayrımız, şerrimiz, kaderimiz, geleceğimiz, geçmişimiz, her şeyimiz Onun murâkabesi altındadır. Gözler Onu ihata edemez. Gözler Onu asla kuşatamaz. Ama O tüm gözleri görür, tüm gözleri idrak eder, tüm gözleri ihata eder. Gözlerin hain bakışlarına da güzel bakışlarına da muttalidir Rabbimiz. Hiç bir bakış, hiç bir düşünüş ve hareket Onun ilminin dışında değildir.

O Allah ki tüm gözlerin, tüm gönüllerin, tüm bedenlerin, tüm zihinlerin, tüm beyinlerin, tüm akılların düşüncelerini, taşıdıkları niyetleri ve imanlarını bilmektedir. Rabbimiz herkesin her varlığın iç dünyasına kadar bilen ve haberdar olandır. Varlıkların en ince noktalarına kadar, kalplerinin içine kadar nüfuz eder. Yerin derinliklerine kadar, göğün zirvelerine kadar her yere ve her şeye nüfuz eder. Yâni Allah her şeyden haberdardır. Onun bilgisinin dışında bir yaprak bile düş-mez, bir damla bile inmez.

Evet bu âyetinde Rabbimiz bizden bu imanı, bu murâkabeyi kazanmamızı istemektedir. Sürekli Onun huzurunda, Onun kontrolünde olduğumuz şuuru içinde bir hayat yaşamamızı, yaptıklarımızı ona lâyık yapmamızı, hayatımızı Onun adına yaşamamızı istiyor. Bunu anlayabilen, buna iman eden mü'min tüm ilişkilerinde, tüm ka-rarlarında ve davranışlarında kendisini yaratan, kendisini yaşatan Rabbinin huzurunda ve karşısında olduğunu unutmaz. Bütün kalbiyle bütün varlığıyla bütün benliğiyle, zâhirîyle batınıyla, içiyle dışıyla, zamanıyla, mekânıyla Allah huzurundadır. Hani Allah'ın Resûlü Cibril hadisinde:

"Her ne kadar sen onu görmüyorsan da O seni görüyor ya"

Buyuruyordu. İşte bu duygu insanın ruhunu, bedenini, her şeyini kaplayan bir ürpertidir. Bu şuuru kavrayan bir mü'min her an Rabbinin basîret nazarının mevcudatın her zerresine nüfuz ettiğini iliklerine kadar hissedecek ve hayatına çeki düzen verecektir. Her şeyden haberdar olan, her şeyi gören ve her şeye nüfuz eden gözün sürekli murâkabesi altında bulunmanın korkusu ve hacaleti içinde samimi bir kalple ona yönelecek, hiç bir zaman hiç bir eyleminin O'ndan gizli kalmadığını anlayacak, O'nun göremeyeceği bir harekette bulunmasının mümkün olmadığını kavrayacak, içini dışını temizleyip Ona lâyık hale getirecek, Onun rızasını kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmak için çırpınacaktır.

62. "İyi bilin ki, Allah'ın dostlarına korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir."

Evet dikkat edin, Allah'ın dostları, Allah'ın evliyası için korku yoktur. Onlar için her hangi bir keder, her hangi bir sıkıntı, üzüntü de yoktur diyor Rabbimiz. Onlar için ne cehenneme gitme korkusu ne de cenneti kaybetme

üzüntüsü yoktur. A’râf sûresindeki âyetle bunu anlayacak olursak böyle demek zorunda kalacağız. Orada deniyor ki bakın:

"Girin cennete sizin üzerinize korkuda yoktur mahzun olma da."
(A’râf: 49)

Buna göre kesinlikle cennete gireceklerdir diyoruz. Ama insanlar bunu şöyle anlamamalılar: Efendim dünyada mü'min olunca, Allah’ın dostlarından olunca, Kur’an’la sünnetle tanışınca yine de korkuyoruz, yine de mahzun oluyoruz, neden böyle oluyor öyleyse? Neden tüm korkulardan ve hüzünlerden kurtulmuyoruz filan demesinler. Çünkü dünyada olabilecektir bunlar. Dünyada korku da üzüntü de olacaktır. Üzüntüsüz, gamsız, tasasız, korkusuz bir hayat ancak cennette olabilecektir, bunu unutmayalım hiç bir zaman.

Ya da bunun bir başka mânâsı da, onun için gelecek konusunda korku yoktur, ama geçmişi konusunda da üzüntü yoktur olacaktır. Yâni geçmişte yaptığı şeyler konusunda mağfiret, gelecek için de ecir ve sevap söz konusudur onun için. Evet Allah’ın velîleri için korku ve üzüntü yoktur yarın.

Peki acaba kendileri için korkunun da üzüntünün de kaldırıldığı bu Allah’ın velîleri, Allah’ın dostları kimdir? Ne gibi özellikleri varmış bunların? Buna geçmeden önce velî ile alâkalı çok kısa bir özet yapalım. Velî bir varlık adına ona danışmadan tek taraflı karar veren, karar alan ve aldığı kararlar berikisi için bağlayıcı olan varlıktır. Kuran-ı Kerîmde ilk kademede bizim velîmizin Allah olduğu ve velîmiz olarak Rabbimizin bizi karanlıklardan nûra çıkarmak üzere aldığı kararlarının tümünü uygulamak zorunda olduğumuz anlatılır.

Sonra ikinci kademede mü’minlerin birbirlerinin velîsi olduğu anlatılır. Mü'min mü'minin velîsidir. Yâni mü’minler birbirleri hakkında karar alma, emretme yetkisine sahiptirler. Onların birbirleri hakkında aldıkları kararlar onlar için bağlayıcıdır. Mü’minlerden biri İslâm’dan, Allah’ın kararlarından bildiği 100 konu varsa o konuda karar verir diğerleri onu uygular. Bir diğeri de İslâm’ın bir konusunda bilgisi varsa o da onun hakkında karar alır, bu defa öbürleri de onu uygular. Meselâ ben İslâm’ın on konusunu biliyorsam o on konuda karar vereceğim, sizler o konularda benim aldığım kararlarımı uygulayacaksınız. İçinizden birisi de yirmi konuyu biliyorsa o da yirmi konuda karar alacak bu defa da o yirmi konuda biz onu dinleyecek ve onun bizim adımıza aldığı kararları uygulayacağız.

Sonra üçüncü bir kademede işte bu âyet-i kerîmede olduğu gibi Allah’ın velîlerinden söz edilir. Bunlar da Allah’ın kulları adına al-dığı kararlarını Allah adına Allah kullarına duyuran kimselerdir. Allah dostlarıdır.

Çünkü Allah kulları adına aldığı kararlarını bu mü'min kullarıyla yaptırır, bunlarla duyurur. Çünkü bunlar yeryüzünde Allah'ın velîleridirler. Konuşurlar Allah adına, yaptırırlar Allah adına, emrederler Allah adına, nehy ederler Allah adına, sakındırırlar Allah adına, emrederler Allah'ın emrettiklerini, sakındırırlar Allah'ın sakındırdıklarından, sevdirirler Allah'ın sevdiklerini, tebliğ ederler, duyururlar Allah'ın duyurduklarını, gösterirler, uygulattırırlar Allah'ın uygulayın buyurduklarını. Danışılır kendilerine yol gösterirler, hakkı emrederler. İşte bunlar yeryüzünde Allah adına konuşan, Allah adına emreden, Allah adına nehy eden, Allah'ın emirlerini, arzularını, âyetlerini, talimatlarını duyuran, uygulayan, uygulattıran Allah dostlarıdır. Bunlar bu müslümanlar Allah'ın dostlarıdırlar Allah da bu mü'minlerin dostudur. Bu müslümanlar Allah'ın dostları olunca elbette Allah'ın dostluğundaki öteki müslü-manlar da bunların dostlarıdırlar.

Evet işte velî budur, Evliyaullah budur. Emr-i bil'ma'ruf ve nehy-i anil'münker görevini üstlenmiş her müslüman Evliyaullahtan-dır, Allah'ın velîsidir. Allah adına müslümanlara karar alabilecek kadar Allah yasalarını bilen, Kur'an ve sünneti tanıyan, Allah'ın dininin yaşanması, Allah'ın kanunlarının ve emirlerinin anlatılması adına, Allah'ın isteklerinin hakim olması adına çırpınırlar. Evin nasıl olmasını istiyor Allah? Ailenin, ticaretin, kazanmanın harcamanın, eğitimin, hu-kukun, sosyal yasaların, kardeşliğin, kulluğun nasıl olmasını istiyor Allah? Bunu bilen insanlardır bunlar. Allah'ın emirlerini yasaklarını bi-len, Allah'ın rızasının ve gazabının nerelerde olduğunu bilen insanlardır bunlar ve tüm dertleri yeryüzünde Allah'ın arzularının gerçekleşmesi, Allah'ın egemenliğinin hakim olmasıdır. Allah adına bunları isterler, bunları anlatırlar. Allah adına emr-i bil'maruf ve nehy-i anil-münker yaparlar. Allah'ın istediği tüm iyiliklerin yaygınlaştırılması ve tüm kötülüklerin kökünün kazınması adına çırpınırlar. İşte bunlar yeryüzünde Allah'ın velîleridirler.

Ama şu anda bizim toplumda velîlik bazı özel kişilere hasredilmeye çalışılıyor. İşte yerde alan gökte yiyen, gaybı bilen, denizde yürüyen, kalplere hükmeden, eteğinden yapışanları cennete ulaştıran, insanlara bir bakışıyla hidâyet eden, Allah yanında yetkileri bulunan, kendisine sığınılan, dua edilen bir varlık olarak algılanmaya çalışılıyor velî. Halbuki yeryüzünde mü'min olup da velî olmayan, Allah'a dost olmayan bir tek insan yoktur. Tâbi bu mü'minler arasında imanlarına, takvalarına ve teslimiyetlerine göre Allah'ın daha çok dostu, daha az dostu olanlar olabilir.

Meselâ peygamberlerin bizden üstünlükleri yasal olarak Allah tarafından bize bildirilmiştir. Ama peygamberlerin dışındaki biz müs-lümanlara gelince müslümanların kendi aralarındaki takva ve üstünlük ölçüsünü kendileri belirleme haklarına sahip değillerdir. Bu yetki Rab-bimize ait olduğu için

diyoruz ki derecelerini yarın Rabbimizin açıklayacağı bütün müslümanlar evliyaullah'tandır. Hangisinin Allah'a daha yakın olduğunu Allah'tan başka hiç kimse bilemez. Müslümanların dışındakilerin hepsi de evliyau'ş-şeytandır.

Bakın bunların özelliklerini Rabbimiz şöyle anlatıyor:
63. "Onlar Allah'a inanmış ve O'na karşı gelmekten sakınmışlardır."

Bunlar Allah'a, Allah'tan gelenlere Allah'ın istediği gibi iman edenler ve muttaki olanlardır. İnananlar ve imanlarını söz planında, iddia planında bırakmayarak hayatlarında görüntüleyen, inanan ve hayatlarını Allah için yaşayan insanlardır onlar.
64. "Dünya hayatında da, âhirette de müjde onlaradır. Allah'ın sözlerinde hiç bir değişme yoktur. Bu büyük başarıdır."

Evet hem dünyada, hem de ukbada o mü'minlere, o Allah dostlarına, o takva erlerine müjdeler olsun. Dünyada da âhirette de müjdeler vardır onlara. Dünyada da ukbada da göz aydınlığı vardır onlar için. Öyleyse gelin ey müslümanlar Allah dostu olmaya, Allah velîleri olmaya çalışalım. Biz Rabbimizi dost bilelim, biz Rabbimizi velî bilelim. Velîmiz olarak bizim adımıza aldığı kararları öğrenelim, bizim adımıza gönderdiği hayat programına sahip çıkalım, hayatımızı vahiy kaynaklı yaşayalım, böylece Rabbimizin velâyeti altına girelim ki Allah da bizi velî kabul buyursun. Allah velîleri olarak birbirimizin de velîleri olmaya çalışalım. Birbirimize Allah kararlarını duyurarak, birbirimize emri bil'ma'ruf ve nehyi anil'münker yaparak birbirimizi hakta tutmaya, birbirimizi cennete ulaştırmaya çalışalım.

Böyle yaşarsak, böyle yaparsak bilelim ki hem dünyada hem de âhirette müjdeler, mutluluklar bizim için olacaktır. Çünkü unutmayalım ki Allah'ın kelimelerinde, Allah'ın kelâmında, Allah'ın yasalarında asla değişiklik olmaz. Dünya başarısını da âhiret başarısını da yakalayan müslümanlar işte bunlardır.

Evet demek ki Evliyaullah'tan olmak için ne yapmak lâzımmış? Nereye girmek lâzımmış? Hangi yola, hangi tarikata sulûk etmek lâzımmış? Bunun için tek yol var, o da İslâm yoludur, Allah'a kulluk yo-ludur. Girersin İslâm yoluna, girersin sırat-ı müstakîme ve evliya olursun.

İslâm yolundan başka kutsanacak yol yoktur. Allah ve Resûlünün yolunda gidenlere müjdeler olsun. Kur'an'ı tanıyan, sünneti tanıyan ve hayatını bunlarla yaşamaya çalışanlara müjdeler olsun. Bütün müslümanlar da bunun içindedirler.
65. "Ey Muhammed! İnkârcıların sözleri seni üzmesin, çünkü bütün izzet ve şeref Allah'ındır. O, işitir ve bilir."

Ey peygamberim sakın ha insanların lakırdıları seni üzmesin. İnsanların sözleri seni mahzun etmesin. İzzet, şeref tümüyle Allah-tadır. İzzet ve şerefin tamamı Allah katındadır.

İşte bu konuda yanılgı içinde olanların tamamına bu konudaki uyarıyı peygamberinin diliyle yaptırıyor Rabbimiz. İnsanlar İslâm'ın dışında yol arıyorlardı. İslâm'ın dışında izzet ve şeref peşine düşmüşlerdi. Ayrı ayrı yollarda dostluk arıyorlardı. Ayrı yollarla Allah'a dost olabileceklerine inanıyorlardı. Ayrı ayrı usullerle Allah'a yaklaşabileceklerine inanıyorlardı. Ayrı ayrı yollarla şeref kazanacaklarına, izzet bulacaklarına inanıyorlardı. Herkes böyle kendilerince belirledikleri yollarda giderken Rabbimiz elçisini gönderdi de gelin ey insanlar, bir tek yol vardır, bir tek usul vardır, o da sırat-ı müstakîmdir.

Gelin Allah'ın dosdoğru yoluna girin. Gelin müslüman olun. Gelin Allah'a kul olun ve bu kulluğun modelini de benden öğrenin, bana bakın, beni örnek alın, ben de görmediklerinizi kulluk zannıyla yapmanız size hiç bir şey kazandırmayacaktır dedi. İnsanları Allah'a kulluğa çağırdı. Ama insanlardan kimileri buna itiraz ettiler, bu dâveti kabullenmediler. Bizim başka yollarımız var, bizim başka kutsadığımızlar var, bizim reislerimiz var, ekonomik reislerimiz, hukuk uzmanlarımız, efendilerimiz, şeyhlerimiz, hocalarımız, hacılarımız var diyerek herkes başka başka yerlerde izzet ve şeref aramaya yöneliyorlardı. Halbuki Allah buyuruyor izzet ve şeref tümüyle Allah'a aittir, Allah'tadır.

Evet izzet ve şeref Allah'a aittir. Kitabımızın başka bir âyetinden öğreniyoruz ki, izzet ve şeref peygamberdedir, izzet ve şeref mü'minlerdendir, ama münâfıklar böyle bilmezler. Peki bugün kimler izzet ve şerefli? Hoca olanlar, malı olanlar, serveti olanlar, arabasının modeli şöyle olanlar, omuzu kalabalık olanlar, evi eşyası şöyle şöyle olanlar, villası, köşkü, sarayı olanlar, makamı mevkisi olanlar. Rabbi-miz buyurur ki varsın münâfıklar böyle bilsinler peygamberim sen bil ki izzet ve şeref Allah'tadır, Allah'la beraber olandadır, peygamberle ilgi ve irtibat Kur'an'dadır. İzzet ve şeref Allah'ın kitabından haberdar olmadadır. İzzet ve şeref peygamberin sünnetinden haberdar olmadadır. İzzet ve şeref iman ehli olanlardadır. Evet müslüman şereflidir. Allah'a inanan, Allah'la beraber olan, peygambere inanan, peygamber safında olanlar azîzdir, üstündür, galiptir.

İzzeti ve şerefi Allah'tan, Allah'a kulluktan, Allah'la beraber ol-aktan başka yerlerde arayanlar izzetsiz ve şerefsiz insanlardır. Malda, makamda, parada, arabada, ekonomik ve siyasal güce sahip olmakta izzet ve şeref görenler bunları kaybettikleri anda izzetsiz ve şerefsiz hale gelmişlerdir. Müslüman asla cahili değer yargılarına itibar etmez. Müslüman müslümanlıkla şeref kazanır. Müslüman Allah'a kulluğuyla izzet kazanır. Çünkü:

66. "İyi bilin ki, göklerde ve yerde kim varsa hepsi Allah'ındır. Allah'ı bırakıp putlara tapanlar sadece zanna uyanlardır. Onlar ancak tahminde bulunuyorlar."

Dikkat edin, göklerde ve yerde ne varsa, kim varsa hepsi Allah'ındır. Göklerde ve yerlerde ne varsa hepsi Allah'ın mülkü olunca, göklere ve yere egemen olan, göklerde ve yerde söz sahibi Allah olunca, göklerdekiler ve yerdekiler Allah'a boyun büküp teslim olunca böyle bir Allah Azîz olmaz mı? İzzet ve şeref böyle bir Allah'ın olmaz mı? İzzet ve şeref göklerin ve yerin sahip ve mâlikine ait olmaz mı? Göklerin sahibi, göktekilerin sahibi, yerlerin sahibi, yerdekilerin sahibi, meleklerin sahibi, cinlerin sahibi, insanların sahibi, hayvanların sahi- bi, canlıların, cansızların, bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm varlıkların sa-hibi ve mâliki Allah'tır. Mülkün sahibi Allah'tır. Allah mâliktir ve her şey Onun mülküdür. Bizler de Onun mülküyüz. Hal böyleyken:

İnsanlar Allah'ı bırakıp da Allah berisinde, Allah dununda şürekalarına dua edenler, kendilerine ortaklar, şerikler buldular. Allah'ı bırakıp, ya da Allah'la beraber ortakların peşine düştüler. Tüm mülk Allah'ınken, tüm mülk konusunda söz sahibi Allah'ken tuttular da mülkleri mâlike ortaklar edindiler, âcizleri Rab'ler edindiler. Hayatlarını parçaladılar ve hayatlarının her bir biriminde ayrı Rab'ler kabul ettiler. Ekonomik hayatımıza filanlar karışır, siyasal hayatımızda falanlar söz sahibidir, kılık kıyafetimizi falanlar belirler, hukuk hayatımızda falan Rab'lerimiz vardır, düğünlerimizde falan Rab'lerimiz, eğitim hayatımızın tespitinde filan Rab'lerimiz, ceza yasalarımızda filan Rab'lerimiz vardır diyerek Allah'tan başka hayatlarında Rablerin varlığını iddia ettiler. Allah buyurur ki böyle yapanlar sadece zanna uyanlardır.

Çünkü Allah'tan başka dua edilecek, Allah'tan başka kendisine sığınılacak, kendisine kulluk yapılacak başka varlık yoktur. Hayatın sahibi de, ölümün sahibi de, göklerin sahibi de, yerlerin sahibi de Allah'tır. Öyleyse Allah'tan başkalarına kulluk edenler sadece zanna tabidirler. Zan, vahye dayanmayan yanlış bilgilerdir. Böyle yapanlar yalan söylerler. Çünkü gerçek bilgi vahiydir ve vahye dayanmayanların yapıp ettikleri atmasyondan başka bir şey değildir, varsayımdan başka bir şey değildir.

67. "Size geceyi dinlenesiniz diye karanlık ve gündüzü çalışasınız diye aydınlık olarak yaratan Allah'tır. Kulak veren millet için bunlarda âyetler vardır."

Allah, geceyi siz onda dinlenip sükûnete kavuşasınız diye si-zin için yarattı. Geceyi sizin emrinize musâhhar kıldı, gündüzü de ça-lışasınız diye aydınlık olarak yarattı. Bakın Rabbimiz sahibi olduğu mülüne etkinliğini anlatıyor. Önce göklerde ve yerde ne varsa hepsinin kendisinin olduğunu anlatarak bizim dış dünyamızı gündeme ge-tiren, dış dünyamızı anlatan Rabbimiz şimdi de bizi yakalıyor ve unutmayın ki sizin de sahibiniz Benim,

sizin hayatınızın yasalarını koyan da Benim, sizin hayatınızın vazgeçilmez unsuru olan gecenizi, gündüzünüzü yaratan, sizin hizmetinize sunan Benim buyuruyor.

Evet gecemizi ve gündüzümüzü bize lütfeden Rabbimizdir. Biz onlarsız olamayız, yaşayamayız. Eğer Rabbimiz şu anda gecemizi gündüzümüzü alıverse bizim işimiz biter. Gündüzümüzü alıverse ölürüz. Gece ve gündüz Allah'ın iki âyetidir. Geceye ve gündüze egemen olan Allah'tır. Evet Allah dinlenesiniz diye, sükun bulasınız diye geceyi bir örtü gibi üzerinize örtüvermiş, gündüzü de çalışasınız, değerlendiresiniz, maişet temin edesiniz veya yaşayasınız diye aydınlık kılmıştır. Sizi, sizden çok düşünen Rabbiniz size karşı çok lütufkârdır. Rabbiniz size karşı çok merhametlidir ama insanların pek çoğu ona teşekkür etmezler. Allah'ın verdiklerini Allah yolunda kullanmak sûretiyle ona şükreden azdır diyor Rabbimiz.

Evet gece ve gündüz âyetini bir düşünün. Gündüzün ve gecenin uzayıp kısalması, peş peşe gelmesi, birbiri ardınca gelmesinde ve buna bağlı olarak idrak ettiğiniz zamanın sırrında ve bunun size temin ettiği menfaatlerin ortaya çıkış tarzında sizin için insanlar için akıl sahipleri için âyetler vardır. Gece ve gündüz insan gücünün, insan egemenliğinin, insan krallarının, insan meliklerinin ulaşamadığı iki âyet. Haydi her şeyin hakimi biziz diyenler, egemenlik hakkı bizdedir diyenler, söz sahibi olarak kendilerini görenler müdahale etsinler geceye, müdahale etsinler, söz geçirsinler gündüze. Bazen geceyi, bazen gündüzü uzatsınlar bakalım. Yapabilirler mi bunu? Geceyi ya da gündüzü bir saniye bile yerinden oynatabilirler mi? Geceye ve gündüze söz geçirebilirler mi?

İşte bu sürekli gözümüzün önünde bulundurmamız gereken ve karşılığında bunu bize lütfeden Rabbimize karşı şükretmemiz gereken bir âyettir. Şükür, teşekkür verileni verenin yolunda kullanmaktır. Şükür nîmet cinsinden olur. Allah bize hangi nîmeti vermişse o nîmet cinsinden infakta bulunarak şükredilir. Geceyi ve gündüzü onu bize lütfeden Allah yolunda kullanmak, Allah'ın rızasını tahsilde harcamak şükürdür. Onu, onu bize vermeyenler yolunda harcamak geceyi ve gündüzü onu bize verenin razı olmadığı şeyler yolunda itlaf etmek nankörlüktür. İşte Rabbimiz buyurur ki insanların pek çoğu bunun farkında değillerdir, pek çoğu şükretmemektedir. İnsanların pek çoğu Allah'ı bırakıp da başkalarına kulluk etmektedirler. Allah'a şirk koşmaktadırlar.

68. "Allah çocuk edindi" dediler; hâşâ; O müstağnîdir; göklerde ve yerde olanlara sahiptir. Elinizde, O'nun çocuk edindiğine dair bir belge yoktur, bilmediğiniz şeyi Allah'a nasıl söylüyorsunuz?"

Allah çocuk edindi dediler. Allah'a oğullar, kızlar izâfe ettiler. Göklerin ve yerin sahibi olan, göklere ve yere egemen olan, göklerde ve yerde ne varsa

hepsinin sahibi olan Allah'a yetkililer izâfe ettiler. Allah göklerin ve yerin sahibiyken, gökler ve yer Onunken, kâfirler ru-bûbiyeti konusunda, ulûhiyeti konusunda, hayata karışması konusunda, yeryüzünde egemenliği konusunda tuttular da melekleri, cinleri ve insanlardan kimilerini Allah'a ortak koştular. Halbuki bunların tamamını yaratan da Allah'tı.

Dediler ki Allah çok yücedir. Göklerin ve yerin sahibi ve mâliki olan Allah'ın işleri çoktur. Bu kadar işin gücün arasında bizimle ilgilenecek zamanı yoktur. O büyük işlerinin yanında bizim işlerimiz gibi ufak tefek işleri oğullarına, kızlarına devretmiştir diyerek Uzeyr Allah'ın oğludur dediler, Îsâ Allah'ın oğludur dediler, melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Fe sübhanallah! Nasıl diyebilirler bunu Allah'a? Hal-buki göklerdekiler ve yerdekilerin hepsi Onundur. Hepsi Onun kuludur, hepsi Ona boyun büküp itaat etmektedir. Oğullar Onundur, babalar Onundur, analar Onundur, kızlar Onundur, gökler Onundur, yerler Onundur, denizler Onundur, yıldızlar Onundur her şey Onundur. Her şey Allah'ın kuludur... Tüm varlıklar Onun iken, tüm yaratıklar Onun kulu iken bunlardan birini veya birkaçını kendisine oğul edinmesine ne gerek var da?

Tevbe sûresinin 30. Âyetinde anlatıldığına göre Yahudiler Uzeyr Allah'ın oğludur dediler, Hıristiyanlar da Îsâ Allah'ın oğludur dediler. Müşrikler de melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Bunlar bu ya-ratıkların sıfatları konusunda hataya düştüler. Bunlara Allah'ın sıfatlarını vermeye kalktılar. Bunları kutsamaya kalkıştılar. Olduğundan farklı bir konuma getirdiler bu zatları. Bunların yaptıkları işlerin başkaları tarafından asla yapılamayacağını, başkalarının yaptıklarını da bu zatların yapmayacaklarını iddia ettiler. Diğer varlıklardan ayırdılar bu zatları. Bu zatların diğer varlıklardan daha fazla Allah'a yakın olduklarını, ya da Allah'ın bu zatlarla daha fazla ilgilendiğini iddia ettiler.

Fe sübhanallah! O bu tür ilişkilerden uzaktır. Zira bu tür şeyler Allah'a eksiklik ve ihtiyaç izâfesidir. Halbuki Allah'ın varlıklarıyla ilişkisi birbirinden farklı değildir. Yâni Cenâb-ı Hakkın varlıklarından bazısına daha yakın, bazısına daha uzak olduğu asla düşünülemez. Allah göktekilerin ve yerdekilerin sahibi iken neden bir çocuğa ihtiyaç duysun da? Zira eninde sonunda o da Allah'ın kulu değil mi?

Aslında bunların derdi şuydu. Uzeyr Allah'ın oğludur, Îsâ Allah'ın oğludur derken bu adamlar esasen Allah'a karşı torpilli varlıklar bularak işledikleri suçlara kılıflar bulmaya çalışıyorlardı. Allah'a velîahtlar bulmaya çalışıyorlardı ki böylece Allah'a yaklaşabilme, ona torpil yaptırabilme çabaları vardı. Öyle ya bir insana çocuğundan da-ha yakın birisi olmayacağına göre, ya da adam çocuğunun hatırından çıkamayacağına göre, bunlar da sanki Allah'ı insan gibi, kendisine çocuğu vasıtasıyla yaklaşılabilecek bir varlık bildiklerinden ötürü torpil yaptırma derdiyle bu herzelere yöneliyorlardı.

Hayır hayır Allah’a karşı bilmediğiniz şeyleri söyleyerek iftira ediyorsunuz. Onun oğlu da yoktur, kızı da yoktur, hanımı da yoktur, yetkilileri de yoktur, yeryüzünde yetkilerini devrettiği varlıkları da yoktur, temsilcileri de yoktur, Onun namı hesabına iş yapacak, karar ve-recek hiç kimse yoktur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Onun kulu ve mülküdür. Her şey ve herkes mülktür, mâlik olan sadece Odur. Dünyayı idare etmekten âciz kaldı da onun idaresini Îsâ (a.s)’a Üzeyr (a.s)’a ya da başka birilerine devretmiş değildir.

Evet Allah’ın oğlu var, kızı var, yetkilileri var, yetkilerini devrettiği temsilcileri var derken gerçekten dayandığınız bir deliliniz var mı? Bu konuda elinizde bir bilgi, bir belge var mı? Şu anda tüm Hıristiyanlık dünyasına, Yahudi dünyaya ve müşrik dünyaya sormamız gerekiyor. Îsâ Allah’ın oğludur, Uzeyr Allah’ın oğludur, Allah yeryüzünün idaresini insanlara devretmiştir, Allah hayata karışmamaktadır, falanlar, filanlar yeryüzünde egemendir, onların da yasa belirleme konusunda yetkileri vardır, onlar da bizim hayatımızda söz sahibi varlıklardır, bizler onları da dinlemek zorundayız derken acaba bu konuda dayandığınız nedir? Neye dayanarak söylüyorsunuz bu sözleri?

Hayır hayır sizler Allah hakkında ancak bilmediklerinizi söylü-yor, yalan söylüyor ve Allah’a iftira ediyorsunuz. Çünkü Allah hakkında söz söyleyen kişi bunu Allah’ın kitabından delillendirmek zorundadır. Allah hakkında söz söyleyen kişi ya Kur’an’la konuşur, ya peygamberle konuşur doğru söyler, ya da vahyin dışında kendi hevâ ve hevesleriyle konuşur ve yalan söyler. Bizler şu anda Allah hakkında Kur’an ve sünnetle konuşuruz, toplum hakkında vahiyle konuşuruz, âhiret hakkında vahiyle konuşuruz, hayat hakkında, ölüm hakkında, hayatın yasaları hakkında, ekonomi hakkında, eğitim hakkında, her konuda vahiyle konuşuruz ve doğru söyleriz. Bir kişi tüm bu konularda Allah’la, kitapla, peygamberle konuşmadığı sürece, Allah ve peygamberin sözcülüğünü yapmadığı sürece, söylediklerini vahiy destekli söylemediği sürece yalan söylüyor, iftira ediyor demektir.

Öyleyse ey müslümanlar! Ey insanlar! Gelin konuştuklarımızı vahiy kaynaklı konuşmaya çalışalım. Ne konuşacaksak, ne diyeceksek kitabımızla ve peygamberimizle söyleyelim. Hakka istinat etmeyen sözlerden kaçınalım. Kendi hevâ ve heveslerimizi dinmiş gibi insanlara takdim etmeyelim. Kendi fikirlerimizi kendi sözlerimizi, kendi yamukluklarımızı kitaptan ve sünnettenmiş gibi insanlara sunarak insanları sapıtmayalım. İnsanların dinlerini bozmayalım. Çünkü unutmayalım ki:

69. “De ki: “Allah'a karşı yalan uyduranlar, kurtuluşa erişemezler.”

Allah’a karşı yalan uyduranlar, Allah’a yalan iftiralarda bulunanlar, efendim Allah da bundan yanadır, Allah da bundan razıdır, Allah da bunu istemektedir, Allah da böyle bir kıyafetten razıdır, Allah da böyle bir hayattan

yanadır diyerek; Allah'ın istemediklerini Allah istiyormuş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir. Efendim Allah da demokrasiden yanadır, İslâm da laikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek, Allah'ın demediklerini dedi, dediklerini de demedi biçiminde Allah'a yalan iftirada bulunanlar asla kurtuluşa eremezler.

Öyleyse madem ki bu işin sonunda cehenneme gitmek varsa Allah'ı iyi tanıyalım, Allah'ın kitabını ve elçisinin Sünnetini iyi tanıyalım, konuştuklarımızı, yaptıklarımızı Allah kitabı ve Resûlünün sünneti kaynaklı konuşalım ve yapalım ki Allah'a iftira etme isyanına düşme-yelim.

Allah korusun kitabı tanımadan, sünneti tanımadan, Bakara'yı bilmeden, Yunus'u bilmeden din konusunda, Allah konusunda, Allah'ın hayat programı konusunda söz söylersek biz de Allah'a iftira edenlerden oluruz.

Allah için bu âyetler ışığında kendimizi bir daha kontrol edelim. Acaba din diye nelere sarılıyoruz? Dinimizi nereden alıyoruz? Kendimize uyguladığımız dinimizi ve de başkalarına duyurduğumuz dinimizi nereden ve kimden alıyoruz? bunu bir düşünelim. Acaba ölülerin arkasından okunan hatimleri, mevlüdleri din mi zannediyoruz? Particilik yapmayı din mi zannediyoruz? Tarikatı din mi zannediyoruz? Eğer din diye insanlara bunları götürüyorsak vallahi aldanıyoruz. Halbuki din Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetidir. Kendimiz din diye bunlara sa-rılmak zorunda olduğumuz gibi insanlara da din diye bunları götürmek zorundayız. Bir insan benim dinim var diyorsa, ben insanlara din götürüyorum diyorsa Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini anlatmak zorundadır. Eğer insanlara din diye siyaseti götürüyorsak, din diye particiliği anlatıyorsak, yahut da parti düşmanlığını anlatıyorsak, insanlara din diye tarikatı anlatıyorsak bilelim ki bunlar ne kitaptır ne de sünnettir. İnsanlara Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini götürmek zorundayız başka çaremiz yoktur.

Evet işte bu Allah'ı yanlış tanıyanlar, Allah'ı insanlara yanlış tanıtanlar, Allah'ın dinini yanlış tanıyanlar ve bu dini toplumlarına yanlış tanıtarak Allah'a yalan iftirada bulunanlar, kendi anlayışlarını, kendi hevâ ve heveslerini işte din budur diye, eğri büğrü bir dini insanlara takdim ederek Allah'a yalan iftirada bulunanlar, sanki Allah'ın âyetlerinin toplumu düzenleme hakkı ve yetkisi yokmuş gibi toplum hayatını kendi yasalarıyla düzenlemeye çalışanlar, sanki

Allah âyetleri kendilerinden hiç bir mükellefiyet istemiyormuş gibi hayatlarını keyiflerinin istediği gibi yaşamaya çalışanlar asla kurtuluşa eremeyeceklerdir.

70. "Onlar için dünyada bir müddet geçinme vardır, sonra dönüşleri Bizedir. İnkarlarına karşılık onlara çetin azab tattıracağız."

Onlar için dünyada az bir meta vardır. Çok kısa bir süre dünyada geçindikten sonra insanlar Allah'a dönecekler, döndürülecekler ve bu yaptıklarının hesabını Allah'a ödeyeceklerdir. Allah iftira edenlere, Allah hakkında, Allah'ın dini hakkında, Allah'ın yasaları hakkında, Allah'ın zatı hakkında yalan söyleyerek hem kendilerini hem de insanları mahvedenlere bu yamukluklarının karşılığı olarak çetin bir azap tattıracağız buyuruyor Rabbimiz.

71. "Ey Muhammed! Onlara Nuh'un başından geçenleri anlat: Milletine, "Ey Milletim! Eğer durumum, Allah'ın âyetlerini hatırlatmam size ağır geliyorsa ki ben Allah'a güvenmişimdir siz ve koştuğunuz ortaklar elbirliği edin; yapacağınız iş sonra size bir tasa vermesin. Sonra onu bana uygulayın ve beni ertelemeyin" demişti."

Ey peygamberim! Onlara Nuh'un haberini de anlat. Onun ha-berini de oku, onun durumunu da anlat insanlara. Oku emri Rasulul-lah'a vahyen gelen Kur'an'ın, peygamber tarafından tebliğini emreden bir ifadedir. Rasulullah'a emredilen bu husun aynı zamanda onun şahsında bizim için de bir emirdir. Öyleyse peygamber tarafından bize nakil edilen bu kitabın âyetlerini biz de hem kendimize hem de çevremize okumakla, duyurmakla mükellefiz. Hele hele şu anda haber peşinde koşan haber meraklılarına daha çok duyurmak zorundayız.

Nuh (a.s)'ın haberini önce Rasulullah efendimiz bize okuyacak, bize duyuracak, biz ondan dinleyeceğiz ve hemen arkasından duyduğumuz, öğrendiğimiz bu haberi kendi ailemize, kendi milletimize, kendi kavim kabilemize götürecek, onlara bu haberle gideceğiz. Tüm haber programlarının en başına yerleşecek ve asla dönemi bitmeyecek, önemi kaybolmayacak, ilgi alanlarından düşmeyecek bir haber olacak Allah'ın bu haberi.

İnsanların haber alma merakı vardır. Haberdar olma merakı vardır insanlarda. Bakıyoruz hep haber peşinde koşuyorlar. Kim ölmüş? Nasıl öldürmüş? Neyle öldürmüş? Kim nereye gitmiş? Kim ne-reden gelmiş? Kim seçmiş? Kim seçilmiş? Kim kazanmış? Kim kaybetmiş? Vs, vs. İnsanlar bir ömür boyu haber peşinde koşarlar. Belki de hakları vardır. Çünkü Allah onlara beş duyu vermiştir. Koklamak, tatmak, dokunmak, duymak isterler, haberdar olmak isterler.

Tamam iyi de acaba şu ana kadar Allah'ın haberlerinden haberdar olabildik mi? Meselâ şu ana kadar size Nuh (a.s)'ın haberi geldi mi? Siz Nuh (a.s)'ın haberine muttali olabildiniz mi? Nuh'un haberini okudunuz mu? İbrahim

(a.s)'ın haberini, Lût (a.s)'ın haberini, kıyâmetin haberini, ölüm ötesi hayatın haberini okudunuz mu? Bakın Rabbimiz yarattığı bu insanın yaratılış özelliklerini göz ardı etmeden onun haberdar olma ihtiyacını gidermek için haberler göndermiş kitabında. Bu mânâda Kur'an'ın tümüne haberler de diyebiliriz. Sâd sûresinde Cenab-ı Hakkın Kur'an için bu ifadeyi kullandığını biliyoruz.

"Deki o azim bir haberdir"
(Sad 67)

Evet bu Kur'an azîm bir haberdir. Kur'an en büyük haberdir. Önünde saygıyla eğilinmesi gereken, durup dinlenilmesi gereken, insanların tümünü ilgilendiren, zamanın tümünü ilgilendiren, mekânın tümünü ilgilendiren bir haberdir Kur'an. Bizi ilgilendiren, hem bugünümüzü, hem yarınımızı, hem dünyamızı hem de âhiretimizi ilgilendiren Kur'an'dan başka bir haber yoktur. Söyleyin Allah aşkına, kıyâmetten daha büyük, daha önemli bir haber olabilir mi? Olmaz değil mi? Yâni en büyük haber, Azamet sahibi, önünde saygıyla eğilinmesi gereken, dehşeti, büyüklüğü kabul edilmesi gereken bir haber ancak Kur'andır, Kur'an haberleridir.

Bugün her hangi bir haber programı değil, dünyanın bütün haber şebekelerini meşgul edecek bir haber yayınlansa kaç gün sürer? Ya da kaç kişiyi ciddi ilgilendirir bu haber? Kaç gün? Kaç ay? Kaç yıl ilgilendirir insanları? Bir yıl, elli yıl, yüz yıl. Öyle de olmuş; ni-tekim sonunda unutulup gitmiş.

Ama bakıyoruz, Kur'an kıyâmete kadar bütün insanları, bütün zamanları, bütün mekânları kapsayacak gerçekten azamet sahibi bir haber. Kur'an'ın bize verdiği haberler öyle azîm, öyle büyük ve önemli haberlerdir ki tüm insanları, tüm zamanları ilgilendiren haberlerdir. Keşke insanlar kendilerine lâzım olmayan haberler peşinde koşa-caklarına gerçekten kendilerine lâzım olan haberlere yönelebilselerdi. İnsanlar keşke şu şeytan vahiyleriyle, şeytan vahiylerinin haber programlarıyla ilgilendikleri kadar Rab'lerinin haberleriyle ilgilenebilselerdi. Herkesin evinde şeytan vahiylerini alma aygıtları vardır. Ama şunu söyleyeyim: Kur'an'ın dışındaki haberlere ne kadar zaman ayırırsanız ayırın. Ama mutlaka Kur'an'a zaman ayırın! Beş saat televizyon okumak, üç saat gazete okumak, bir saat tabelâları, levhâlârı, dükkan reklamlarını okuyoruz da Allah için biraz da Kur'an levhâlârını, Kur'an tabelâlarını okumalı değil miyiz?

Bakın işte bir Kur'an haberi. Nuh (a.s)'ın haberini sunuyor Rabbimiz. Allah'ın elçisi iyice yaşlanmış kavminin karşısında ve tüm uğraşlarına rağmen yine de kavmi adam olmaya yanaşmıyor. Kavminin adam olmayışı karşısında Nuh (a.s) üzülüyor ama yine de izzet ve şerefin zirvesinde, Allah'la birlikte olmanın, Allah safında olmanın üstünlüğü içinde kavmine şöyle diyor:

Ey Milletim! Eğer benim durumum, Allah'ın âyetlerini size hatırlatmam, sizleri Allah'ın âyetleriyle uyarmam, içinde bulunduğum şu makamım, şu konumum, şu peygamberlik misyonum eğer size ağır geliyor, hoşunuza gitmiyorsa ki ben sadece Allah'a güvenip dayanmışımdır, bu görevimi Rabbimden almışımdır, Rabbime tevekkül etmişimdir, şu ana kadar Rabbim adına hareket etmişimdir; eğer benim risâletim, benim durumum hoşunuza gitmiyorsa o zaman haydi siz ve koştuğunuz ortaklar, şerikleriniz, putlarınız, tanrılarınız elbirliği edin de ne yapabilecekseniz yapın bakalım. Bana karşı yapacağınız iş sonra size bir tasa vermesin. Haydi elinizden ne geliyorsa onu bana uygulayın ve beni ertelemeyin.

Evet yıllarca kavmiyle mücâdele vermiş, gece dememiş, gündüz dememiş, kış dememiş, yaz dememiş bir ömür boyu hem de bizim ömürlerimizden çok daha fazla bir ömür boyu kavgadan, mücâdeleden usanmayan bir peygamberin savaşının, kavgasının son dönemlerinde söylediği sözlerdi bunlar. Kavmiyle arasındaki yorucu savaşın son dönemlerinin sözleriydi bunlar. Haydi ey adam olmayan kavmim, tüm işlerinizi, tüm planlarınızı, tüm güçlerinizi, tüm putlarınızı, tüm imkânlarınızı, tüm silah güçlerinizi, tüm askeri güçlerinizi, tüm ekonomik güçlerinizi, tüm bilim adamlarınızı, tüm filozoflarınızı toplayıp getirin de bana ne yapabilecekseniz yapın bakalım. Allah'ın elçisi belki hayatının son dönemlerinde, yaşlılık dönemlerinde tüm kavmine, tüm insanlığa meydan okuyor. Allah desteğinde bir peygamber olarak, güç kaynağının şuurunda bir mü'min olarak tüm dünyaya meydan okuyor.

Azîz olan Allah'ın elçisi olarak izzet ve şerefin zirve noktasında tüm dünyaya meydan okuyor. Haydi toparlanın da bana ne yapabilecekseniz yapın, sonra sizin işiniz sizin üzerinize bir keder sebebi olmasın. Şimdi, hemen şimdi benim hakkımda ne yapacaksanız hük-münüzü verin ve bana bir mühlet, bir fırsat da tanımayın. Acımayın bana. Öldürecek misiniz? Hapse mi atacaksınız? Kodese mi tıkacaksınız? İşkence mi edeceksiniz? Susturacak mısınız? Ne yapacaksanız haydi buyurun dedi ve sonra Nuh sûresinde anlatıldığı gibi Rab-bine dua etti. Ya Rabbi bunlar adam olmuyorlar, bunlar imana gel-miyorlar bunların işini bitir. Sonra dedi ki:

72. "Eğer yüz çevirirseniz bilin ki, ben sizden ücret istemiyorum. Benim ecrim Allah'a aittir. Müslimlerden olmakla emrolundum."

Eğer benden ve getirdiğim mesajdan yüz çevirirseniz, ben siz-den bunun karşılığında bir ecir, bir ücret istemedim ki. Ben sizden mal da istemedim, mülk de istemedim, makam mansıp da istemedim, saltanat da istemedim, kadın kız da istemedim, bana teşekkür etmenizi de istemedim. Çünkü yaptığım bu görev Rabbimdendir ve onun mükâfatı da Rabbime aittir. Sizin müslümanlığınızın karşılığı da size aittir. Siz müslüman olduğunuz zaman kâr edecek, olmadığınız zaman da zarar görecek değilim ben.

73. “Onu yalancı saydılar; ama Biz onu ve gemide beraberinde bulunanları kurtardık. Onları ötekilerin yerine geçirdi, âyetlerimizi yalanlayanları suda boğduk. Uyarılanlardan söz dinlemeyenlerin sonlarının nasıl olduğuna bir bak.”

Nuh (a.s)’ı yalanladılar, onu ve getirdiği mesajı yok farz ettiler, dinlemediler, reddettiler. Hattâ son dönemlerinde Allah’ın emriyle Nuh (a.s) gemi yapmaya başlayınca alaya aldılar, dalga geçmeye çalıştılar. Ne o ey Nuh? Bu yaptığın da neyin nesi? Peygamberlik mesleğini bıraktın da şimdi de marangozluğa mı başladın? diyerek onunla istihza ettiler. Ama Allah artık onların adam olmayacaklarını, küfürlerinin karşılığı olarak haklarında hüküm verme zamanının yaklaştığını bildirdi.

Bunun üzerine Hz. Nuh bir gemi yaptı. Allah buyurur ki bakın: Biz Nuh’u ve beraberindekileri, onun yanında yer alanları, peygamber safında olanları, seçimini Allah ve elçisinden yana tercih edenleri, saflarını belirleyen mü’minleri gemide kurtardık. Bir gemi yapılıyor Allah’ın emriyle, Allah gözetiminde ve bu gemide Nuh (a.s) var ve be-raberinde müslümanlar var. Hz. Nuh’un yanına aldığı hayvanlardan birer çift var. Kurtulması gerekenleri emniyete aldıktan sonra, Rabbi-miz gökten yağmurlar gönderiyor, yerden de sular fışkırtıyor ve kâfirleri suların altında helâk ediyor.

Bu ve benzeri âyetler hem yeryüzünde işleyen Allah yasalarını, sünnetullahı anlatır hem de İslâm’ın tarihî olayları yorumlayışındaki usulü anlatır. Yeryüzünde değişmeyen bir yasa, bir sünnetullah gereği günâhları yüzünden, isyanları yüzünden insanlar helâk edilmektedir, hem de helâk edenin başkası değil sadece Allah olduğu vurgulanır. Ümmetlerin, toplumların yok edilişlerinde Allah’a ve elçilerine kafa tutmaları, Allah’tan gelen hayat programını reddedip kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya kalkışmalarıdır. Allah’ı hayatlarına karıştırmayarak elçileriyle savaşa tutuşan bu insanlar ve toplumlar için yeryüzünde kaçınılmaz olan bu helâk, bu yok oluş yasası ya yeryüzünde Allah tarafından çabucak gelen bir azapla gerçekleşmekte, ya da ağır ağır etkisini gösteren fıtrî ve ahlâkî çözülüşlerle kendisini göstermektedir.

Evet Allah isyanları sebebiyle bu toplumları yok etmiş. Ama dikkat ederseniz bu helâk edilenlerin yanında kurtulanlar da vardır. Allah herkesi helâk etmiyor. Bakın iman edenleri, gemiye binenleri, Allah’ın dâvetine icâbet edenleri, peygamber safında yer alanları kur-tarıyor Rabbimiz. Gemiye binenler kurtuluyor Allah yasalarında. Şu anda da dünya üzerinde korkunç bir tufan var. İnsanlığının Allah’a kafa tutma, Allah’ı hayatlarına karıştırmama, Allah’tan

gelen hayat programına değer vermeme, ve Allah'ın elçisiyle ilgilenmeme isyanlarından ötürü tüm dünyada tufan vardır.

Tüm dünyada Rabbimizin korkunç bir tufanı vardır şu anda. Ama sünnetullah gereği şu anda gemi de vardır. Bu tufandan sığınmak isteyenlerin sığınabilecekleri gemi de mevcuttur. Bu gemi son el-çinin bina ettiği İslâm gemisi, geminin kaptanı da Hz. Muhammed (a.s)'dır. Şu anda bu gemiye binenler, bu geminin kaptanının safında yer alanlar, bu geminin kaptanına evet diyenler, tercihlerini bu istikâmette kullananlar hep kurtuluyor, diğerleri ise helâk olup gidiyor. Eğer kurtulanlardan olmak istiyorsanız, helâkin ve helâk yasasının dışında kalmak istiyorsanız o günkü kurtulanların rolünü oynamak zorundasınız. Kurtulanlar safında, peygamber safında yer almak zorundasınız. Safınızı belirlemek zorundasınız.

Evet Allah düşmanlarının defterini dürüverdi de sonra peygamber safında yer alanları onların yerlerine yurtlarına yerleştirip ha-lifeler kılıverdi. O helâk edilenlerin peşlerinden yeni yeni nesiller getirmiş, onlardan sonra onların yerlerine başkaları vâris olmuş. Öncekiler yok olmuş kayıplara karışmış, yoklukları bile hissedilememiştir. Ama ne yazık ki bu gerçeği insanlar unutuverirler. Allah kendilerine yeryüzünde yerleşme imkânı verince, yerlerini sağlamlaştırınca hemen bunu unutuverirler de sanki kendilerini yaratan Allah değil de kendileriymiş gibi, sanki kendilerine bu imkânları veren Allah değil de başkalarıymış gibi, sanki kendilerinden önce nicelerini gözlerinin önünde Allah helâk etmemiş gibi Allah'a kafa tutmaya kalkıverirler. Allah'a karşı da Allah'ın âyetlerine karşı da müstekbirce bir tutumun içine giriverirler.

Halbuki Allah buyuruyor: İyi bir baksanıza, uyarılıp da adam olmayanların sonu nasıl olmuş? Aman ya rabbi bizi gemide olanlardan eyle! Aman ya Rabbi bizi peygamber safında yer alanlardan eyle! Aman ya Rabbi sana ve elçine kafa tutanlardan eyleme!

74. "Sonra onun ardından milletlere peygamberler gönderdik, onlara belgeler getirdiler. Diğerlerinin daha önce yalan saymış olduklarına bunlar da inanmadılar. Aşırı gidenlerin işte böylece mühürleriz."

Evet işte bu helâk yasasından sonra tarihi yorumlama, ama dosdoğru yorumlama ve tarihten ibret alma devam ediyor. Bu helâkten sonra da Allah peygamberler gönderiyor. Allah'ın elçileri toplumlarına apaçık belgelerle, apaçık Beyyine'lerle, Allah âyetleriyle geldiler. İnsanlar Allah elçilerini yalanladılar diye Rabbimiz onları karanlıklar içinde bırakıvermiyor. Onların buna lâyık olup olmadıklarına bakmaksızın Rabbimiz rahmeti, merhameti gereği peygamber göndermeye ve kullarını uyarmaya devam ediyor. Ama o toplumlar da kendilerinden öncekilerden farklı davranmadılar. Kendilerinden öncekilerin başlarına gelenlerden ibret almadılar. Onlar da iman edip kurtulanlardan

olmadılar. Aslında iradeleri vardı ve üstelik Rabbimiz kendilerine bir miras da sunmuştu. Kendilerinden öncekilerin helâk yasasını göstermişti.

Kimlerdi Nuh (a.s) dan sonra gönderilen peygamberler? Âd kavmine Hûd (a.s)'ı, Semûd toplumuna Salip (a.s)'ı, Lût kavmine Lût (a.s)'ı, Medyen ve Eykeli'lere Şuayb (a.s)'ı gönderdi Rabbimiz. Ama Allah'ın bu şerefli elçilerinin toplumlarından pek azı müstesna çoğu iman etmediler. Kendilerinden öncekilerin yolunu izlediler de Allah'a da, Allah'ın elçilerine de isyanı meslek edindiler. İşte azgınların kalplerini böylece mühürleriz buyuruyor Rabbimiz. Ama anlıyoruz ki Allah bir topluma uyarıcılar gönderip onları açık ve net bir biçimde uyarmadıkça insanların kalplerini mühürlemiyor. Peygamberler geliyor, onlar toplumlarını Allah'ın âyetleriyle uyarıyorlar, nasihat ediyorlar, uğraşıyorlar, didiniyorlar, çırpınıyorlar ama toplumları onları dinlemiyorlar, onların istediğine yönelmiyorlar Allah da onların işlerini bitiriyor. Yâni adamlar kendi hür iradeleriyle kendi kalplerinin mühürlenmesini isti-yorlar Allah da onların kalplerini mühürleyiveriyor. Yâni onların kendi tercihleri olan küfürlerini onaylayıveriyor, olup bitiyor.

75. "Onların ardından da Firavun ve erkanına âyetlerimizle Musâ ve Harun'u gönderdik. Ama büyüklük tasladılar ve suçlu bir millet oldular."

Evet yine tarihten bir kesit, tarihe ait bir yorumlara, tarihten bir haber geliyor. Musâ (a.s) ve kardeşi Harun (a.s)'ın Allah'ın âyetleriyle Firavuna ve Melesine gönderilişi anlatılıyor. Firavuna ve onun Melesine, Firavuna ve onun kullarına, Allah'ın rubûbiyetini reddederek Fi-ravunun Rabliğini kabullenmiş toplumuna Allah'ın iki elçisini gönderişi anlatılıyor. Allah'a karşı, Allah'ın rubûbiyetine ve ulûhiyetine karşı gönderdiği hayat programına karşı müstekbir davrandılar, eyvallahsız davrandılar ve gerçekten mücrim bir toplum oldular.

Peki acaba bu zavallıların Rab'lerine karşı, Rab'lerinin hayatlarına karışmasına karşı, Rab'lerinin kendilerine gönderdiği elçilerine karşı kibirlenip müstekbir davranmalarının sebebi neydi? Nereden alıyorlardı bu gücü? Topluma egemen olan biziz, bize itaat etmek zo-rundasınız, bizi dinlemek, bizim yasalarımızı uygulamak zorundasınız, tanrı biziz, rab biziz, ilâh biziz derken neye dayanıyorlardı bu adam-lar? Dayandıkları, güvendikleri şuydu. Şu anda bu topluma egemen konumda olan bizleriz. Ekonomik ve siyasal yönden hakim konumda olan bizleriz. Herkes bizi dinliyor, herkes bize itaat ediyor. Musâ ve Harun da bizim egemen olduğumuz toplumun üyelerinden ve üstelik bizim ekmeğimizi yemiş, bizim elimizde büyümüş, bizim okullarımızda yetişmiş, bizim yönetimimiz altında yetişmiş birer ferttirler. Bize muhtaç olan birilerine biz nasıl ittiba ederiz? Bizim kölelerimizin içinden çıkan bu insanlara nasıl tâbi olabiliriz? diyorlar ve kibirleniyorlardı. Kibirlenmeleri imanlarına engel oluyordu.

Halbuki dün aynı ülkede egemen olanlar Yakub (a.s)'ın çocuklarıydı. Firavun oğullarından önce Mısırda egemen olanlar İsrâil oğullarıydı. Hep egemen olarak kendilerinin kalacağını ve müslümanların hep köle olarak yaratıldıklarını zannediyor ve aldanıyorlardı. Sanki kö-lelik müslümanların değişmez alınyazılarıydı. Halbuki yeryüzünde bu Allah'ın bir yasasıydı. İmtihan gereği dün Mısıra hakim olan ve tarihinde Mısıra en mutlu günlerini yaşatan Müslümanlar şimdi güçlü Fi-ravun oğullarının egemenliği altında köle bir konuma düşürülmüşlerdi.

Ama devran dönecek orada mülkün sahibi olan ve dilediklerine mülkü veren, dilediklerinden onu alan, dilediklerini azîz eden, dilediklerini zelil etme gücüne sahip olan Allah Müslümanlara güç kuvvet verecek ve tekrar Firavun oğullarına galip bir konuma getirecek ve Firavunlar Müslümanlar karşısında ezileceklerdi. Bu Allah'ın yeryüzünde değişmez yasasıydı. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Ama Firavunlar bunu bilmezler. Allah'ı tanımayan kâfirler Allah'ın bu yasasından gafildirler. Şu anda topluma egemen ya, şu anda elinde silahı var ya, elinde güç kuvvet var ya ve üstelik kendisinde olanlar Müslümanın elinde yok ya, kâfir buna aldanmaktadır. Müslümanın elinde bıçak bile yokken, Müslümana terk-i silah ettirip, her türlü silahtan yoksun bırakıp kendisinin her türlü teknolojik güce sahip olması, siyasal ve ekonomik güce, askeri güce sahip olması, her türlü imha silahlarına sahip olması kâfiri aldatmakta ve müstekbir davranmaya sevk etmektedir. Madem ki güç bende, madem ki egemenlik bende, o halde benim istediğim gibi hareket edeceksiniz, benim istediğim gibi giyinip soyunacak, benim istediğim gibi bir hayat yaşayacaksınız, değilse size hayat hakkı tanımıyorum diyebilmektedir.

Ama bir gün böyle diyen kişinin ya da kişilerin karşısına bir Musâ çıkıyor, bir Musâ gönderiyor Allah ve Onun aracılığıyla bu insanları tanrılık taslamaktan vazgeçip kendisine kul olmaya çağırıyor. Gelin Müslüman olun ve kurtulun, değilse sonunuz geldi diyor. Kendiniz tanrılıktan vazgeçip yaratıcınıza, gerçek egemen olan Rabbinize teslim olduğunuz gibi benim Müslüman kullarımdan da elinizi çekin. Benim kullarıma tanrılık taslamaktan, zorla onları bana kulluktan, benim yasalarıma itaatten çıkarıp kendinize, kendi yasalarınıza kul, köle yapmaktan elinizi çekin. Allah'ın kutlu elçileri bu şekilde Rab'lerinin mesajıyla gelince alçaklar şaşırıp, apışıp kaldılar. Bakın Allah diyor ki:

76. "Gerçek, katımızdan onlara gelince: Doğrusu bu apaçık bir büyüdür dediler."

Kendilerine reddetmeleri mümkün olmayacak bir netlikte hak gelince, Allah'ın açık net bir âyeti olarak Hz. Musâ (a.s)'ın elindeki asa gözlerinin önünde yılan haline gelince ve Kur'an'ın değişik yerlerinde anlatıldığı gibi koynundan çıkardığı elleri bembeyaz bir nûr haline gelince, ve Hz. Musâ (a.s) onlara farklı mûcizeler, farklı âyetler gösterince dediler ki bu apaçık bir

büyüdür, bir sihirdir. Bu Musâ çok bilgiç, çok profesyonel bir sihirbazdır dediler. Çünkü alçağın kendisinin işi gücü sihirdi zaten. Ülkeyi sihirbazlarla yönetiyordu. Hakkı bâtıl, bâtılı hak gösterme el çabukluğuyla insanların gözlerini boyamakla durumu idare ediyordu. Medyası sihirbazlardandı, siyaseti ve siyasetçileri sihirbazlardandı, ekonomisi, ekonomicileri sihirbazlardandı, eğitimi, eğitimcileri sihirbazlardandı, hukukçuları sihirbazlardı. Beyazı siyah, siyahı beyaz gösteriyorlar, iyiyi kötü, kötüyü iyi gösteriyorlar, Musâ'yı Firavun, Firavunu Musâ gösteriyorlar ve böylece ülkeyi idare ediyorlardı. Firavunun ülkeyi kendileri sayesinde yönettiği sihirbazları bazen ilim adamı rolünde, bazen sanatçı rolünde, bazen hukukçu ro-lünde, bazen medya rolünde kimselerdi.

Musâ (a.s) ve Firavunun gündeme getirildiği her bir yerde sih-ri ve sihirbazları böyle anlıyoruz. Eğer sihri ve sihirbazları Musâ (a.s) ın Firavunla, Firavun sistemiyle mücâdelesi çerçevesinde anlamaya çalışırsak şöyle diyeceğiz: Musâ karşısında, Allah'ın hak elçisi karşısında, bu elçinin ortaya koyduğu İslâm dâvâsı karşısında insanların Firavunları ve Firavunî sistemleri ayakta tutmak üzere sahip oldukları ilim dallarındaki bilgilerini ustaca kullanmalarının adına sihir denir. Allah âyetleri karşısında, Allah sistemi karşısında ve bu sistemi savunan Allah erleri karşısında Firavunî sistemleri ayakta tutmak için çırpınan kimselere de sihirbaz denir. Bu sihirbazlar ellerindeki tüm bilgilerini, tüm imkânlarını sistemi haklı çıkarmak ve yaşatmak üzere kullanırlar.

Meselâ adam şairdir, edebiyatçıdır. Eğer bu adam sahip olduğu edebiyat bilgisini İslâm dâvâsı karşısında Firavunu ve Firavunî sistemi ayakta tutma adına kullanıyorsa işte bu adam sihirbazdır. Meselâ adam sanatkârdır ve bu sanatını Firavunun hizmetinde kullanıyorsa bu adam da sihirbazdır. Veya adam bir dalda doçenttir, prof-tur, hukuk bilgisine sahiptir, teknik bilgilere sahiptir ve bu bilim dalıyla Firavun sistemini destekliyorsa, Musâ'yı ve Musâ gibileri, Müslümanları yalancı çıkarma kavgası veriyorsa, halkın gözünü boyama kavgası veriyorsa bunlar da sihirbazdır. Şarkıcılar böyledir, tiyatrocular böyledir, para babaları böyledir...

Zaten sihir beyazı, siyah; siyahı, beyaz; hakkı, bâtıl; bâtılı, hak gösterme el çabukluğudur ve bunu yapan herkes sihirbazdır. Musâ'yı Firavun, Firavunu Musâ gösteren herkes sihirbazdır. Kendi hevâ ve heveslerinden kaynaklanan bir sistemi hak, Allah'ın yasalarına bağlı İslâm sistemini de bâtıl göstermeye çalışan bu uğurda sa'y eden herkes sihirbazdır. Karıyla kocanın arasını ayıran, kardeşi kardeşe düşman yapan, farklı farklı hiziplere ayırarak Müslümanları birbirleriyle vuruşturan demokrasiyi hak İslâm'ı da bâtıl göstermeye çalışan herkes sihirbazdır. İnsanın insana kulluğu anlamına gelen demokrasiyi savunan, bu sistemin en güzel bir sistem olduğunu, insanların saadetini temin eden bir sistem olduğunu savunan herkes sihirbazdır.

Bunlar da çağdaş sihirbazlardır. Firavunlar bunlar sayesinde topluma hakim olurlar, bunlar sayesinde insanları ezerler, bunlar sayesinde kan emerler. Tabii bunlar da Firavun tarafından beslenirler ve palazlandırılırlar. Firavunun bunlara, bunların da Firavunlara ihtiyacı vardır. İşte Firavun kendisi bu tür sihirbazların sırtına basarak yükseldiği için, sermayesi bu olduğu için Allah'ın elçisi Musâ (a.s)'ın getirdiği mesaja da sihirle karşılık vermek, ellerindeki sihir bilgileriyle, teknolojileriyle peygamberin karşısına çıkmak istediler. Onların bu tavrı karşısında bakın Allah'ın elçisi şöyle diyordu:

77. "Musâ: "Size gelen gerçeğe dil mi uzatırsınız? Bu sihir midir? Sihirbazlar zaten başarı kazanamazlar" dedi."

Size gelen bu hakka, bu gerçeğe sihir diyorsunuz öyle mi? Rabbiniz tarafından gönderilen bu hakka, bu hak bilgisine nasıl sihir diyebiliyorsunuz? Unutmayın ki hiç bir sihirbaz başarıya ulaşamaz. Hiç bir sihirbaz felaha eremez. Eğer ben bir sihirbaz olsaydım sizin karşınızda asla bu başarıyı, bu cesareti gösteremezdim. Sihirbazlar her ne kadar dünyada geçici bir süre için başarıya ulaşmış gibi görünseler de, insanların gözlerini boyayarak dünyada geçici bir süre onlara egemen olsalar da çok kısa bir süre sonra dünyada rezil rüsva oldukları gibi âhirette de cehennemi boylayacaklardır.

Onun içindir ki bir peygamberin cehenneme talip olması asla mümkün değildir. Allah'ın elçisi Allah'ın cennetine talip olan, insanları da Allah'ın cennetine ulaştırma kavgası vermek için gelen insandır. Onun içindir ki Rabbi ona başarı lütfediyordu.

Allah düşmanı Firavunun ve hempalarının gözleri önünde elindeki asasını yılan haline getirerek, koynundan çıkardığı elini bembeyaz bir nûr hale getirerek Allah elçisine başarı üstüne başarı lütfediyordu. Hangi sihirbaz becerebilmişti şimdiye kadar bu başarıyı? Hangi sihirbaz becerebilmiştir bunu? Hangi sihirbaz kendisine mutlak ceza verecek olan yeryüzünün en zâlim ve en güçlü ordusuna sahip olan bir kralın sarayına böyle bir cesaretle girebilmişti bugüne kadar? Ve şimdi böyle zâlim bir idarecinin karşısında hangi sihirbaz bir asayı yılan haline getirebilirdi? Hangi sihirbaz bir el çabukluğuyla, biz göz işaretiyle koskoca bir ülkeyi açlık ve felâkete sürükleyebilirdi? Hangi sihirbaz bir ülkenin tamamının evlerine kurbağalar, çekirgeler, bitler doldurabilirdi? Hangi sihirbaz tüm suları kan haline getirebilirdi?

Evet bugüne kadar hangi sihirbaz becerebilmişti bütün bunları? Hattâ Mü'min sûresinde anlatılır Allah'ın bu güçlü elçisine karşı Firavun şöyle diyordu: Sen bizi sihrinle yurdumuzdan çıkarmaya, bizim dinimizi değiştirmeye

ve Mısırın yönetimini eline geçirmeye mi geldin? Oysa kesinlikle biliyorlardı ki o güne kadar hiç bir sihirbazın sihir gücüyle bir memleketi fethettiği görülmemişti. Sihirbazlar sadece kendisinden mükâfatlar alabilmek o güne kadar onun ayaklarını öpmekten başka bir şey yapmamışlardı, bunu çok iyi biliyordu. Onun içindir ki Firavunun hem sen bir sihirbazsın demesi hem de arkasında sen benim krallığımı ele geçirmek istiyorsun demesi onun kafasının ne denli karıştığını göstermektedir.

Evet gerek o günkü Firavunun, gerekse dünkü Mekke müşriklerinin peygambere sihirbaz ve peygamberin getirdiği âyetlere de sihir diyen, ve gerekse bugünkü peygamber yolunun yolcularına sihirbaz diyerek onların Müslümanlıklarını reddetmeye çalışan bu insanların bu çifte standartları karşısında diyoruz ki Allah elçileri ve onların yolunun yolcuları asla bir sihirbaz değildir. Hz. Musâ (a.s)'da bir sihirbaz değil tüm bunları Allah desteğiyle gösteren bir peygamberdir.

Bakın bunu bildikleri halde hainler diyorlar ki:

78. "Siz ikiniz, bizi babalarımızı üzerinde bulduğumuz yoldan çevirmek ve yeryüzünün büyükleri olasınız diye mi geldiniz? Biz size inanmıyoruz" dediler."

Evet diyorlar ki bakın: Siz ikiniz ey Musâ ve Harun, yoksa bizi babalarımızı üzerinde bulduğumuz, atalarımızdan miras olarak devraldığımız yoldan, hayat tarzından, hayat anlayışından, yaşam biçiminden bizi uzaklaştırmaya mı geldiniz? Bizi şu anda yaşadığımız hayat programlarımızdan döndürüp Allah yoluna, Allah programına çağırmaya mı geldiniz? Yoksa böylece toplumda kendi egemenliğinizi kurup büyüklenmek mi istiyorsunuz? Derdiniz ne sizin? Bizim devletimize mi göz diktiniz yoksa? Yâni bizim devletimizi, bizim saltanatımızı elimizden almayı mı planlıyorsunuz? Mısırda iktidarı ele geçirmek mi istiyorsunuz? Kime diyorlardı bunu? İki kişiye. Sadece iki kişi. Hz. Musâ ve kardeşi Hz. Harun.

Düşünebiliyor musunuz? İki kişi nasıl oluyor da yeryüzünün, o günkü dünyanın en süper gücüne kafa tutabiliyordu? İki kişi nasıl olur da yeryüzünün en müstekbir, en zâlim Firavununun askerî ve siyasal gücüne karşı bir tavır sergileyebiliyor? Nasıl olacak da yeryüzünün en güçlü insanına ve onun saltanatına karşı başlattıkları bu savaşta iki kişi galip gelebileceklerdi? tâbi materyalist bir anlayışa göre, maddeci bir düşünceye göre bu mümkün değildir. Lâkin Firavunun telaşına bir bakın ki korkudan ne diyeceğini şaşırmış. İki kişinin, ama Allah desteğinde olduklarını kesin bildiği, tanıdığı, güçlerinin farkında olduğu iki kişinin devleti ele geçirebileceğinden söz ediyor. Yoksa

bunu mu düşünüyorsunuz? Niyetiniz bu mu? diyor. İki kişinin sistemini sarsacağından endişe ediyor. Başına geleceklerin korkusunu yaşıyor. Zaten tüm zâlimlerin, tüm tanrı taslaklarının korkulu rüyasıdır bu.

Evet bir taraftan etrafındaki cahil halkın tepkisini ve desteğini de sağlamak için ülkenin elden gitmek üzere olduğunu ima ederek vatan, devlet, millet, sakarya teraneleri söylüyor, diğer taraftan da Musâ ve Harun'u devletlerine göz dikmiş birer vatan haini olarak suçlamaya, halkın gözünde mahkum etmeye çalışıyor. Siz ikiniz galiba bizi atalarımızdan devraldığımız yolumuzdan uzaklaştırmaya geldiniz diyerek halkın milliyetçilik duygularını tahrik etmeye çalışıyor hain. Siz bizi atalarımızın yolundan koparıp, devletimize göz dikenlersiniz, binaenaleyh biz asla sizi dinlemeyeceğiz, size asla inanmayacağız, si-zin getirdiğiniz mesajın mü'mini olmayacağız diyerek reddettiler. Ama onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ne derlerse desinler Allah elçilerinin tavırları kesindi. Çünkü onlar kendi keyifleriyle hareket eden insanlar değiller, Allah tarafından görevlendirilmiş elçilerdi ve ne pahasına olursa olsun görevlerini sürdüreceklerdi.

79. "Firavun: "Bütün bilgin sihirbazları bana getirin" dedi."

Evet başka sûrelerde bu mücâdele anlatılır, Firavun sihirbaz-larını toplamaya karar verdi. Emretti adamlarına ve ne kadar bilgili uzman sihirbaz varsa onların hepsini getirsinler dedi. Mısırın tüm şehirlerinde ne kadar bilgiç, mahir sihirbaz varsa hepsini toplayıp ge-tirsinler. Hem de öyle basit statüsüz sihirbazları değil bu işin profesörü olanlarını, profesyonel olanlarını, akademisyenlerini toplayıp getirsinler. Yâni her hangi bir ilim dalında, her hangi bir sanat dalında bil-gisi, gücü, mahareti olup da bu gücünü Allah elçisi, Allah sistemi karşısında Firavunu desteklemede kullanacak herkesi toplamaya ve onların desteğiyle Allah elçilerini mağlup etmeye karar verdi.

Firavun, Firavunî sistemlerin teşkilatlandığı şehir merkezlerine haberler gönderip her türlü numaracıları, her cins sahtekârları, sistemin yetiştirdiği her tür profları, ekonomistleri, hukuk uzmanlarını, sanatkârları ve her sahada uzmanları çağıracaklar ve hep birlikte birbirlerine destek vererek sistemi tehdit eden Allah elçisiyle mücâdele ve-recekler. tâbi ya ne için yetiştirmişti sistem bu adamları? Ne güne besliyordu sistem bunları? Böyle bir zamanda da gelmeyeceklerdi de ne zaman gelecekti bu adamlar?

Evet böyle sistemin tehlikeye girdiği bir dönemde hepsi toplanıp, elbirliği, sözbirliği, güç birliği ederek Firavun sisteminin devamı için mücâdele vereceklerdi Allah'la ve Allah elçisiyle. Tüm bu insanlara karşı Hz. Musâ da tek başına Allah âyetleriyle ve Allah adına mücâdele verecekti. Tek başınaydı Musâ (a.s), ama ne gam yanında Allah vardı. Allah desteğindeydi.

Firavunun destekçisi tüm sihirbazlar bir meydanda toplandılar. Hepsi de Allah elçisine karşı fikir birliği, güç birliği oluşturdular. Tüm sihirbazlar, tüm halk Allah'ın elçisine karşıydı.

80. "Sihirbazlar gelince Musâ onlara: "Atacağınızı atın" dedi."

Allah'ın elçisi dedi ki haydi buyurun atın atacağınızı. Zaten Firavunun hizmetinde Allah dâvâsıyla savaşanların atmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktur. Siz hak karşısında bâtıl taraftarları olarak, Allah dâvâsı karşısında kendiniz gibi âciz tanrı taslaklarının kulları olarak sadece atıcılarsınız. Sizler hiç bir hak bilgisine, hiç bir yakîn bilgisine sahip olmayan, sadece atmasyonlarınızla hakkı bâtıl, bâtılı hak gösteren, beyazı siyah, siyahı beyaz gösteren, elinizdeki sihirlerle, hakka dayanmayan bilgilerle insanları saptıranlardan başkası değilsiniz.

İşte görüyoruz günümüzün sihirbazlarını. Şu medyanın yaptıklarını, şu büyük haber merkezlerinin yaptıklarını görüyorsunuz. Dünyayı etkileri altına almaya çalışıyorlar. Beyazı siyah, siyahı beyaz göstermeye çalışarak insanların gözlerini boyamaya çalışıyorlar. Yer-yüzünün en terörist ülkesini en âdil ülke gösteriyor, yeryüzünün en mâsum, en mus'taz'af insanlarını terörist ilân ediyorlar ve size de bu-nu yutturmayı beceriyorlar. Yeryüzünün en âdil, en güzel, en hak sis-temi olan İslâm'ı en kötü, en geri, ama yeryüzünün en kötü, en zâlim sistemlerini ise en güzel, en âdil sistem diyorlar ve sizleri de inandırabiliyorlar buna. Yâni adamlar zulme adâlet, adâlete zulüm diyorlar. Pislere ahlâklı, ahlâklılara pis diyorlar ve insanları buna inandırabiliyorlar. Ama hakka dayanan, hak bilgisine, Allah bilgisine, vahiy bilgisine dayanan, hadiselere Allah bilgisiyle bakabilen insanlar hariç.

Onun içindir ki Hz. Musâ diyor ki haydi buyurun hak karşısında ne atacaksanız atın ortaya bakalım. Haydi ne numaralarınız varsa ortaya atın bakalım. Buyurun bir numaranız varsa ortaya atın da görelim. Sonra da ne yapacaksak biz de yaparız dedi.

Çünkü Allah'ın elçisinin onlardan korkacak hiç bir şeyi yoktu. Çünkü onlar ne atarlarsa atsınlar, hakkın karşısında dayanma güçleri yoktu. Hakkın karşısında bâtılların asla dayanma gücünün olmadığını Allah'ın elçisi çok iyi biliyordu. Ne atarlarsa atsınlar, hangi numarayı çekerlerse çeksinler fark etmeyecekti. İster teknolojiyi kullansınlar, ister sanatlarını kullansınlar, ister edebiyatlarını gündeme getirsinler, ister falanca bilim dalını, filanca silahlarını kullansınlar fark etmez hakkın karşısında hiç birisinin dayanma gücü yoktur. Hakkın karşısında bâtıl yok olmak zorundadır. Hakkın karşısında her şey yerle bir olmak zorundadır. İman karşısında hiç bir bâtılın dayanma gücü yoktur.

Hz. Musâ dedi ki haydi buyurun neyiniz varsa atın ortaya. Ne-yiniz varsa, hangi fikriniz, hangi usulünüz, hangi tekniğiniz, hangi na-zariyeniz varsa atın ortaya. Hz. Musâ'nın hiç bir endişesi yoktu. Çünkü Allah âyetleriyle beraber olan, Allah âyetlerine sahip olan bir Müslüman karşısında kim olursa olsun asla korkmayacaktır. Çünkü onların ortaya attıklarının tümünü kaldıracak olan Allah âyetleridir. Bizim planımız, bizin fikrimiz, bizim metodumuz, bizim zekamız değil. O halde eğer bizler de Allah âyetlerinin bilgisine sahipsek o zaman hiç kimseden korkmayacağız. Ama Allah âyetlerinden mahrumsak, Allah âyetlerinden habersizsek o zaman her şeyden korkarız ve korkacağız demektir. Evet atın dedi Hz. Musâ ve:

81,82. "Attıklarında, Musâ: "Yaptığınız sihirdir, fa-kat Allah onu boşa çıkaracaktır. Allah bozguncuların işini elbette düzeltmez. Suçlular istemese de Allah sözleriyle hakkı gerçekleştirecektir," dedi."

Attılar ortaya atacaklarını. Döktüler torbalarındakileri. Açığa çıkardılar kafalarındakileri, kalplerindekileri. Hz. Musâ dedi ki; sizin getirdikleriniz sihirden, vehimden, zandan başka bir şey değildir. Ve kesinlikle Allah onların tümünü iptal edecek, boşa çıkaracaktır. Rab-bim hiç bir zaman kendi düzenini bozan bozguncuların işlerini dü-zeltecek değildir. Allah, düzeninden habersiz düzen yapanları, Allah düzenini değiştirmeye çalışanları başarıya ulaştırmayacaktır. Allah yasalarını reddederek yaptıkları yasalar bir sene bile gitmeyecektir. Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar da şimdi en güzelini bulduk diye sevinirlerse sevinsinler asla huzur ve saadete erişemeyecekler, yaptıklarını her dönem bozmak zorunda kalacaklardır. Ve:

Allah mutlaka hakkı yeryüzünde ikâme edecek, mücrimler istemeyip engel olmaya çalışsalar da.

Yâni Hz. Musâ (a.s) ve kardeşi Harun (a.s)'ın Firavun ve toplumuyla mücadelesi Kur'an'da uzunca anlatılır. Sihirbazların sihirlerinin tümünün asa tarafından yutulduğu, Allah desteğindeki, vahiy desteğindeki bir peygamber karşısında sihirbazların tüm fikirlerinin, tüm sistemlerinin, tüm göz boyacılıklarının iflas ettiğini, sonunda gerçeği anlayan sihirbazların bir saat öncesine kadar hizmetinde oldukları Fi-ravunu terk edip peygamber safına geçtiklerini, onların kendisinden izin almadan sergiledikleri bu iman tavırlarına karşılık her devirde olduğu gibi zâlim Firavunun işkence ve zulüm tehditlerinin geldiğini, sonra tüm diğer despotların yaptığı gibi Firavunun Müslümanların çocuklarına yöneldiğini, onları eğitimlerini bozarak, başlarını açtırarak ahlâksızlaştırmaya, ve öldürmeye çalıştığını ve en sonunda da hem kendisinin hem de Allah'la tutuştuğu savaşında hizmetinde bulunanların denizde boğulduğunu uzun uzun anlatır Rabbimiz.

83. "Firavun ve erkanının kendilerine fenalık yapmasından korktuklarından, milletin bir kısım gençleri dışında, kimse Musâ'ya

inanmamıştı, çünkü Firavun o yerde hakimdi. O, gerçekten aşırı gidenlerdendi."

Firavunun kavminden, Firavun hanedanından birkaç genç hariç bunun dışında hiç kimse iman etmedi. Ama Rabbimizin ifadesinden anlıyoruz ki iman etmeyenler de zâlim Firavunun zulmünden korktukları için, kendilerine bir zarar vereceğinden çekindikleri için iman etmediler. Firavun ve sisteminin, Firavun ve adamlarının kendilerini fitneye düşürmesinden, işkence etmesinden korkuları iman etmelerine engel oldu. tâbi burada kast edilen sadece Firavun milleti değil Musâ ve Harun (a.s)'ların kendi kavimleri olan İsrâil oğullarından da çok az insan bu dâvete iman edebildi. Halbuki Musâ (a.s) kendilerini kurtarmak için gelmişti. Kendi kavmini Firavun sisteminin köleliğinden kurtarıp hürleştirmeye gelmişti.

Üstelik bu insanlar bunu biliyorlardı. Hz. Musâ'nın ve kardeşi Harun'un Yakub (a.s)'ın çocuklarından olduğunu, yâni kendilerinden olduğunu biliyorlardı. Hz. Musâ'nın ataları İbrahim (a.s)'ın, Yakub (a.s)'ın, İshak (a.s)'ın ve Yusuf (a.s)'ın dini olan İslâm'la geldiğini çok iyi biliyorlardı. Ama yıllar yılı Firavun oğullarının zulüm ve işkence sisteminin altında öylesine sindirilmişler, öylesine asimile edilmişler, öylesine köleleştirilmişlerdi ki korkularından kendilerini kurtarmaya gelen tanıdıkları elçiye iman edip onun safında yer aldıklarını ortaya koyamadılar. Çünkü:

Gerçekten Firavun yeryüzünde, Mısır arzında büyüklenen, büyüklük taslayan bir zâlimdi. Karunlarıyla, Hâmânlarıyla, Bel'amla-rıyla kendisini güçlü gösteriyor, zulmediyor, haddi aşıyor ve bozgun-culuk yapıyordu. İsraf ediyor müsriflik yapıyordu. Yâni kendi kendisini yaratıcısına kulluk makamından indirip boşa harcıyordu. Allah tarafından yaratıldığı halde, sahip olduklarının tamamı kendisine Allah tarafından verildiği halde Rabbine kafa tutarak tanrılığını iddia ederken aslında kendi kendisine yazık ediyordu. Kendi kendisine zulmediyordu. Kendisini kendi elleriyle Allah'ın istemediği bir hayata mahkum ederken hayatını israf ediyordu. Kendi kendini ısrarla Cehennem yolunda tutarken ateşe doğru sürüklerken kendi kendinin zâlimi oluyordu. Elbette kendisini düşünmeyen, kendi kendine zulmeden, kendisine hayrı olmayan bir zâlimin diğer insanlar için hayır düşünmesi de mümkün olmayacaktı. Kendi kendini mahvettiği gibi diğer insanların hayatını da mahvediyordu. Kendi dünyasını yıktığı gibi, toplumunun dünyasını da yıkıp boşa harcayan bir israfçıydı.

84. "Musâ: "Ey milletim! Allah'a inanıyorsanız ve teslim olmuşsanız O'na güvenin" dedi."

Musâ (a.s) dedi ki, ey kavmim, ey benden olanlar, ey anam, ey babam, ey akrabalarım eğer Allah'a iman ediyorsanız, eğer mü'-minlerseniz Allah'a güvenin, Allah'a dayanıp tevekkül edin. Çünkü iman bunu gerektirecektir. İman, Allah'a güveni ve teslimiyeti gerektirecektir.

Evet gerçekten Allah’a inanmış Müslümanlar gerek o günün şartlarına benzer bir şart altında bulunsunlar, yâni zâlimlerin, tâğut-ların amansız işkenceleri altında ezilmişliği, horluğu hakirliği yaşamaya mahkum olsunlar, gerekse kendi egemenliklerini kurmuş serbest ve hür bir hayat yaşar olsunlar fark etmez eğer imanları varsa, eğer Allah’a inandıklarını iddia ediyorlarsa mutlaka her konuda Rablerine tevekkül edip, sadece Ona dayanıp güvenmeleri gerekecektir. Bu imanın gereğidir. İnananlar mutlaka işlerini Allah’a havale edecekler, yardımı, zaferi, başarıyı Allah’tan bekleyeceklerdir.

Yollarını Allah’a soracaklar, hayat programlarını mutlaka Rab-lerinden alacaklardır. Kendileri adına karar alma mevkiinde, yasa be-lirleme makamında sadece Allah’ı görecekler, hayatlarını sadece Al-lah adına ve Allah yasaları istikâmetinde yaşayacaklar ve zinhar Allah’tan başkalarına vekaletlerini vermeyecekler, Allah’tan başkalarını dinlemeyecekler, Allah’tan başka kimsenin emanı altına girmeyeceklerdir. Müslümanım diyen herkes hangi durumda olursa olsun buna mecburdur.

Ve işte bunu becerebilen, hayatlarında bu teslimiyeti, bu tevekkülü gerçekleştirebilen mü’minler vekillerinin yardımına hak kazanmış kimseler olarak mutlaka kurtuluşa ereceklerdir. Allah bu konuda vaatte bulunmuştur ve Allah’ın vadi haktır. Kendisine güvenen, kendisine dayanan kullarını Allah asla yolda bırakmayacaktır. Kendisini vekil bilenleri Allah asla yalnız ve sahipsiz bırakmayacaktır. Safında yer almış kullarını hangi durumda olurlarsa olsunlar mutlaka galip getirecektir Rabbimiz. Bakın az da olsa, zayıf da olsa Rablerine iman edenler dediler ki:

85,86. “Allah'a güvendik; Ey Rabbimiz! Zâlim bir millet ile bizi sınama, rahmetinle bizi kâfirlerden kurtar” dediler.”

Firavunun zulümlerine ve işkencelerine rağmen yine de iman edebilmeyi beceren o az sayıda mü’min diyor ki biz Allah’a güvenip dayandık. Biz Rabbimize tevekkül edip vekaletlerimizi Ona verdik. Çok kötü şartlar altında Rabbimizin bizden istediği bu imanımızı, bu teslimiyetimizi gerçekleştirirken başımıza gelecekler konusunda biz Rabbimizi vekil tayin ettik. Bundan sonra bizi neler bekliyorsa biz on-lardan Rabbimizin kucağına sığındık, Rabbimizin koruması altına gir-dik. Biz kendimizi Rabbimize teslim ettik. Öyleyse ey Rabbimiz, ey uğruna tüm başımıza gelecekleri sineye çektiğimiz, hatırına her türlü işkenceyi göze aldığımız Rabbimiz:

Ey Rabbimiz, bizi zâlimler topluluğu için fitne kılma, bizi bu zâlimler topluluğunun elinde oyuncak yapma. Onlar bu kâfir ve zâlim halleriyle, sana kafa tutan bu durumlarıyla bizlere egemen olup, bazen öldürerek, bazen zindanlara atarak, bazen kadınlarımızın kızlarımızın ırzlarına tasallut ederek,

bazen mallarımıza el koyarak, bazen eğitimlerimizi bozarak, bazen haremlerimizin başörtülerine el atarak onların elinde bizleri oyuncak kılarak bizi böyle ağır bir imtihana tâbi tutma ya Rabbi. Bizi dayanamayacağımız iptilâlara uğratma ya Rab-bi.

Ya da bu kâfirleri, bu zâlimleri bize karşı galip bir konuma, üs-tün ve egemen bir konuma getirerek bizi onlar için onları da bizler için fitne konusu yapma ya Rabbi diyorlar.

Bakın Mümtehine sûresinde de İbrahim (a.s)'ın hicreti esnasında aynen böyle dua ettiği anlatılır:

"Rabbimiz! Bizi, inkâr edenlerle deneme; bizi bağışla, doğrusu Sen, güçlü olan, Hakîm olansın."

(Mümtehine 5)

Ey Rabbimiz! Bizi kâfirler için fitne kılma! Bizi kâfirler için fitne sebebi kılma. Kâfirlerin sapmalarına, sapıklıklarına bizi sebep kılma ya Rabbi. Eğer kâfirler biz mü'minlere karşı galip gelirlerse, onlar kar-şısındaki savaşımızda biz mağlup pozisyonuna düşersek bu onların küfürlerine yol açabilir, küfürlerinde kemikleşip kendi hayatlarından emin bir duruma gelebilirler, kendilerini haklı ve hak yolda görebilirler. Biz haklı olduğumuz için bu mü'minlere galip geldik diyebilirler. Böylece onların küfürlerinde ısrarlarına biz sebep olabiliriz. Onun için on-ları galip bizi mağlup bir konuma getirerek onların küfürlerine bizi se-bep kılma ya Rabbi.

Ayrıca tâbi böyle bir durumda dinlerinden habersiz yaşayan kimi zavallı mü'minler de kendilerini haksız görecek bir konuma gelebilirler. Kâfirler karşısında aşağılık psikozuna düşerek, onların haklılığını kabul ederek, onlara meylederek onların yollarına, onların anlayışlarına, onların kafa yapılarına uygun bir biçimde din üretmeye, din-lerini, inançlarını onlara doğru eğip bükmeye kalkışabilirler. Onlar karşısında ezilmişliği, yenilmişliği soluklayarak dinlerini onlarınkine uygun hale getirerek sürekli onlardan özür dileme aşağılığa düşebilirler. İşte İbrahim (a.s) böyle dua ediyordu, bu Müslümanlar böyle dua ediyorlardı Allah'a.

Allah korusun da işte şu anda iliklerimize kadar bunu yaşıyoruz. İslâm ümmeti şu anda kâfirler karşısında bu yenilmişliği yaşamaktadır. Galip kâfir toplumları karşısında Müslümanlar bu duruma düşerlerken onlar da bizdeki bu zaafı gördükçe sürekli bizim dinimizi inceleyecekler ve onların bizim dinimizle alâkalı, bizim inanç sistemimizle alâkalı, bizim tarihimizle alâkalı dediklerinin tamamını kabul et-meye başlayacağız. İşte görüyoruz, Oryantalizm adı altında şu anda adamlar bizim dinimizi inceliyorlar. Dininiz şöyle olmalıdır, böyle olmalıdır, kitabınızın fonksiyonu şöyle olmalıdır, peygamberinizin dindeki yeri

şudur, sünnet dininizde şu anlama gelmelidir diyorlar ve İslâm ümmeti içinde âlim görünen kimi zavallılar da mal bulmuş mağribi gibi onlardan gelenlere sahip çıkma ve topluma empoze etme kavgası vermektedir.

Tabi bu kâfirler bizim içimizdeki bu piyonlarının bu tavırlarını gördükçe daha çok heveslenip bizim üzerimize gelmeye devam edecekler. Öyle değil mi? Meselâ bir Goldizer babasının hayrına mı araştırıyor hadisleri? Bir Kettani babasının hayrına mı araştırıyor İslâm tarihini? Ne dersiniz? Bu Goldizer peygamberi çok sevdiğinden, bizi çok sevdiğinden dolayı mı hadisle uğraşıyor? Kettani Müslümanlığından dolayı, Rasulullah efendimize olan sevgisinden dolayı mı İslâm tarihiyle ilgileniyor? Hayır hayır, İslâm'ı bozma konusunda, Müslümanların zihinlerini idlal noktasında bir mantık geliştirmek ve geliştirdikleri bu mantığı bu ümmet içindeki çömezlerine yetiştirip onlar vasıtasıyla bu ümmetin inancını bozmak için yapıyorlar bunları. Alçaklar şu anda İslâm'ı araştırma, İslâm'ın açıklarını bulma üniversiteleri kuruyorlar memleketlerinde ve harıl, harıl çalışıyorlar.

Evet Hz. Musâ'ya ve onun getirdiği mesaja iman eden azınlık bir grup böylece Rab'lerine dua ettiler. Ve dediler ki:

Ey Rabbimiz Rahmetinle, merhamet ve lütfunla bizi kâfirler topluluğundan da koruyup muhafaza buyur. Biz sana güvenip tevekkül ettik, sen bizi bu zâlimlerin şerlerinden rahmetinle muhafaza buyur dediler.

Evet şimdi Rabbimiz vekaletlerini kendisine veren, kendisini vekil kabul edip işlerini, durumlarını kendisine havale eden kullarını nasıl koruduğunu anlatacak. Nasıl korumuş onları?

87. "Musâ ve kardeşine: "Mısır'da milletimize evler hazırlayın; evlerinizi namazgah edin, namaz kılın diye vahy ettik, inananlara müjde et."

Evet buyuruyor ki Rabbimiz, biz Musâ'ya ve kardeşine vahy ettik. Bizden vahiy bekleyen, bizden çözüm bekleyen, işlerini bize havale eden kullarımıza vahy ettik. Neyi vahy etmiş Rabbimiz?

Kendiniz için, kavminiz için Mısırda evler edinin, evler hazırlayın. Yâni şehirde, ülkede Allah'ın elçileri ve beraberindeki Müslümanlar belli evler edinecekler, evler hazırlayacaklar. Orada mü'minler eği-tim yapacaklar, dinlerini öğrenecekler ve öğretecekler. Eğitim faaliyetini yürütmek üzere, mü'minleri vahiyle yakından tanıştırmak üzere evler edinecekler, evler belirleyecekler. Çocuklarını Firavunun materyalist eğitim sisteminden kurtarıp Allah'ın ve elçilerinin istediği biçimde eğitmeye alacaklar. Belirledikleri bu evlerden Firavun ve adamlarının haberleri olmayacak. Kendi iradeleriyle belirledikleri bu evlerde gizliden gizliye eğitim faaliyetini yürütecekler.

Evet evlerini kıble edinecekler. Evlerinde Müslümanca bir hayatın gereği olarak namaz kılacaklar ve bedenlerinde Allah'ın söz sahipliğine imanlarını gündeme getirecekler. Bedenlerini Allah'ın emrine verecekler. Böylece namazlarını, bireysel kulluklarını ikâme edecekler. Yâni o evlerde bulunmalarının sebebi olarak sadece Allah'ın kıblesine yönelecekler, sadece Allah'ın yörüngesine girecekler, sadece Allah'ın hoşnutluğunu isteyecekler ve evlerini mescidler yapacaklar. Evlerini Allah'a secde mahalli haline getirecekler. Allah'ın emirlerini uygulama alanı haline getirecekler.

Elbette Firavunlar mescidleri aslî fonksiyonlarından uzaklaştırmışlarsa, mü'minler o mescidlerde Rab'lerine secde imkânlarını kaybetmişler, Rab'lerinin emirlerini uygulayarak Onun önünde boyun bükme özgürlüklerini yitirmişlerse, açıktan açığa ***"Allahu Ekber"*** diyemeyecek bir duruma gelmişler, açıktan açığa Allah'ın istediği biçimde giyinemeyecek bir duruma gelmişlerse, mescidlerde açıktan açığa Allah'ın âyetlerini öğrenme imkânları kalmamışsa, mescidlerde Allah'ın talimatlarının yerini Firavunların talimatları almışsa o zaman kendi iradeleriyle belli evler edinmek zorunda kalacaklardır. Orada Allah'ın istediği bir hayatı, Allah'ın istediği bir kulluğu icra etmek zorundadırlar. Yâni en kötü şartlar altında bile Rabbimiz mü'minlerden kendi rızasını kazanabilecekleri, kendisine kulluğu icra edebilecekleri bir hareket, bir tavır istemektedir.

Ey mü'minler, içinde bulunduğunuz toplum ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, topluma egemen olan Firavunlar ne kadar zâlim ve kâfir olurlarsa olsunlar unutmayın ki onların göremeyecekleri, onların ellerinin uzanamayacağı mekânlar vardır Allah'ın mülkünde. Bilesiniz ki onlar asla o mekânlara ulaşamayacaklardır. Onların gücü yetmeyecektir buna. Çünkü onlar öyle sizin zannettiğiniz ve kendilerinin de size empoze etmeye çalıştıkları gibi her şeyi bilen, her şeyden her an haberdar olan kimseler değillerdir. Belki bu Firavunlar egemenlik bizdedir, biz her şeyi biliyoruz, yaptığınız her şeyden haberdarız, nefes alışverişlerinizi bile kontrol ediyoruz, bütün dünyayı gözetliyoruz, tüm dünyadan haberdarız gibi yalan yanlış numaralarla, sihirlerle insanları aldatmaya çalışsalar da aslında onlar ayaklarının önündeki çukurlardan bile haberdar olmayan zavallılardır.

İşte örneklerini gördük. En büyük Firavunlar bile yanı başlarındaki insanların kurşunlarına hedef olarak geberip gitmekten kendilerini kurtaramadılar. İşte Amerikan devlet başkanlarının, İsrâil devlet başkanının, Mısırın Firavununun herkesin gözleri önünde gebertilirken dünyanın en süper istihbarat teşkilatına sahibiz diye övündükleri teşkilatların hiçbir şey yapamadıklarını gördük. Evet bu Firavunlar is-tedikleri kadar Allah sıfatlarını kendilerinde görsünler, istedikleri kadar kendilerinin tanrı olduklarını iddia etsinler Allah'tan başka hiç kim-senin insanları, dünyayı kontrol etme, insanların yaptıklarından haberdar olma imkânı da, gücü de yoktur.

Evet Rabbimiz Mısırdaki mus'taz'aflara diyor ki kendinize evler edinin. Evlerinizi Allah'a kulluğa tahsis edilmiş mescidler haline getirin. Orada Allah'ın istediği biçimde namazlarınızı, bireysel kulluklarınızı ikâme edin. Birbirlerinize kenetlenip Allah'ın istediği gerçek İslâm kardeşliğini ve dayanışmasını gerçekleştirin. Eğer böyle yaparlarsa ey peygamberim sen onlara şunu müjdele:

Mü'minlere dünyada izzet ve şeref, galibiyet ve hâkimiyet, âhirette de cennetimi ve rızamı müjdele. Eğer böyle Allah'ın kendilerinden istediğini yaparlarsa, Allah onları düşmanlarına galip getirecek, onları Firavunun zulmünde kurtaracak, kölelik ve zillet içinde bir hayattan özgürce bir dünya hayatına çıkaracaktır. Dünyada böyle şerefli bir hayat, âhirette de gözlerinin görmediği, kulaklarının duymadığı ni-metler onları beklemektedir onları. Ama eğer onlar mutlak güç ve kudret sahibi olan Allah'ın kendilerinden istediği bir hayata yönelmez-lerse, kendileri bilir, zâlimlerin, despotların elinde oyuncak olarak rezil rüsva bir hayat yaşamaktan asla kurtulamayacaklar.

88. "Musâ: "Rabbimiz! Doğrusu sen Firavuna ve erkanına ziynetler ve dünya hayatında mallar verdin. Rabbimiz! Senin yolundan şaşırtmaları için mi? Rabbi-miz! Mallarını yok et, kalplerini sık; çünkü onlar can yakıcı azabı görmedikçe inanmazlar" dedi."

Evet Musâ (a.s) dedi ki ey Rabbim muhakkak ki sen Firavuna ve onun melesine, onun etrafındaki yardakçılarına, destekçilerine bolca dünya malı ve ziynetlerini verdin. Onlara güç verdin, iktidar verdin, imkân verdin, fırsat verdin, makam verdin, siyasal ve ekonomik güç verdin. Ey Rabbim, sen bütün bunları bu hainlere, bu zalimlere insanları, senin kullarını senin yolundan saptırsınlar diye mi verdin? Ellerindeki bu imkânlarla senin kullarını sana kulluktan koparıp kendilerine kul köle edinsinler diye mi verdin? Ya Rabbi bu zalimlerin mallarını yok et. Ellerindeki bu imkânları al. Saltanatlarını ve zulümlerini bitir. Kalplerini sıkıp huzursuz et, çünkü onlar can yakıcı azaplarını görmedikçe iman etmezler. Darda ve zorda kalmadıkça senin gücünü, kudretini, kendilerininse âciz ve güçsüz zavallı varlıklar olduklarını anlayamazlar. Onlar başka türlü gerçeği anlamazlar.

Gerçekten de işte şu anda güç kuvvet, egemenlik ve saltanat kendi ellerinde olduğu için pek çok kâfirin kendi yollarından, kendi hayat programlarından emin olduklarını, mutmain olduklarını, küfürlerinde kemikleştiklerini görüyoruz. Ne var bizim hayatımızda? Ne var bizim yolumuzda? Eğer bizler şu anda yanlış yolda olmuş olsaydık, elbette Allah bizi cezalandırır ve bize bu imkânları vermezdi. Biz haklıyız ki Allah bize bunları

veriyor. Biz doğru yoldayız ki şu anda mü'-minler bizim egemenliğimiz altındadır. Eğer şu müslümanların yolu doğru olmuş olsaydı, elbette onlar bize egemen olurlardı, onlar bize muhtaç olurlardı diyorlar.

89. "Allah: "İkinizin duası kabul olundu. Dürüst hareket edin; bilmeyenlerin yoluna asla uymayın" dedi."

İşte Rabbimizin elçilerinin dualarına cevabı. Ey elçilerim, ikinizin duaları da kabul edildi. Dualarınız kabul gördü. Duanıza icâbet edildi. Siz Rabbinizin istediği şekilde dosdoğru hareket edin. Rabbi-nizin dosdoğru yolunda, sırat-ı müstakîminde olun. Hiç bir şey bilmeyenlerin, vahyi tanımadıkları, vahye teslim olmadıkları için kendi hevâ ve hevesleriyle hareket edenlerin yoluna asla uymayın. Evet bu ifadeden anlıyoruz ki artık mücâdelenin sonuna yaklaşılmıştır. Artık Rabbimiz onların dualarını kabul edecek, dualarına icâbet edecek ve ortak düşmanları olan Firavun oğullarının defterini dürecekti. Rab-bimiz elçilerinin dualarında konu edindikleri zâlim Firavun oğullarının elindeki ekonomik ve siyasal güçlerini alacak, onları zelil ve rüsva e-decek âhirette de dayanılmaz bir azap olan cehennem azabına gönderecekti.

90. "İsrâil oğullarını denizden geçirdik, Firavun ve askerleri haksızlık ve düşmanlıkla artlarına düştüler. Firavun boğulacağı anda: "İsrâil oğullarının inandığından başka ilâh olmadığına inandım, artık ben O'na teslim olanlardanım" dedi."

İşte şu anda dünyanın en büyük olaylarından birisi gerçekleşecekti. Şu okuduğum âyetlerde ortaya konulan hadise Kur'an'ın anlattığı çağlardan, zaman dilimlerinden birisinin bitip bir başka çağın başlangıç hadisesidir. Kur'an-ı Kerîm Hz. Âdem'le başlayan insanlık tarihinin bu âyetle anlatılan Hz. Musâ ve beraberindeki Müslümanların denizi sağ salim karşıya geçip Firavun oğullarının denizde boğulması ve ondan sonra Musâ (a.s)'a Tevrat'ın verilmesine kadar ki zamana ***"Gurûn'ul ûlâ"*** ve bu hadiseyle başlayan ve Rasulullah efendimize Kur'an-ı Kerîmin gönderileceği zamana kadar geçen döneme de ***"Gurûn'ul vüstâ"***der.

Evet dünyanın birinci döneminin bitip ikinci döneminin başlayacağı bir hadise gerçekleşiyordu. Rabbimiz peygamberini ve onun safında yer alan mü'minleri savaşa sokmadan, onları hiç bir eziyete sokmadan gözlerinin önünde düşmanlarını helâk edecekti. Düşmanları karşısında uzun bir mücâdele sürecini yaşamış, bıkıp usanmadan Firavun ve hempaları karşısında Allah'ın istediği direnci göstermişlerdi. Erkek evlâtlarının öldürülmesinden kızlarının hayasızlaştırılmasına varıncaya kadar en kötü işlerde işkenceler altında köle olarak çalıştırılmalarına varıncaya kadar her şeye göğüs gerip mücâdelelerini sürdürmüşler. Ve işte artık bütün bunlardan sonra birinci çağın son elçisi Hz.

Musâ bu olaydan itibaren ikinci çağın ilk elçisi olarak beraberindeki mü'minlerle birlikte bir zâlimin yıkılışına şahit oluyorlardı.

Evet Allah'ın emrine uyarak bir gece beraberlerinde Allah'ın peygamberi Musâ olduğu halde İsrâil oğulları Mısırı terk ederler. Ertesi sabah onların kaçtığını haber alan Firavun hemen kentlerine haber salar ve çok büyük bir ordu hazırlar ve arkalarından harekete geçer. Elbette efendiler kölelerini asla kaybetmek istemezler. Bu adamlar şimdi bizi terk edip giderlerse biz ne yaparız? Bizim işlerimizi kim görecek? Onlarsız biz ne yaparız? Nasıl yaşarız? Diyerek onları yakalamayı hedefler. Bir de onlar bizim kontrolümüzden çıkarlarsa, kendi başlarına kalırlarsa ne olur ne olmaz belki hürleşiverirler, belki özgürlüğü anlayıverirler diye onları takibe karar verir.

Bir hesabı vardı Firavunun ama Allah'ın da bir hesabı vardı ve o bunun farkında değildi. Tıpkı bugün dünya üzerindeki tüm Firavunî güçlerin Müslümanları yakın takibe aldıkları gibi. Ama Allah'ın da bir hesabı vardır. İsrâil oğulları kaçıyordu. Bıktıkları usandıkları kölelikten kaçıyorlardı. Özgürlük aramak için kaçıyorlardı. Namuslarını iffetlerini kurtarmak için, hürriyete kavuşmak için, inançlarını yaşayabilecekleri bir ortama kavuşmak için kaçıyorlardı. Mısırda kölelik içinde bir hayat yaşamaktansa çölde seve seve açlığı ve ölümü yudumlamak için ka-çıyorlardı. Firavun arkalarından yetişmişti. Müslümanlar iki tehlike arasına sıkışıp kalmışlardı. Bir tarafta Firavun ve ordusu, öbür tarafta deniz.

Düşünebiliyor musunuz? Gerçekten de yeryüzünün en büyük olayı cereyan ediyordu. Öyle bir an geldi ki akıllara durgunluk veren yeryüzünde emsali görülmemiş bir olay yaşandı. Firavun gariban Müslümanların arkalarından yetişmişti. Önlerinde alabildiğine haşin bir deniz arkalarında da azgın Firavunun orduları. İsrâil oğulları işte böyle bir kaos içindeydiler. Allah'ın yardımıyla deniz yarıldı ve İsrâil oğulları karşıya geçtiler sağ salim. Arkalarından yeryüzünün en büyük gücü, yeryüzünün en büyük devleti komutanlarıyla, askerleriyle onlar da arkalarından o yola girdiler. Tam denizin ortalarına geldiklerinde; Allah denizin gemini, zimamını salıverdi. Deniz eski haline geldi ve Firavun oğulları tümüyle denizin altına gömülüp hayata veda ettiler. Yeryüzünün en güçlü adamı, en müstekbir insanı Firavun suda boğulurken şu sözü söylemekten kendini alamıyordu:

"İnandım ki İsrâil oğullarının iman ettiği Allah'tan başka ilâh yokmuş. Ben de Müslümanlardanım!"

Gerçekten bugün bu sözü tüm dünya müstekbirlerine duyurmamız gerekmektedir. Tüm dünya Firavunlarına duyurmalıyız bu sö-zü. Ey müstekbirler! Ey kendilerinde güç kuvvet olduğunu zanneden zâlimler! Firavunun söylediği bu sözü sizler ne zaman söyleyeceksiniz? Size hiç bir şey

hatırlatmıyor mu bu söz? Ölürken mi söyleyeceksiniz bunu? Ama Firavuna fayda vermediği gibi o zaman söyleyeceğiniz bu sözün size de hiç bir faydası olmayacaktır.

91. "Ona: "Şimdi mi inandım? Daha önce başkaldırmış ve bozgunculuk etmiştin." dendi."

Firavun ben inandım ki İsrâil oğullarının inandığı ilâhtan başka ilâh yoktur. Ama bunu ölürken söylüyordu hain. Allah diyor ki şimdi mi inandın? Halbuki daha önce başkaldırmış, bozgunculuk etmiştin. Halbuki şimdi inandım dediği ilâhın gönderdiği Musâ'yı dün öldürmeye çalışıyordu. Yıllarca o İlâhın dinini reddetmiş, o İlâhın gönderdiği peygamberi reddetmiş, o İlâha inanan İsrâil oğullarına kan kusturmuş kendinin ülkesinin yegâne ilâhı olduğunu ilân etmişti. Şimdi ölürken inandım dediği İlâhın hayat programına itiraz etmişti.

Kendi yasalarını toplumda hakim kılabilmek için O İlâhın yasalarına geçit vermemişti. Kendi arzularını Allah'ın arzularına tercih etmişti. Allah'ı reddedip kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamayı yeğlemişti. Şimdi O İlâhın gücünü kudretini görmüş ve pişmanlık ortaya koyuyordu. Hayatı boyunca reddettiği Allah'a geberirken iman etmeye çalışıyordu.

İşte kıyâmete kadar gelecek nesiller içinde kendisine özenen, kendi yoluna imrenen, yeryüzünde Rabliğini iddia ederek Allah'a ve Allah'ın dinine savaş açan, Allah yasalarını ilga ederek kendi yasalarını insanlara dayatan, Allah'ın kullarını Allah'a kulluktan çıkarıp kendisine kul köle edinen, Allah kullarının inandıkları gibi yaşamalarına, inandıkları gibi giyinmelerine, inandıkları gibi hareket etmelerine izin vermeyen tüm Firavun taslaklarına bu sözleriyle boğulup giderken Firavun şu mesajı veriyordu: Gelin ey beni taklit edenler, ey benim yolumdan gidenler, ey benim gibi Allah'la savaşa tutuşanlar, yeryüzünde Allah'a hayat hakkı tanımayarak, yeryüzünde Allah yasalarının, Allah sisteminin uygulanmasına izin vermeyerek, Müslümanlara zulmederek Allah'la savaşa soyunanlar, gelin sizler de benim düştüğüm yanlışa düşmeyin! Ben imanı son dönemime tehir etmiştim. Ama gördünüz ki o iman benden kabul edilmedi. Siz bunu önceden anlayın da benim durumuma düşmeyin. Şimdiden hatalarınızdan dönüp, tâğut-luklarınızdan vazgeçip Müslümanlığınızı ilân edin ve kurtulun diyordu. Anlayanlara mesajlar sunuyordu Firavun.

Evet işte Allah'la, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşan kimselerin âkıbeti böyle oldu. Hepsi de geberip gittiler. Güçleri kuvvetleri, orduları, planları, silahları hiç bir işe yaramadı. Çünkü karşılarında Allah vardı. Onlar zannediyorlardı ki karşılarında gariban üç beş Müslüman var ve onların çabucak hakkından gelebilecekler. Ama işte gördük ki Allah her zaman galip gelmiş, Allah düşmanları her zaman mağlup olurken Allah taraftarları her zaman üstün olmuşlardır.

92. "Senden sonrakilere bir ibret teşkil etmesi için bugün sadece senin cesedini çıkarıp (sahile) atacağız," dedik. Doğrusu insanların çoğu âyetlerimizden habersizdir."

Evet bu âyetlerde anlatılan konular gerçekten çok önemlidir. Rabbimizin duyurduğu bu haberlerini tüm insanlığa duyurmak zorundayız. Önce kendimize duyurup sonra da tüm insanlığa, kendini Firavun kabul edenlere, Firavun rolü oynamaya çalışanlara, Firavun safında yer alanlara, Firavunların hizmetinde olanlara, Firavunlarla birlikte olanlara, kendisini Musâ safında görenlere, tüm insanlara duyurmalıyız bunu. Eğer Rabbimizin bu müthiş haberlerini Firavunlara duyurabilirsek, Firavunların köleleştirdiği insanlara duyurabilirsek, ya da bulundukları bölgelerde Firavunları uyarmaları gerekirken bundan korkup kaçan insanlara duyurabilirsek herkes durumunu anlayacak ve Allah'a kulluğa yönelecektir.

Çünkü bu olay sadece tarihin belli bir döneminde, belli bir coğrafyasında cereyan etmiş bir olay değildir. Şu anda da dünyanın pek çok yerinde yaşanan bir olaydır. Dünyanın pek çok yerinde küçük küçük de olsa tanrılık iddiasında bulunan, insanları Allah'a kulluktan koparıp kendisine, kendi yasalarına kulluğa çağıran pek çok Firavunlar vardır. Güç kuvvet bendedir, egemenlik bendedir, benim istediğim gibi yaşamazsanız asarım, keserim diyen, kendilerini Firavun gören pek çok tanrı taslakları vardır. Onun için gelin Firavunun sonunun nasıl olduğunu bu insanlara anlatalım. Anlatalım da hem Firavunlar hem de şu anda onlara kulluk edenler bilsinler bu gerçeği.

Allah buyuruyor ki; senden sonra gelenlere bir âyet, bir ibret olsun diye işte senin cesedini ortaya çıkarıyoruz. Cesedini çıkarıp karaya atıyoruz. Bilemiyoruz da belki yıllar yılı Firavun sisteminin eğitiminden geçmiş, Firavunun tanrılığı altında bir hayat yaşamış, kölelik ruhlarına sinmiş İsrâil oğulları tanrı bildikleri Firavunun öldüğüne inanmayacaklar, onun yıkılışına evet diyemeyeceklerdi. O ölmedi, kayboldu, ama yakında yine çıkacak, gelecek diyeceklerdi. Tıpkı şu anda bâtılı destekleyen ve bâtılın yıkılıp gidişine üzülen hak taraftarı Müslümanlar gibi. Allah onlara bizzat Firavunun cesedini gösterdi ki onun hegemonyasından kurtulduklarını kesin bilsinler ve artık ölüsünden bile korkar bir durumdan kendilerini kurtarsınlar, kıyâmete kadar insanlar anlasınlar ki Firavunlar da ölürler. Anlasınlar ki Firavunlara kulluk yapılmaz. Anlasınlar ki Firavunların yasaları uygulan-maz. Anlasınlar ki kulluk edilecek sadece Allah'tır...

93. "Andolsun ki, İsrâil oğullarını iyi bir yere yerleştirdik, onlara temiz rızıklar verdik, kendilerine bir bilgi gelene kadar ayrılığa düşmediler. Rabbin, ayrılığa düştükleri şeylerde şüphesiz kıyâmet günü aralarında hüküm verecektir."

Evet İsrâil oğullarını, mus'taz'afları, zayıf düşürülenleri, Fira-vunî sistemler tarafından hakları hürriyetleri ellerinden alınan kavmi Allah yeryüzünde iyi bir konuma yerleştirdi. Helâk edilen Firavunun ülkesine vâris kıldı. Onlara güzel güzel rızıklar verdi. Bıldırcın eti, kudret helvasıyla onları besledi. Müstekbirleri, zâlimleri, Allah'ın yasalarına karşı gelenleri, Allah'ın yasalarına savaş ilân edenleri suda boğarak kökünü kestiği gibi mus'taz'afları da yeryüzüne hakim kıldı. Zâlimlere hayat hakkı tanımadığı gibi kendi yolunda giden, kendisine kulluk eden garibanları da yeryüzünde en büyük nîmetlerle nîmetlen-dirdi Rabbimiz.

Anlayabildiğimiz kadarıyla; ya o helâk edilen zâlimlerin top-raklarına, onların yerlerine yurtlarına vâris kılıyordu Rabbimiz mü'-minleri ya da yeryüzünün başka coğrafyalarında mü'minlere hakimi-yet veriyor onları egemen kılıyordu. Kudüs civarındaki Şam bölgesi ya da daha geniş tutacak olursak Nil nehriyle Fırat arasındaki bugünkü Yahudilerin "Arz-ı Mev'ud" dedikleri topraklara yerleştirdi Rabbimiz onları.

Bu Yahudiler bugün bu toprakların kendilerine vaadedildiğini iddia ediyorlar. Aslında bu topraklar işte âyet-i kerîmede görüyoruz ki Yahudilere değil Müslümanlara vaadedilmiş topraklardır. Rabbimizin etrafını mübârek kıldığı bu arzı orada Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk eden mü'min kullarına vaadetmiştir. Rabbimiz arzını her zaman sâlih kullarına vaadetmektedir. Hiç şüphemiz olmasın ki bu topraklar yakında gerçek sahiplerini bulacak ve Müslümanların olacaktır.

İşte bu da yeryüzünde Rabbimizin değişmeyen yasasıdır. Yeryüzünde zayıf da olsalar, sayısal yönden az da olsalar, müstekbirler tarafından köle konumuna da düşürülseler eğer mus'taz'aflar sabrederler, dirençlerini kaybetmezler ve Allah'ın kendilerinden istediği gibi olmaya çalışırlarsa sonunda mutlaka Allah'ın yardımı gelecek ve düşmanları helâke mahkum olurken kendileri de yeryüzüne egemen olacaklardır. Bu Allah'ın değişmeyen bir yasasıdır ve bu konuda zerre kadar şüpheniz olmasın. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

94. "Sana indirdiğimizden şüphede isen, senden önce indirdiğimiz Kitapları okuyanlara sor. Andolsun ki, sana Rabbinden gerçek gelmiştir, sakın şüphelenenlerden olma."

Evet Rabbimiz buyuruyor ki ey peygamberim, eğer sana indirdiğimiz bu kitaptan şüphede isen, küfür dünyanın, şirk dünyanın ekonomi anlayışlarıyla, felsefe anlayışlarıyla, sosyoloji anlayışlarıyla, tarih anlayışlarıyla, hayat anlayışlarıyla senin içine atmaya çalıştıkları bozukluklar sebebiyle eğer sana indirdiğimiz bu hayat programının doğru olup olmadığı konusunda eğer içinde,

kalbinde bir tereddüt varsa o zaman haydi şu daha önce kendilerine kitap indirdiğimiz Yahudi ve Hıristiyanlara bir sor bakalım. Aslında Rabbinden indirilenler konusunda Rasulullah efendimizin her hangi bir şüphe içinde olması mümkün değildir ama bu âyet Enbiyâ sûresindeki şu âyetin muhtevası gibidir.

"Eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun!"
(Enbiyâ 7)

Âyetinin mânâsı gibidir. Âyetin anlamı anlayabildiğimiz kadarıyla ey mü'minler, bilmediklerinizi gidin bilenlere sorun demek değildir. Âyetin ma kabline ve ma ba'dine bakılırsa mânânın hiç de böyle olmadığı anlaşılacaktır. Ama âyeti böyle cımbızla çekercesine Kur'an bütünlüğünden, sûre bütünlüğünden soyutlayarak anlamaya kalkarsanız o şekilde düşünmeniz mümkün olacaktır. Allah burada buyurur ki ey peygamberim! Ve ey peygamber yolunun yolcuları! Eğer sizler bu kitabın, bu Kur'an'ın Allah'tan geldiği konusunda her hangi bir şüphe içindeyseniz, bir kuşkunuz varsa bu konuda, o zaman hadi zikir erbabına, fikir erbabına, Tevrat ve İncil erbabına gidin bir sorun bakalım. diyor Allah. Yâni bu Kur'an'dan bir şüpheniz varsa, bir endişeniz varsa. Değilse gidin onlara sorun falan demiyor bu âyet. Zikir kitap demektir. Ehli zikir de ehl-i kitap demektir. Yâni Yahudi ve Hıristiyanlar demektir. Ama Müslümanlar kavramları değiştirdikleri için bütün bu mânâlar yok olup gitmiştir.

Evet bu konuda Yahudi ve Hıristiyanlara bir şeyler sormak yasaktır aslında. Yâni bu Kur'an'ın sağlamasını Yahudi ve Hıristiyanlarla yapmak anlamına gelecektir ki biz mü'minler kesinlikle bundan men edilmişizdir. Bu bâtıldır. Bizim onlara soracak, onlardan öğrenecek hiç bir şeyimiz yoktur. Allah'ın Resûlü de asla onlara uymayacak, asla bu konuda onlara bir şey sormayacaktı.

Ama maalesef bu âyetleri farklı anlayan günümüz Müslümanları arasında Kur'an'dan daha kesin, Kur'an'dan daha üstün yol göstericiliğine inanılan teoride ya da pratikte pek çok kitap vardır. Nice kitaplar vardır ki ortada maalesef Müslümanlar Kur'an'dan önce onlara ittiba ediyorlar, bundan önce onları okumaya, onlardan bilgilenmeye ve bu kitabın sağlamasını onlarla yapmaya çalışıyorlar. Âdeta bu kitapları ellerinden ve dillerinden düşürmemeye çalışıyorlar. Halbuki hiç bir kitap bu kitaba tercih edilemez. Hiç bir kitap bu kitabın önüne geçirilemez. Hiç bir kitap bu kitabı yargılayamaz. Çünkü bu kitap Allah'tan gelmiştir. Bu kitap hak bir kitaptır. Bu konuda zerre kadar şüphe edenlerden olmamalıyız.

Belki şu anda peygamber efendimiz dönemi sihirbazlarından çok daha fazla etkin sihirbazlar var. Ve bir de maalesef şu anda Müslümanlar kitaplarından habersiz bir hayat yaşıyorlar. Bu sihirbazların sihirlerinden etkilenme durumu o güne nazaran daha fazla olabileceği için Müslümanların

Allah'ın gönderdiği kitap konusunda, hayat programı konusunda şüphe içine düşmüş olanlar olabilir. Onun için hak Rabbinizden gelendir, bu konuda en ufak bir şüpheniz olmasın diyor Rabbimiz. Çünkü işte görüyoruz ki en yanlış yolda olan, Allah'tan gelenlere karşı en azgın bir tavır sergileyen Firavunlar bile Allah'ın âyetleri karşısında yanıldıklarını itiraf ediyorlar.

95. "Allah'ın âyetlerini yalanlayanlardan da olma, yoksa kaybedenlerden olursun."

Bir de ey peygamberim, ve ey peygamber yolunun yolcuları, sakın Allah'ın âyetlerini yalanlayanlardan olmayın. Yoksa kaybedenlerden, hüsrana mahkum olanlardan, hem dünyada hem de yarın âhirette eli boşa çıkanlardan olursunuz.

Allah'ın âyetlerini yalan saymak, yok farz etmek, kaale almamak, âyetlere rağmen onlardan habersiz bir hayat yaşamak, demektir. Veya diliyle onlara inandığı halde amelen onları küfretmek demektir. Meselâ biliyor adam, anlıyor âyetlerin ne dediğini, ama imanını ey-leme dönüştürmüyorsa, inandığı, bildiği âyetlere imanını amele dönüştürmüyorsa işte bu da yalan saymadır.

Yalan saymak küfürden biraz farklıdır. İnkâr etmek âyetleri tümüyle reddetmek ve inanmamak demektir. Ama yalan saymak âyetlere inanmakla beraber gereğini yerine getirmemek demektir. Meselâ adam inanıyor namazın farz olduğuna, ama yine de kılmıyor. İnanıyor tesettürün farziyyetine, ama yine de örtünmüyor. İnanıyor âhiretin varlığına, ama öyle bir hayat yaşıyor ki hayatında bu inancın kokusunu bile görmek mümkün değildir. İşte bu da âyetleri yalan saymak, âyetleri boşa çıkarmak, âyetlerin varlık sebebini kaldırmak demektir. İşte böyle Allah'ın bunca âyetlerine rağmen sanki onlar yokmuş gibi bir hayat yaşayanlar kaybetmişlerdir.

96,97. "Doğrusu Rabbinin söz verdiği azabı hak edenler, can yakıcı azabı görene kadar kendilerine gelen her türlü belgeye bile inanmazlar."

İşte böyle Allah'ın âyetlerini yalanlayanlar üzerine, onlar hakkında Allah'ın hükmü hak olup kesinleşmiştir. Evet Allah'ın bu zâlimler üzerindeki hükmü hak oldu. Neydi bu Allah'ın onlar konusundaki hükmü? Onlar iman etmeyecekler. Cehennem ashabıdır onlar ce henneme gideceklerdir. Önceki âyetlerde de geçmişti, Allah onların kendi hür iradeleriyle kendileri hakkındaki tercihlerini onaylamıştır. Yâni bu konuda onlar asla mazur değillerdir. Bunu kendileri istemiş-ler, Allah'ın âyetlerini yalan saymışlar, yok farz etmişler, âyetlerle il-gilenmemişler, kendilerini yoktan var eden ve yaşadıkları bu hayatı kendilerine lütfeden Rab'lerini tanımadan, o Rabbin hayat için koyduğu yasalarını, kitabını tanımadan, o Rabbin âyetlerini örterek, örtbas ederek, o

âyetleri kendilerine ulaştırmaya çalışan Allah'ın elçilerini susturmaya çalışarak, onlara hayat hakkı tanımayarak bir hayat yaşadılar.

İşte böyle yaşayanlara ne kadar âyet gösterirseniz gösterin, ne kadar delil getirirseniz getirin asla iman etmeyeceklerdir, ta ki ken-dilerine can yakıcı azap gelene kadar. Azapla karşı karşıya gelene kadar onlar iman etmeyecekler diyor Rabbimiz. İşte sûrede anlatılan Firavun imanını son anına bıraktı. Allah'tan kendisine yüzlerce âyet geldiği halde, gerçeği bildiği halde denizde boğulacağı ana kadar, can yakıcı bir azabın girdabına düşeceği ana kadar iman etmedi de ancak o zaman iman etmeye kalkıştı. Ama böyle bir durumda, azap gelirken akıllarını başlarına alıp, tevbe edip imana yönelen ve bu imanları, bu tevbeleri kendileri için fayda veren tarihte sadece Yunus (a.s)'ın toplumudur.

98. "Bir kasaba halkı inanmalı değil miydi ki, imanları kendilerine fayda versin! İşte Yunus'un milleti, inandığı zaman, dünya hayatında rezilliği gerektiren azabı onlardan kaldırdık ve onları bir süre daha bu dünyada geçindirdik."

Evet bir kasaba halkı, bir köy halkı, bir şehir, bir ülke insanları yaşadıkları küfür ve şirke dayalı bir hayatın sonunda Rab'lerinden kendilerine gelecek azabın ucu göründüğü zaman da bari Rab'lerine dönüp yalvarsalardı Rab'leri onları affedecek, mağfiret edecekti. Ama tarihte bu fırsatı değerlendirip Allah tarafından son anlarında affa mazhar olarak Yunus (a.s)'ın toplumundan başkası da olmamıştır. Yunus (a.s)'ın kavmi bu konuda apayrı bir kavim ve bu dönüşe en güzel bir örnektir.

Allah'ın elçisi Hz. Yunus rivâyetlere göre Ninova'ya peygamber olarak gönderilir ve toplumunu Allah'tan aldığı görevle uyarır. Toplum onu dinlemez. Toplumunu Allah'tan kendilerine gelmekte olan bir azapla uyarır. Ama henüz azap gelmeden, Allah'tan kendisine hicret emri gelmeden toplumunu terk eder. Toplumun inkârcı tavırları karşısında, yola gelmeyişleri karşısında siliverir onları. Belki gülmüştü yüzlerine, belki acı bir tebessüm atmıştı, belki nefret etmişti ama acele etmişti. Kaçmıştı görevden.

Halbuki bir peygamberin Allah'tan kendisine hicret emri gelmeden görev mahallini terk etmemesi gerekiyordu. Ölecekse orada ölmeliydi. Allah dilemedikçe orada da ölmeyecekti tabii. Dövecekler, sövecekler, hapse atacaklar ateşe atacaklar ama yine de gitmeyecekti oradan. Fakat gitti işte. Niye gitti? Öyle yapılınca başımıza nelerin geleceğini bize anlatma adına, gösterme adına, bize bir ders ver-me adına gitti. Bize bir misal olsun diye arz etti Allah.

Kur'an'ın ifadesine göre koşarak gitmişti. Kölenin efendisinden kaçtığı gibi toplumundan kaçtı ve bir gemiye bindi. Yolda bir fır-tına sonucu alabora oldu ve gemide bir kura çekildi. Yunus (a.s) kendi suçluluğunun farkındaydı ya,

belki bizzat kendisi bunu teklif eder ya da kura kendisine çıktığı için denize atılmayı rahat rahat kabul eder ve atılır. Sonra denizde bir balık tarafından yutulur. Sonra o balığın karnında hatasını anlayıp dua dua yalvararak Rabbinden affını diler. Sonra Allah onu affeder. Sonra Allah Onu seçer, seçilmişlerden kılar da tarihte helâkten dönen tek kavim olan kavme yine Onu peygamber olarak gönderir.

Evet Yunus (a.s)ın toplumu peygamberleri Yunus (a.s) aralarından ayrılıp gidince onun vaadettiği azabın kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu görürler ve hemen hatalarını anlayıp akıllarını başlarına alırlar. Hemen tevbe edip Rab'lerine kulluğa dönerler. Böylece azabın yaklaşması anında gerçekleştirdikleri bu tevbeleriyle tüm insanlığa en büyük bir örnek oluştururlar. Evet kendilerine Allah'ın el-çisi tarafından verilen azap süresi dolunca tevbe ettiler, Rab'lerinden af dilediler de Allah da onları affetti ve üzerlerine gelmekte olan azabı kaldırdı Rabbimiz. Nihâyet Hz. Yunus Kavminin helâk olmadığını, tev-beleri sonucu Allah'ın onları affettiğini öğrenince tekrar onlara dönüp geldi de kavmi ona iman ettiler.

99. "Ey Muhammed! Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı. öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?"

Evet Allah'ın Resûlü zaman zaman insanlar yola gelmiyorlar diye üzülüp hayıflanıyordu. Cehenneme doğru giden insanları görüyordu çevresinde ve üzüntüsünden kendisini yiyecek duruma geliyordu. Çevresindeki insanların cehenneme gidişini gördüğü halde bir Müslümanın buna razı olması asla mümkün değildir.

İşte Allah'ın Resûlü bu insanları cehennemden engellemek ve cennete kazandırmak için çareler arıyordu. Acaba ne yapsam da bu insanları hidâyete ulaştırsam? Nasıl etsem de bunları cennete kazandırsam? Bu konuda öyle haristi ki Allah'ın Resûlü elinde avucunda, evinde, cebinde nesi varsa hepsini bu uğurda harcamaya çalışıyordu. Yapması gerekenleri yapıyordu da acaba bundan başka daha ne yapsam? diye çırpınıyordu.

Bakın Rabbimiz buyuruyor ki ey peygamberim, bu konuda kendini yiyip bitirecek bir noktaya gelmene gerek yok. Unutma ki eğer Rabbin dileseydi insanların tamamını Müslüman yapardı. Allah dileseydi bu insanların hiç birisi kâfir olamazdı, hiç birisi müşrik olamazdı. Allah öyle dileseydi bu insanların hiç birisi Allah'a şirk koşamaz, Allah'a kafa tutamaz ve Allah'a isyan içinde bir hayat yaşayamazdı. Eğer bu insanlar yeryüzünde şu anda küfrü, şirki tercih edebiliyorlar ve Allah'a rağmen, Allah'ın âyetlerine rağmen diledikleri gibi bir hayatı yaşama imkânı bulabiliyorlarsa unutmayasın ki bu da Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasası gereğidir. Allah'ın bunlara verdiği bir iznin sonucudur.

O halde bu insanları imana sen mi zorlayacaksın? Halbuki onların hidâyete gelmesi senin planlarına, senin programlarına bağlı değildir. Şüphesiz ki ey peygamberim sen dilediklerini hidâyete erdiremezsin. Allah yasaları gereği özgür iradesiyle küfrü ve şirki seçen bir kimseyi ne sen ne de bir başkası asla hidâyete ulaştıramaz. Bu iş sadece Allah'ın elindedir. Bu Allah'ın koyduğu bir yasadır. Bunu kimse değiştiremez.

Öyleyse ey peygamberim, senin vazifen ölmüşleri diriltmek değildir. Sen ancak korkmadan, çekinmeden, açıkça sana indirdiğimizi anlat ve ötesini düşünme. Eğer Allah dileseydi onların tümünü, insanların tamamını hidâyet üzere, İslâm üzere toplardı. Ama Rabbin böyle dilememiş ve böyle olmamıştır.

100. "Allah'ın izni olmadıkça hiç kimse inanmaz, O, aklını kullanmayanlara kötü bir azab verir."

Allah dilemedikçe sen bu kâfirleri hidâyet edemeyeceğin gibi, yine Allah dilemedikçe, Allah izin vermedikçe hiç kimse de mü'min olamaz. İnsanların imana yönelişleri de Allah'ın iznine tabidir. Ama tabii Allah'ın bu konudaki izninin gelmesi de kişinin özgürce kendi tercihini bu istikâmette kullanmasıyladır. Kişi hür iradesiyle tercihini imandan yana, mü'min olmadan yana kullandığı takdirde Allah izin verir değilse Allah'ın izni gelmez. Çünkü bilesin ki Rabbin küfrü, şirki, pisliği, murdarlığı ve en kötü azabı akılsızlara, iradelerini kötüye kullananlara yazmıştır. Akılsızlar, akıllarını kullanmayanlar kötü olacaklar, kötü bir azabı hak edecekler. Ama onları kâfir yapan, onları bu kötü azabın mahkumu yapan Allah değil kendileridir. Bu onların kendi tercihlerinin sonucudur.

101. "Göklerde ve yerde neler var, bir bakın" de. İnanmayacak bir millete âyetler ve uyarmalar fayda ver-mez."

Böyle Allah'ı ve Allah'ın âyetlerini diskalifiye ederek, örterek, örtbas ederek yaşayanlara deki peygamberim, göklere ve yeryüzüne bakın. Bir bakın göklerde ve yerlerde ne var, ne yok? Şu Rabbinizin göklerde ve yerde yarattığı ve size arz ettiği âyetlerine bir baksanıza. Allah'ın âyetlerini bir gözlemlesenize. Dağlar, denizler, dereler, ağaçlar, ırmaklar, bulutlar, ay, güneş, yıldızlar, taşlar, topraklar, insanlar bunların hepsi Allah'ın âyetleridir. Allah'ın bu görsel âyetlerinin yanında şu elimizdeki kitabın işitsel âyetleri de insanlara sunulmuştur. Ama bütün bu âyetlerden ancak onlarla ilgilenen mü'min kimseler ibret alırlar. İnanmayacak insanlar için bunca âyet hiç bir değer ifade etmeyecektir. Çünkü onlar onlara dönüp bakmazlar, onlarla gereği gibi ilgilenmezler, onların üzerinde düşünüp kafa yormazlar, anlamaya çalışmazlar. Çünkü onlar bu âyetleri yalan saymaktadırlar.

Esasen onların iman yollarını tıkayan şey iman konusunda âyetlerin azlığı, delillerin yetersizliği değil, ya da kendilerini bu âyetlere çağıranların samimiyetlerini ortaya koyan örnekliklerinden mahrum oluşları da değildir. Aslında bütün sebep onların İslâm'ı, imanı kabul isteklerinin olmayışıdır. Bunlar bu delillere karşı, bu âyetlere karşı nötr davranıyorlar. Sanki böyle bir âyet gelmemiş gibi ilgisiz davranıyorlar. Gerek görsel gerek işitsel, gerekse kendi enfüslerinde gözlerinin önünde yığınlarla âyetlerin yanından geçiyorlar da görmüyorlar, görmek istemiyorlar. Çünkü onlar tüm kapılarını, tüm pencerelerini kapamışlar ve kendilerine hayat programı olarak gelmiş bunca âyetlere karşı müstekbirce bir tavır sergilemektedirler.

102. "Kendilerinden önce geçenlerin başlarına gelen olaylardan başka bir şey mi bekliyorlar? "Bekleyin, ben de sizinle beraber beklemekteyim" de."

Evet bu halleriyle bu adamlar başka değil kendilerinden öncekilerin başlarına gelenin kendi başlarına da gelmesini bekliyorlar. Kendilerinden önce aynen kendileri gibi inanmamakta direnen, Allah'ın âyetlerini örtbas ederek bir hayat yaşayan kimselere gelen tufanı, racfeyi, sayhayı, azap günlerini, gazap günlerini bekliyorlar. Ken-dilerinden öncekilerin başlarına gelenlerden ne kadar da gafiller? Kendilerinden önce Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın peygamberleriyle, Allah'ın hayat programıyla savaşa tutuşanlar helâk olmadılar mı ki kendilerinin helâk olmayacaklarını zannediyorlar? Kendilerinden önceki bu kadar güçlü toplumlar bitmedi mi ki kendilerinin ellerindeki güçlerinin, saltanatlarının bitmeyeceğini zannediyorlar? Nasıl da böyle bir aldanışın içinde bu insanlar?

Öyleyse onlara de ki; Bekleyin ey kâfirler, ben de sizinle beraber beklemekteyim. Allah âyetlerine karşı, Allah yasalarına karşı bu savunduğunuz yasalarınızın ne hale geleceğini? Bu hayatınızın sizi nereye götüreceğini yakında siz de göreceksiniz ben de göreceğim. Yakında kim galip kim mağlup onu siz de göreceksiniz ben de. Allah yasalarını savunanlar mı galip gelecek, Allah düşmanları mı galip ge-lecek pek yakında göreceğiz onu. Ya da kim haklıymış kim haksızmış onu yakında birlikte göreceğiz. Allah yasaları mı hakmış haklıymış, sizin kendi kafalarınızdan ürettiğiniz sistemleriniz mi haklıymış çok yakında göreceğiz onu. Hangisi kokuşmuş, hangisi insanlığa gerçek mutluluğu sunuyormuş göreceğiz. Bakın Allah'ın elçisi ne kadar kendisinden emin ve ne kadar huzur içinde bir tavır sergiliyor kâfirler kar-şısında.

Elbette eğer bir Müslüman gerçekten Müslüman'sa o huzurludur. Müslüman gerçekten Müslüman'sa o yolunda emindir. Yolunun doğruluğundan kesin emindir ve huzur içindedir. İşte bakın kendisine düşeni yapmanın huzuru içinde Allah'ın elçisi diyor ki bekleyin, ben de sizinle birlikte beklemekteyim. O halde bizler de yapmamız gerekenleri yaptıktan sonra diyeceğiz ki ey kâfirler bekleyin, sizinle birlikte biz de bekliyoruz.

Evet dün olduğu gibi şu anda da bir bekleyiş var. Kâfirler de bekliyorlar, Müslümanlar da bekliyorlar. Allah'la savaşa tutuşanlar da bir bekleyişin içindeler, biz Müslümanlar da bekliyoruz. Bakalım görelim Allah ne yapacak? Yakında onlar da görecekler, bizler de göreceğiz. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Meselâ bir Nuh (a.s) kendisine iman eden beş on Müslüman'la birlikte kâfirlere karşı 950 yıl beklemiş, Hûd (a.s) süper bir güç karşısında bir avuç garibanlarla bekledi, Sâlih (a.s) Semûd'un güçlü kuvvetli zâlimlerine, kâfirlerine karşı bir avuç Müslüman'la bekledi, Lût (a.s) sadece kendisine inanmış iki kızıyla bekledi, İbrahim (a.s) büyük zâlim Nemrut tarafından ateşe atılana kadar bekledi, Musâ (a.s) azgın Firavunun denizde ge-bertilişine kadar bekledi, Muhammed (a.s) Allah'ın yardımı gelene ka-dar bekledi.

Şu anda biz de bekliyoruz, bizim karşımızdaki kâfirler de bek-liyorlar. Bekleyelim bakalım Rabbimiz ne edecek? Ne gösterecek? Kesin biliyor ve inanıyoruz ki Allah mü'minleri galip kâfirleri de mağlup edecektir. Bu Allah'ın değişmez yasasıdır. Evet Allah düşmanları tarihin her döneminde helâk edildi de:

103. "Sonra Biz, peygamberimizi ve inananları böylece kurtarırız, inananları (verdiğimiz söz gereğince) kurtarmamız Bize haktır."

Kâfirleri, Allah düşmanlarını helâk ederken, onların defterlerini dürerken peygamberi ve onun safında yer alan mü'minleri işte böylece kurtardık diyor Rabbimiz. Biz bunu kendimize yazdık buyuruyor Allah. Bu Allah'ın yeryüzünde değişmez bir yasasıdır.

104. "Ey Muhammed! De ki: "Ey insanlar! Benim dinimden şüphede iseniz bilin ki ben Allah'tan başka taptıklarınıza tapmam. Ancak, sizi öldürecek olan Allah'a kulluk ederim. İnananlardan olmakla emrolundum."

Evet onlara de ki peygamberim, eğer benim dinimden, benim Rabbimden getirip size sunduğum bu hayat tarzından şüpheleniyorsanız, hâlâ bu dinin Allah'tan geldiği konusunda, ya da dinlerin, sistemlerin en güzeli olduğu konusunda kalpleriniz yakîn kazanmamışsa, eğer hâlâ bu kitaptan, bu kitabın ortaya koyduğu ahlâka, eğitime, hukuka, siyasete, sosyal yapılanmalara ilişkin, hayatın her bir alanına ilişkin yasalarından, bu yasaların doğruluğundan şüphe ederek tüm bu konularda Allah'tan başkalarının yasalarına yöneliyorsanız o zaman bilin ki ben sizin Allah'tan başka taptıklarınızın hiç birisine tapmam. Sizin tüm küfür anlayışlarınızdan, şirk anlayışlarınızdan uzağım. Ben sizin fikirlerinizden, felsefelerinizden, sizin tüm hayat anlayışlarınızdan beriyim. Ben ancak sizi dirilten ve öldüren Allah'a kulluk ederim. Çünkü tek öldüren, tek dirilten Odur.

İşte ben böyle bir Allah'a teslim olmakla emrolundum. Böyle bir Allah'a iman edenlerden olmakla, hayatımın her bir anında böyle bir Allah'a teslim olanlardan olmakla emrolundum. Sizin gibi hayatın bazı alanlarında Allah'a söz hakkı verip öteki alanlarında başka ilâhlara, başka rab'lere kulluk etmemekle, hayatı parçalamamakla, hayatın tümünde Onun yasalarını uygulamakla emrolundum. Çünkü sizin bu yaptıklarınız şirktir.

105,106. "Muhammed'e "Yüzünü, hanif olarak yönelmiş olarak dine çevir, sakın puta tapanlardan olma; sana fayda da zarar da veremeyecek, Allah'tan başkasına yalvarma; öyle yaparsan şüphesiz, zâlimlerden olursun" denildi."

Ve bir de şununla emrolundum ki yüzünü hanif olarak Allah'a çevir. Sadece Ona yönel. Sadece Allah'a kul olmak üzere, sadece Onun rızasını kazanmak üzere tüm varlığınla, aklınla, fikrinle, düşüncenle, kalbinle, amelinle, gecenle, gündüzünle, işinle, aşınla, çolu-ğunla, çocuğunla her şeyinle Allah'a yönel. Allah'ın rızasına yönel. Evet mü'min her şeyiyle Allah'ın rızasına yönelmek zorundadır. Fıt-ratını bozmadan Allah'a yönelecek. Allah'tan başkalarına kesinlikle kulluk etmeyecek, Allah'tan başkalarını dinlemeyecek, Allah'tan baş-kalarının çektiği yere gitmeyecek, Allah'tan başkalarına dua etme-yecek, onlara sığınmayacak. İşte bu, hanif olmanın, mü'min olmanın gereğidir.

107. "Allah sana bir sıkıntı verirse, onu O'ndan başkası gideremez. Sana bir iyilik dilerse O'nun nîmetini engelleyecek yoktur. O'nu kullarından dilediğine verir. O, bağışlayandır, merhametlidir."

Allah'tan sana bir sıkıntı, bir üzüntü gelirse bilesin ki onu Ondan başka kaldıracak yoktur. Rabbin sana bir iyilik dilerse de onu senden engelleyecek de yoktur. Allah kullarından dilediğine iyiliğini ulaştırandır. Allah bağışlayan ve merhamet edendir.

Evet Rabbimizin bu âyetinden öğreniyoruz ki zarar verecek olan da fayda sağlayacak olan da sadece Allah'tır. Bütün bir dünya toplansa da sana bir zarar vermeyi isteseler bilesin ki senin aleyhinde Allah'ın yazdıklarının dışında sana hiç bir zarar veremezler. Allah'ın takdirinin dışında senin kılına bile dokunamazlar. Yâni tüm dünya senin aleyhinde toplanmışlar komplolar hazırlıyorlar, sana düşmanlık için planlar kuruyorlar. Seni okuldan atacaklar, işine son verecekler, İslâmî düşüncenden ötürü seni hapse atacaklar, sürecekler, öldürecekler, önünü kesecekler. Allah'ın senin aleyhinde yazdıklarının dışında sana hiç bir zarar veremezler diyor Allah.

Evet Allah sana bir zarar murad ederse, sana bir zarar isabet ettirecek olursa, Allah'tan sana bir zarar gelecek olursa, onu ondan başka kaldıracak yoktur. Onu ondan başka senden defedecek yoktur.

Ne para, ne pul, ne ana, ne baba, ne amir, ne müdür, ne arkadaş, ne efendi, ne şeyh onu senden defedecek hiç kimse yoktur. Allah seni bir zarara düşürmeyi murad etti mi, Allah sana bir zarar ulaştırmayı takdir buyurdu mu artık onu ondan başka kaldıracak yoktur. Yine Allah sana bir hayır murad eder, senin bir hayra ulaşmanı dilerse onu senden engelleyecek hiç bir kimse de yoktur. Seni o hayırdan mahrum edecek hiç bir güç ve kuvvet yoktur. Zarar veren de fayda veren de Allah'tır. Allah'tan başka fayda ve zarar veren yoktur. Öyleyse her konuda sadece Allah'a güvenip dayanın. Sakın ha kendilerine bile bir fayda ve zarar sağlayamayacak olanlara güvenip bağlanmayın. Allah'tan başkalarından yardım beklemeyin.

Baksanıza şu anda Allah'a güvenip dayanmış Müslüman-lardan pek çoğu gerek ekonomik yönden gerekse başka yönlerden sıkıntı içindedirler. Çeşitli eziyet ve işkenceler altında kıvranmak-tadırlar. Onlar bu durumdalarken benim şu anda içinde bulunduğum durum benim için bir fayda değil mi? Bu güvenip sığındıklarım bana bu tür faydaları sağlamış oluyorlar mı? Egemenlik bizdedir, keyfimiz, tıkırımız yerindedir filan derseniz, onlara de ki peygamberim dünya hayatı çok azdır. Bir gün bu hayat bitecek. Haydi sana ölüm geldiğinde onlar kurtarabilirlerse seni kurtarsınlar bakalım. Kurtarabilirler mi? Veya Allah'tan sana bir iflas yasası ulaştığı zaman seni bu iflastan kurtarabilirler mi?

Veya Allah şu anda senin gözünü, kulağını alı-verse sana onları geri getirebilecek birileri var mı? Senden menfaatleri bittiği zaman etrafında birilerini görebilecek misin? Kabirde bu güvendiklerinin hükümleri geçerli olabilecek mi? Kıyâmette, Mahşerde, mizanın başında bunların sana yardımı olabilecek mi? Hesap, kitap döneminde, cennet ve cehennemin arz edileceği günde melik, mâlik kim? Kimin sözü geçerli olacak? Fayda ve zararı kim verecek o gün? Şu anda bir Allah yasası olarak, geçici bir şekilde insanlara, toplumlara biraz biraz fayda ve zarar gücü verilmişse bilesiniz ki bu mutlak fayda ve zarar gücü değildir. Mutlak fayda ve zarar Allah'ın elindedir, bunu asla unutmayın.

Öyleyse ey peygamberim, ve ey peygamber yolunun yolcuları eğer fayda ve zararın mutlak sahibi olan Allah'ı bırakıp da başkalarına kulluk eder, başkalarını sığınıp güvenirseniz zâlimlerden olursunuz. Çünkü Allah'tan başkalarına kulluk, Allah'tan başkalarına sığınmak zulümdür. Kalbin, aklın, fikrin, düşüncenin hakkını vermemek zu-lümdür.

108. "De ki: "Ey insanlar! Rabbinizden size gerçek gelmiştir. Doğru yola giren ancak kendisi için girmiş ve sapıtan da kendi zararına olarak sapıtmıştır. Ben sizin bekçiniz değilim."

Evet ey peygamberim, ve ey peygamber safında yer alanlar, Rabbinizden size hak gelmiştir. Rabbinizden size işte hak bir sûre olan Yunus sûresi

gelmiştir, Rabbinizden size hak bir sûre olarak Hûd sûresi, Nuh sûresi ve diğer sûreler gelmiştir. Bunların hepsi haktır. Rabbinizden size hak bir kitap, hak bir kitabın hak âyetler, gelmiştir, hak bir peygamber gelmiştir, hak bir hidâyet, hak bir yol, hak bir hayat programı, hak bir risâlet gelmiştir. Bilesiniz ki sadece Rabbinizden gelen haktır. Onun dışında her şey bâtıldır.

Öyleyse artık sizden kim Rabbinizden gelen bu hidâyeti seçerse, kim bu hidâyete tâbi olur, kim Rabbinizden gelen bu hayat programına evet derse o kendinedir. Kendi lehine, kendi hayrına, kendi menfaatinedir. Ama sizden her kimde sapar, sapıtırsa, Rabbin-den gelen hidâyeti bırakır da sapıklığa, dalâlete talip olursa o da kendi aleyhinedir, kendi zararınadır. Hidâyeti tercih eden de dalâleti ve sapıklığı tercih eden de kendisi için tercih etmiştir. Ben size vekil de değilim. Ben sizi zorla Müslüman yapacak da zorla kâfir yapacak da değilim. Benim böyle bir yetkim de, sorumluluğum da yoktur. Al-lah beni hak bir kitapla, hak bir dinle, hak bir peygamber olarak gönder-di. İşte şu anda ben size bu hak dini ulaştırıyor, sizi hakla tanıştırıyor ve bu hak hayat programına dâvet ediyorum. Dileyen benim bu dâvetime evet deyip hak yolunu, dileyen de sapıklık yolunu tercih eder.

Evet biz de insanlara bunu diyeceğiz. Kendilerine hakkı götürdüğümüz, kendilerine Allah'tan gelen bu hak kitabı duyurduğumuz insanlara diyeceğiz ki ey insanlar, biz size vekil değiliz. Ne peygamberin ne de bizim sizi zorla, zorbayla hakka ulaştırmamız, Müslüman yapmamız mümkün değildir. Bizim size bu kitabın âyetlerini ulaştırmamızın ötesinde böyle bir yetkimiz de, böyle bir sorumluluğumuz da yoktur. Sizin sorumluluğunuzu da üzerimize alacak değiliz. Diler iman eder, diler küfredersiniz, bu sizin bileceğiniz bir şeydir diyeceğiz.

109. "Ey Muhammed! Sana vahy edilene uy; Allah hükmünü verene kadar sabret. O, hüküm verenlerin en iyisidir."

Öyleyse ey peygamber, ve ey Müslümanlar, Rabbinizden size vahyedilene uyun. Size Rabbinizden gelen kitaba ve âyetlere uyun. Ve Allah'ın hükmü gelene kadar sabredin, direnin, dayanın. O hüküm verenlerin ve verdiği hükmü uygulayanların en iyisidir. Ey peygamberim, Müslümanca kalabilmek için sabret, diren dayan, tüm direncini, tüm gayretini ortaya koy. Tüm dünya birleşip de seni Allah'tan, Allah'a kulluktan, Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaktan alıkoymaya çalışsalar da, tüm dünya sana düşman kesilse de, veya tüm dünya birleşip de sana dost kesilseler de, senin önünde boyun büküp teslimiyet ortaya koysalar da sen yine de Müslüman kalabilmek için dayan, diren ve sabret. Ta ki Allah'ın hükmü gelinceye kadar.

Peki Allah'ın hangi hükmü gelinceye kadar? Allah'ın hükmü önceki âyetlerde beyan edildiği gibi Müslümanlara başarı, Müslümanlara kurtuluş,

nîmet ve zafer, kâfirlere de hezimet, helâk ve yok oluştur. Allah'ın hükmü peygambere ve mü'minlere öldükleri andan itibaren cennet ve Allah'ın hoşnutluğu, kâfirlere de geberdikleri andan itibaren cehennem ve Allah'ın gazabıdır. Öyleyse ey peygamberim ve ey Müslümanlar dünyada zafer, dünyada başarı, dünyada kurtuluş getirecek Rabbinizin hükmü gelinceye kadar ve Rabbinizin rızasını ve cennetini getirecek Rabbinizin ölüm hükmü gelene kadar cennet yolunda sabredin. Unutmayın ki hüküm verenlerin, hakimlerin ve hükmünü uygulayacak olanların en hayırlısı Allah'tır.

Bu sûreyi de burada bitirmiş oluyoruz. Rabbim hepimizi razı olduğu biçimde iman eden ve bu imanıyla hayatını düzenleyen salih kullarından eylesin. Bir sonraki dersimizde Hûd sûresini tanımaya başlayacağız. Sübhanekallahümme ve bihamdik, eşhedü en lâ ilahe illâ ente, estağfiruke ve etûbu ileyke. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemîn.